

Fénysugarak

2024 2. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

27. hét

„Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön...” (Zsolt 121,1–2)

Öt évvel ezelőtt édesapám temetésén ez ige alapján szolgáltam. A háború idején a máramarosi hegyekben, fegyverropogások közepette lelki szemeit a törvényadás hegyére, a Sínai-hegyre emelte. Aztán ifjú korában hitvesével és velünk, gyermekeivel együtt a Sion hegyére, a gencsi templomba ment. Sokszor megálltunk lélekben a Golgotán, meg a Hórében is, az Isten hegyén. Segítségünk mindig az Úrtól jött.

Nagyon fontos az embernek, hogy tekintetét e hegyekre emelje, hiszen onnan jön a segítség. Nekem is! Amikor a magas vérnyomás meglepett, és később kiderült, hogy a szívem is rendetlenkedik, elgondolkodtam, és eluralkodott rajtam a lelki sivárság. Nagyon szemléletesen írja Fekete Ágnes, hogy sokszor sivatagos idők jönnek az életünkbe. „A pusztá a kísértés helye is. Ez az a hely, ahol elfogadom gyengeségemet... A pusztában kitisztul az ég, ha van ehhez türelmem. Sokkal többet kapok, mint amit sejtettem.” - írja Ágnes, és magam is ezt vallom. Áldott legyen az Úr mindenért!

Csomay Árpád ny. lelkipásztor

„A harmadik napon pedig virradatkor mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor az egész nép a táborban reszketni kezdett félelmében.” (16. v.)

Szoktál-e félni, testvérem? Gyermekkorunkban féltünk a sötétben. Az embert félelem tölti el, ha megélhetési gondjai vannak. Sokan félnek a háborútól, az ellenségtől, meg még annyi mindentől. Viszont félünk-e az Úr Istentől? Hiszen engedetlen, méltatlankodó emberek vagyunk, akik nagyon sokszor bűneinkben vergődünk. Tudatában vagyunk annak, hogy Isten nem szívlelheti el a bűnt, és bizony, amikor megtapasztaljuk jelenlétét, először elfog bennünket a félelem.

Isten választott népe is megrémült. Ott voltak a Sínai-hegy lábánál a táborban, és hallották a mennydörgést, látták a villámlást, a sűrű felhőt a hegyen, és félelem fogta el őket, hiszen ezek a félelmetes természeti jelenségek az Isten jelenlétére utaltak. És valóban Isten megjelenéséről van szó. Nem láthatják, hiszen Őt nem láthatja hús-vér ember, de mégis e jelenségek az Úr érkezéséről beszélnek.

Ady csodálatosan ír a számára megjelenő Istenről: „Mikor elhagytak, Mikor a lelkem roskadozva vittem, Csöndesen és váratlanul Átölelt az Isten.” (Az Úr érkezése c. vers) Isten nem büntetni jön, hanem kijelentést adni. Majd Jézusban és Jézus által világos lesz ez a kijelentés...Te érted már?

„Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket...” (1. v.)

„Akkor”, amikor leszállt az Úr a Sínai-hegyre. Ott mondta el a tíz ígét. Tehát nem tiltások ezek, bár annak tűnnek. Az Úr igéi mindig éltetnek, megtartanak, tovább visznek bennünket. Isten nem akar bennünket korlátozni a szabadságunkban. Ő nem egy önkényes Úr. Ő a választott nép megtartó Istene és a mi szabadító Istenünk is. Meg akar óvni bennünket attól, hogy a bálványokat imádjuk, vagy magunkat, akár más embereket. „Amin csüng a szíved, és amire bízod magad, tulajdonképpen az az Istened.” (Luther) Mitől óvakodjunk még? A szobor- és kép-imádattól. Isten Jézus Krisztusban megmutatta a maga képét: *„Ő [Jézus] a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény előtt.”* (Kol 1,15). A Szentháromság Istent szabad csak imádni! Imádságban meg lehet és meg is kell szólítani tisztelettel és alázattal mennyei Atyánkat, de ne használjuk hiába az Ő szent nevét! A nyugalom napját megszentelni mindenkinek kötelessége. A szülők tisztelete, a békés, erkölcsös élet minden embernek fő dolga kell, hogy legyen! A nép most is megretten, látva a természeti jeleket reszketni kezdett, és távolabb ment. Szívem is megremeg sokszor, de tudom, hogy Jézus Krisztusért szerető, kegyelmes Atyám megbocsát őszinte bűnbánatom után.

Jer, boruljunk le a kereszt tövében! Ott béke és enyhület vár!

„Ne állj a rosszat akaró többség mellé...” (2. v.)

E rész felirata mindent elmond: „Intés az igaz és emberséges magatartásra.” Mennyire fontos ez! Különösen peres ügyekben. Igazán vallani és ítélni. Egyre kevesebb ilyen ember van, mert az ember megkísérthető. Hajlamos hazug híreket terjeszteni, és minél többen és minél többször mondják, annál inkább hiszik el. A pletykálkodás is jellemző az emberre. Nemcsak az asszonyokra, hanem a férfiakra is. Sajnos! Sok embertől nem idegen a rágalmazás. Az Úr Isten azt tanácsolja, sőt parancsolja, hogy ne tegyünk ilyeneket, ne éljünk így! Ezenfelül még azt is tanácsolja, hogy gondunk legyen az ellenségünk jószágára is, ha az eltéved, vagy ha teher alatt görnyed.

Tudunk-e így élni? Igazán? Emberségesen? Nagyon nehéz! Ám Isten erre biztat bennünket! Ha nincs erőnk, kérjük az Ő Szentlelkének erejét, hogy ne a „rosszat akaró többség mellé” álljunk. Barabbás helyett válasszuk Jézust! Nem sikerült? Nem sikerül? Kiáltunk a mélységből: „*Uram, halld meg szavamat, fűled legyen figyelmes könyörgő szavamra!*” (Zsolt 130,2).

„Hat éven át vedd be a földedet... A hetedikben azonban hagyd parlagon... Háromszor szentelj nekem ünnepet évenként.” (10., 11., 14. v.)

Istenünk hat napon át teremtette a világot, a hetedikén megpihent. Elrendelte, hogy mi is hat napon át munkálkodjunk, a hetedik napon pedig mi is pihenjünk, de úgy, hogy a hetedik napot az Isten dicsőségére szenteljük.

Ebben az igében viszont a nyugalom évéről is szó van, amit szombatévnek nevezünk. Minden hetedik évben a földeket parlagon kellett hagyni, a szőlőt is, hogy a magától növő termés a szegényeké, a nincsteleneké és a mezei vadaké legyen. Vagyis, nemcsak a föld pihentetése volt a cél, hanem Isten ezáltal is gondot akart viselni a szegényekről. Van-e nekünk gondunk a szegényekre?

Aztán szól az Úr a három főünnepéről:

1. A kovásztalan kenyerek ünnepe az árpaaratás kezdetén;
2. Az aratás ünnepe a búzaaratás befejezésekor;
3. A betakarítás ünnepe az év végén, amikor a gyümölcs és a szőlő szürete befejeződött. Mindhárom ünnepen az ember hálaadása nyilvánul meg Isten felé. Ugyanis a föld termése, gyümölcse Isten ajándéka. Bár az ember vet és arat, de az Úr kegyelméből esik az eső és süt a nap.

Milyen jó, hogy nálunk is ünnep az új kenyérért és új borért való hálaadás, amikor még úrvacsorával is élünk.

„Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton, és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem.”
(20. v.)

Az ige a pusztában vándorló néphez szól, aki készül a honfoglalásra. Bár ezek az ígérek itt a választott néphez szóltak egykoron, de olvassuk úgy ma, hogy azok nekünk is szólnak!

„Angyalt küldök előtted” - mondja az Úr. Ez azt jelenti, hogy Isten vezeti a népét, hiszen az angyal az Úrnak a képviselője, az Isten küldötte. A népnek az a feladata, hogy hallgasson az Isten követe szavára, neki engedelmeskedjék. Így Isten gazdag áldását fogják bírni. Ám, ha ellenszegülnek, akkor várhatják az Úr büntetését. Isten megtiltja, hogy az ígéret földjén élő népek bálványisteneit imádják. Ha Istent imádják, gazdagon megáldja őket. Sőt rémületet, pánikot kelt az ellenség körében, és kiűzi őket.

Nekünk Isten követe, Isten képviselője nem más, mint Jézus Krisztus. Isten elküldte őt a menny dicsőségéből, hogy vezessen bennünket az „Ígéret Országába”, a mennyországba. Ha hallgatunk szavára, ha ígéje szerint élünk, akkor mi is Isten gazdag áldásaiban részesülünk. Félelmet és pánikot kelt az Úr Isten a mi legnagyobb ellenségünk, a Sátán és démoni serege körében, és kiűzi, elűzi előlünk. Ám, ha nem hallgatunk szavára, útmutatásaira, parancsolataira, akkor várhatjuk az Úr büntetését. Ma dönts el, hogy az Úr áldása vagy büntetése kell-e neked!

„Azután ezt mondta az Úr Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat.” (12. v.)

Mózes és kísérei – Áron és két fia, illetve hetven „vén”, vagyis vezető emberek – az Úr elé mentek a Sínai-hegyre. A kíséreknek tisztos távolban meg kellett állniuk, csak Mózes mehetett az Úr színe elé. Ekkor kapta meg Mózes a kőtáblákra írt Tízparancsolatot. Azt olvassuk az igében, hogy maga az Úr írta le a Tízparancsolatot a kőtáblákra. Azt jelent ez, hogy amit Mózes a kőtáblákon átvett, az nem más, mint „szent írás”, vagyis maga az Úr adta ezt a törvényt. Az Ő akarata volt, hogy írásban is fennmaradjon, „hogy tanítani lehessen”. Tanítani, az utókor számára.

Milyen fontos volt Istennek, hogy az Írás megmaradjon, fennmaradjon! Évezredek teltek el, és minden emberi fondorlat ellenére az Írás fennmaradt! Megmaradt az Ó-, de az Újszövetség is, a teljes Biblia, hogy a ma emberre könnyebben értse az Ószövetséget, mely Jézusra néz. Fontos-e számunkra Isten szava, Isten igéje, Isten testté lett Igéje, Jézus Krisztus? Fontos-e nekünk Isten hirdetett igéje? Megéljük-e, átadjuk-e, tanítjuk-e életünk példamutatása által is?!

28. hét

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

1994 szeptemberében ezzel az igével hívott el az Úr a börtönmisszió szolgálatába. Már több más missziói szolgálat után kaptam ezt a csodálatos ajándékot. Biztosan örül a fa, ha meglátja, hogy terméséből új kis fácska növekszik. Ilyen számomra az élő és mindenütt jelenvaló Jézus Krisztus munkáját meglátni a hirdetett ige következményeként, hogy hogyan ragad meg a vágy Őutána a világ szerint semmirevaló emberekben. Jó dolog látni, hogyan jutnak el bűnös voltuk felismerésére, és akarnak tisztává lenni. Hogy csak Jézus vére, áldozata ennek az útja. Hogyan nem akarnak már más utat keresni, hanem alázattal hajtják meg testi-lelki értelemben magukat előtte.

Ahogy kapják az élő vizet nap, mint nap, úgy növekszik bibliaismeretük, és már néhányan a misszió szolgálatát is végzik. Rendkívüli öröm látni, hogyan lesznek előbb, mint Pál tanítványai, a tanítójuk követőivé, és így eljutnak az érett férfikorra, ahol már Jézus megváltott gyermekeiként ők is kapnak tanítványokat.

Takács Ferenc

*„Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”
(23–24. v.)*

Úgy gondolom kedves Olvasó, hogy mindennapi kívánságunk kellene, hogy legyen imádságunkban ez a kérése Dávidnak! Vizsgáld, ismerd, próbáld, ismerd, nézd, vezess – ezek az igék a mi kéréseink Istenhez. Ha ebből valami kimarad a mai napon is, bizony könnyen járhatunk úgy, mint az első emberpár, akik elmulasztottak valamit komolyan venni Isten számukra előírt utasításából, és vége a szörnyű bukás, amelynek azóta is issza minden következményét hitetlen és hívő. Persze a vizsgálatnak is csak akkor van értelme, ha a megismert eredményt alkalmazni igyekszik a megvizsgált. Vajon mennyire komolyan kérem erre az Urat, és mennyire akarok a rámutatott dolgokkal kapcsolatban tenni valami érdemlegest? Istenem az Isten? Nem csak valami vallásos mázzal bekent emberi hitem van? Vajon Istent akarom bevonni terveimbe, vagy azt kérdezem, hogy mit akarsz Uram, hogy cselekedjem? Merthogy a „vezess” ezt jelenti. Boldogan mondhatom az életem eddigi 37 év Krisztussal járás örömútján, hogy ha maradéktalanul nem is, de nagy többségében így sikerült a mindennapokban követni Őt. Kérlek, kezd el ma te is! Ha pedig már ismered ezt, akkor tudod miről írtam, legyen az Úr dicsőségére minden!

„A födelet tedd rá a láda tetejére, a ládába pedig tedd bele a Bizonyyságot, amelyet neked adok. Ott jelenek meg neked, és a földélről beszélek veled, a két kerúb közül, amelyek a bizonyság ládáján vannak: innen beszélek veled mindarról, amit majd általad parancsolok Izráel fiainak.” (21–22. v.)

A szövetség ládájának több feladata volt, amelyeket mind Izráel Istene írt elő. Mind közül a legfontosabb volt, hogy onnan beszélt az Úr Mózeshez. Neked, nekem is van egy ilyen Istentől rendelt eszközünk, ahonnan szól az Úr nekünk: ez a Biblia. A szövetség ládájának holléte most nem ismert, de a Biblia sokféle megjelenési formájában ott lehet – remélem, hogy ott is van – mindannyiunk asztalán, kezünk ügyében, és használjuk is nap, mint nap. Nemcsak életem sorsdöntő kérdéseinél adott azonnali választ ezen keresztül az Úr, hanem egyszerű hétköznapi esetekben is útbaigazítást kaptam. Márpedig ha nekem nyitott ez az ajtó, akkor neked is, kedves testvér. Ha nekem szól az Úr érthető szava, akkor te is hegyezd lelki füleidet, hogy a halk és szelíd szó – amely „*lélek és élet*” (Jn 6,63) – megszólítson. Mózesnek és a szövetség ládája körül forgolódóknak hozzáillő szent ruházatban volt csak szabad odamenni. Mi mennyire igyekszünk az Úrnak illő módon elé járulni testi-lelki értelemben?

„Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, Áron köré sereglett a nép, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon! Mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.”

(1. v.)

A világ keresztény része tudja, hogy visszajövetelét ígérte Jézus. Azóta eltelt közel kétezer év, és az atyák egyre kevésbé tanították fiaikat a hit igazságaira. A sok nemzedéken keresztüli várakozásba annyira belefáradt az emberiség, hogy új és új „isteneket” alkotott magának, mint mai igazsakaszkodunkban Izráel népe. Annyival nehezebb helyzetben van a ma élő emberiség, hogy már nincsenek közöttünk emberek, akik a bibliai csodákat megélték. Így még könnyebb az embereket félrevinni, az embereket elhitetik, hogy higgyenek amiben (akiben) akarnak, mert teljesen mindegy, hogy kihez imádkozunk, úgyis az Isten elé kerül – szerintük. Jézus felteszi a kérdést: *„De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”* (Lk 18,8b) Vigyázz és figyelj, tanuld az ígét, és légy olyan, mint Mózes, akiről ezt olvassuk: *„Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, hanem kitartott, mint aki látja a láthatatlan Istent.”* (Zsid 11,27) Légy te Isten, Jézus tanúságtevője ebben a nemzedékben!

„Majd ezt kérdezte Mózes Árontól: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétekbe vitted őket?!” (21. v)

Népítélet zajlott, amikor nem várták meg Mózeszt, aki Istennél volt a hegyen. A hivatalos pap nemhogy elriasztotta volna a népet az istentelenségtől, hanem még segített is nekik az aranyborjú elkészítésével. A népítélet rossz dolog, mert pontos ismeretek nélkül a tömeghangulat „Feszítsd meg!”-et kiáltat a tömeggel. Te voltál már tömegrendezvényen? Valami mellett vagy valami ellen felvonnak emberek, hogy megmutatkozzon, mennyien is gondolkodnak egyformán némely kérdésben. Történnek a tömegdemonstrációk, de nem hiszem, hogy ezeken nekünk részt kell vennünk. Az biztos, hogy inkább egyfajta kényszerítés vágya áll az ügyek mögött, ez biztosan nem az Úr akarata. Politikai ügy lett a nép Isten utáni vágyából, ahogyan ma is sokak ezt a szelet akarják vitorlájukba fogni. Nem jó indulatok gerjednek, elhangzik, hogy „egységben az erő”, „mi megmutatjuk”, és mások. Nekünk Krisztusért kell kiállnunk mindenkor, még ha a hivatalosok nem jó döntéseket is hoznak, mint Áron. A tüntetés szó nem szerepel a Bibliában.

„Mert az Úr ezt mondta Mózesnek: Mondd meg Izráel fiainak, hogy mivel keménynyakú nép, megsemmisíteném, ha velük mennék csak egy pillanatig is. Azért rakják le magukról ékszereiket, és majd meglátom, hogy mit tegyek velük. Ezért nem hordanak ékszert Izráel fiai a Hóreb-hegytől fogva.” (5–6 v.)

Emberi gondolkodás szerint szinte elképzelhetetlen, hogy valaki, aki szereti a másikat nem együtt lenne vele, hanem megfosztja a közösségtől magukat azzal, hogy elkülönül tőle. Isten ebben az esetben meg is magyarázza, hogy miért tesz így: hogy életben maradjon kiválasztott, de még nem megtisztult népe. Mivel pedig a súlyos hitehagyás, az ékszereiken keresztüli bálványöntésbe torkollott korábban, ezért – mint a legjobb pedagógus – az ékszerek hordásának tilalmát vezeti be.

Így majd a következő nemzedékek is megtanulják, hogy el ne hagyják az Urat. Isten tisztítja életünket, emlékeztet kegyelmére, amely mai igénkben így jelenik meg: „majd meglátom, hogy mit tegyek velük.” Ez nem fenyegetés, hanem kegyelem. Isten jobblétük felé akarja őket vezetni, most éppen ékszereik nélkül. Emlékezz, testvérem, mikor mit kért el tőled az Úr, hogyan vezetett a megtisztulás útján eddig, felismerted-e, mi volt az Ő akarata, és mit vár el a közeljövőben tőled, amit jó, ha leteszel!

„Mózes pedig fogta a sátrat, és a táboron kívül vonta fel, messze a tábortól, és a kijelentés sátrának nevezte el. És ki kellett mennie mindenkinek a kijelentés sátrához a táboron kívülre, ha az Urat kereste.” (7. v.)

„Miért messze?”- kérdezed. Mert komolyan vette Isten szavát, aki mondta neki, hogyha egy pillanatig is köztük lenne az Úr, megsemmisülne a nép. A népet féltő szeretete, az Úr hatalmának elismerése miatt vitte messze Mózes a kijelentés sátrát. Mi is, mai népe, vegyük komolyan az Ő szavát. Ahhoz persze olvasni, tanulmányozni, tanulni jó ígését, amelyből megismerhetjük akaratát, ami minden ember megmentését munkálja. Ami akkor a kijelentés sátra volt, ma a kijelentés könyve (a Biblia); aki akkor Mózes, Isten embere volt, ma Jézus megváltott gyermekei, akiken keresztül folyik az evangélium hirdetése, a tanítvánnyá tétel szolgálata. Aki az Urat keresi, annak ma is „ki kell mennie a világból”, vagyis el kell hagyni a világi gondolkodást, színt kell vallani a többiek előtt, nem lehet titokban keresni Őt. Jusson eszünkbe a vérfolyásos asszony esete, aki nem akarta vállalni a nyilvánosságot, de gyógyulása csak úgy lehetett befejezett, áldással elbocsátó tény, hogy megvallotta: Jézusban reménykedett.

„Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!” (18. v.)

Mózes, aki fent volt a hegyen a kőtáblák átvételekor, akivel színről színre beszélt Isten, akinél több istenélménye nem volt senkinek Éden óta, Isten dicsőségének látására vágyik. Hogy mit is jelent ez valójában, azt abból a történetből tudjuk meg, amikor Jézus felmegy a hegyre három tanítvánnyal imádkozni, és közben az arca elváltozott, és a ruhája fehéren fénylett. A tanítványok látták dicsőségét, de megrettentette őket. Vágyom-e arra, hogy lássam Isten dicsőségét? Úgy gondolom, hogy igen, mert az Isten nagyságának, erejének, hatalmának meglátása, az abban való részesülés öröme mintha a mennybeli otthonba emelne. Oda vágyom, vágyunk a vele való teljes bensőséges közösségbe, amelyben teljessé válik a szeretet, mert Ő a szeretet. A bűnbeesett ember a maga dicsőségét keresi, furcsa neki másé, irigy rá. Jó nekünk, hogy biztos ígéretünk van, hogy gyermekeivé fogadott kegyelemből Atyánk. *„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.”* (Gal 3,26) Magasztaljuk Őt, a dicsőségest!

29. hét

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Mt 5,9)

A napokban egy kedves kolléganőm örvendezve mondta el, hogy kislánya konfirmál, így „belecsöppent” egy úrvacsorás istentiszteletbe, ahol szívéhez szólt az ige. A megbocsátásról volt szó, és örömmel újságolta nekem, hogy meg kell bocsátania a múltbéli sérelmeket egy illetőnek, le kell tennie Isten kezébe, mert Isten is megbocsátja a mi bűneinket. Vele együtt örültem, különösen azért, mert úgy gondoltam magamra a munkahelyemen, hogy gyenge és erőtlen vagyok, nem tudom Isten országát és igazságát hirdetni, hiszen sokat vétkezek, főleg szóban. Hogy lehet, hogy mégis azt mondja „nyugalmat sugárzok” és „jó a közelemben lenni”? Köszönöm Uram, hogy téged látnak. Köszönöm, hogy békét teremthetek és boldognak mondasz, köszönöm Atyám, hogy Szent Fiadért, Jézusért újra és újra megbocsátod az én bűneimet!

Tokodiné Baji Tímea

„Érted meg velem utasításaid célját, hogy elmélkedjen csodáidon!” (27. v.)

A 119. zsoltár a Biblia leghosszabb ének, amely a törvény magasztalásáról szól. Az elején a zsoltáros boldognak mondja az Úr törvénye szerint élőket. Fentebb arról írtam, hogy boldogok a béketeremtők, akik a család, a munkahely, a lakóhely, az ország békeességén, munkálkodnak. Hálát adhatunk, hogy országunkban nincs háború, még sincs boldogság, megelégedettség. Vajon miért? Mert *„amint meg van írva: Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.”* (Róm 3,10–11) Elszakadtunk Istentől. A hétköznapiakban általában azt hallani, hogy valósítsd meg magad, légy sikeres és gazdag, akkor boldog leszel?! Ebben a zsoltárban viszont ilyen szavakat olvasunk: parancsolat, törvény, rendelkezés, intelem, utasítás, döntés... Az Isten szerinti boldogság közép-pontjában nem az ember, hanem Isten áll. Csodálatos dolog, hogy ma is szól emberekhez a Biblián és Szentlelkén keresztül. Ne félj, légy boldog, Jézus megváltott, betöltötte helyetted a törvény követelését, meghalt helyetted a kereszten. Ragadd meg!

„Azután azt mondta az Úr Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat! Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél.” (1. v.)

Milyen feledékeny, türelmetlen is az ember és mennyire hitszegő. Isten szövetséget köt a néppel, melyet az állat áldozatok vérével pecsétel meg Mózes. Megkapják a tíz ígét (Tízparancsolatot), látják a hegyen Isten dicsőségét, és egyhangúlag megígérik (nem is egyszer), hogy hűségesek lesznek és megtartják a törvényt... Ez a nagy fogadkozás negyven napig tart, amíg Mózes a hegyen van Isten jelenlétében. Mire leér a hegyről, már egy aranyborjút tisztelnek istenként... Az Úr mégis újra felírja az ígéket, mert irgalmas és kegyelmes Isten! Mondhatjuk, ez az Ószövetség, mi nem ígéretünk, és ilyen butaságot nem tennénk, hogy egy borjú előtt leboruljunk. Az Úrvacsorán mi is megígérjük (újra és újra), hogy a Jézusban megnyert kegyelemért hálából életünket az Úrnak szenteljük, és mint megváltottai, az ő dicsőségére élünk. Ez vajon hány napig tart? Hányszor elvétjük a helyes utat, szerető Atyánk mégis megbocsát, helyreállít, és azt mondja: újratervezés...

„És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcára sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.” (35. v.)

Mózes újabb negyven napig volt távol, Isten jelenlétében. Az új kőtáblák a kezében voltak, és annyira sugárzott az arca, hogy Izráel fiai nem tudtak ránézni, ezért leplet terített az arcára. Fedetlen arccal szemlélte Istent – mint a mese mondja – „a napra lehetett nézni, de rá nem”. Böjt időszakába lépve azon gondolkodom, hogy milyen jó Isten jelenlétében lenni, sütkérezni az ő csodálatos fényében, gyönyörködni Krisztusban, hiszen *„Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása...”* (Zsid 1,3a). Vajon miért nem tudok elég fényt és meleget vinni a körülöttem élők életébe? Mert bizony sokszor emberekre tekintek vagy magamra. Így halványul a fényem, néha csak pislákolok. Ismételjünk: Boldog ember az, aki békét teremt és boldog, aki az Úr törvénye szerint él. Tegyük hozzá ma, hogy boldog az az ember, aki gyönyörködik Krisztusban, aki az Isten képmása. Ha őt szemléljük, vele töltünk időt, krisztusivá válik az életünk. Uram, „Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen Fényedből fénysugár az életem!” (98. Halleluja)

„Gyűjtsetek felajánlást magatok között az Úrnak! Mindenki, akit arra indít a szíve, hozzon adományokat az Úrnak: aranyat, ezüstöt és rezet.” (5. v.)

Az idegen isteneket, a maga alkotta bálványokat az ember úgy tiszteli, ahogy akarja. Izráel az aranyborjút a saját elgondolása szerint „imádta”, olyannyira, hogy az áldozatok bemutatása után ettek, ittak és mulatozni kezdtek. Ma is ismerős ez a szöveg: „Együnk, igyunk, holnap úgylis meghalunk”. Milyen esztelen is az ember, azt a bálványt kezdte tisztelni, ami korábban még aranyfülbevaló volt... Megmosolyogtató, de sajnós ma is sokan a legnagyobb bálványt, a pénzt tisztelik, attól várják a boldogságot, pedig az ember szívébe igazi örömet csak az élő Isten adhat. Az igaz Isten tiszteletét, annak rendjét és annak eszközeit sem az ember találja ki, Isten mindent pontosan meghatározott és átadott Mózesnek. E szerint kezdik el szívből, önként felajánlani adományaikat az Úrnak a szent sátorra. Istent nem lehet a „magunk módján” tisztelni ma sem. Keressük teljes szívvel, és megtaláljuk hozzá az utat! Jézus mondja: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.”* (Jn 14,6)

„Hívatta tehát Mózes Becalélt és Oholiábot és mindazokat a hozzáértő embereket, akiknek bölcsességet adott az Úr, mindenkit, akit szíve arra indított, hogy jelentkezzen a munka elvégzésére.” (4. v.)

Az Úr kiválasztott egy népet, hogy Istene legyen, de kiválasztott a szentély elkészítésére név szerint olyan embereket, akiket szívük arra indított, hogy önként és örömmel szolgáljanak neki. Ehhez megadott minden bölcsességet és értelmet, hiszen olyan különleges volt a munka, hogy én csak ámulok... Nekem nincsenek ilyen képességeim, örülök, ha egy szakadt ruhát meg tudok javítani. Csodálatos, ahogyan az Isten mégis használni tud az ő országának építésére, akár ezen a bibliaolvasó kalauzon keresztül is. Isten mindenkit néven szólít, személyes megtérésre hív. Hallod már a hangját? Látja az életünket, és látja, kit hogyan tud „használni” az evangélium hirdetésében. Ad hozzá erőt és bölcsességet. Azt is látja, hogy színből embereknek vagy szívből neki munkálkodunk. Azon a munkán van áldás, amit Isten akarata szerint végzel, nem azon, amit a magad elgondolása szerint. Keresed minden nap Isten akaratát? Ha igen, jelentkezz a rád bízott munka elvégzésére!

„Azután vezesd Áront és fiait a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdass meg őket! Öltöztess föl Áront a szent ruhákba, kend fel és szenteld fel, hogy a papom legyen!” (12–13. v.)

Isten szent jelenlétébe nem lehetett akárhogy és akárkinek bejutni. Isten az általa kiválasztott prófétáin és felkent papjain keresztül szólt az ő népéhez. Megmosakodva, tisztán és megszentelt öltözetben lehetett csak Isten jelenlétébe kerülni. Még a szent hajlékot és annak felszerelését is fel kellett kenni a szent olajjal, hogy „használhatóak” legyenek. Tisztátalan, bűnös ember nem mehetett a közelébe. Félelmetes az ő hatalma és szentsége, mégis csodálatos és felemelő! A szent azt jelenti, hogy Isten számára elkülönített. Milyen jó, hogy Jézus Krisztus által mehetünk a szent Isten elé anélkül, hogy bűneink miatt szörnyethalnánk, sőt Atyánknak szólíthatjuk. Ez érthetetlen és felfoghatatlan... Ez a kegyelem! Szent Fiának a vére megtisztít minket minden bűntől, általa szentek és szeretettek lehetünk. Ma már nem kell szent olajjal felkenni mindent és mindenkit, Isten Szentjét, Jézust kell befogadni a szívünkbe, életünkbe. „Kegyelemből léphetünk be szent jelenlédbe, nem saját érdemeinkért, csak Jézus vérével” (401. Halleluja) Mire vársz? Lépj be!

„Mert nappal az Úr felhője volt a hajlék fölött, éjjel pedig tűz lángolt benne. Izráel egész háza látta ezt, amíg csak vándorolt.” (38. v.)

Mennyire szeretnénk, ha Isten látható jelek által vezetne minket. Mózes őszintén és leplezetlenül állt Isten előtt, személyes kapcsolatban volt vele. Amikor vétekbe, bálványimádásba merült Izráel, Mózes könyörgött értük, és Isten meghallgatta őt. El merte mondani az Úrnak, hogy *„Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket.”* (2Móz 33,15b) Miután szép rendben, Isten akarata szerint elkészült a szent hajlék és annak minden felszerelése, az Úr „beköltözött”, dicsősége betöltötte a kijelentés sátrát. Az Úr velük „járt”, amíg elérték az ígéret földjét... Ne a csodákat, jeleket keressük, mert a legnagyobb jel ma a golgotai kereszt, melyen a „Menny királya halt”. Annak jele pedig, hogy Isten gyermeke vagy, nem más, minthogy el tudod mondani: Jézus Krisztus a te Megváltód! Az egész földi vándorút alatt Jézus fogja a kezéd, vezet, mutatja az utat minden dolгодban a Biblián és Lelkén keresztül, amíg megérkezel az ígéret földjére, a mennybe. Kérd, hogy vezessen, tölts be a tested-lelked önmagával, az ő bűnbocsátó szeretetével, dicsőségével!

30. hét

„Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam életem minden napján; hogy nézhessem az Úr szépségét, és gyönyörködhessem templomában.” (Zsolt 27,4)

A törvényben gyönyörködöm? Az ígében gyönyörködöm? Az evangéliumban gyönyörködöm? Jézus Krisztusban gyönyörködöm? Annyi mindenben gyönyörködik az ember – vagyon, evés, ivás, tobzódás! Furcsa, hogy Jézusban, akiben Isten gyönyörködött, benne a teremtmény, aki minden pillanatában rászorul, nem tud, nem is akar gyönyörködni.

És ha elvétetik az embertől minden, amiben természet szerint gyönyörködik? Milyen nehéz élethelyzet ez! És mégis, Isten gyermeke ráébredhet, hogy (végre) teljességgel megtalálta az igazi gyönyörűség forrását, magát az élő Istent! Megadatik (csak) Istenben gyönyörködni.

Gyönyörködjünk ezen a héten (is) Benne!

Az újszegedi református gyülekezet szolgálói:

Lupsea György és Éva

„Íme, kíváncszom határozataid után. Igazságod által éltesse engem!” (40. v.)

A viszonylagosság a mai kor jellemzője. Attól függ, honnan nézzük; tulajdonképpen mindenkinek igaza van, hangoztatják. Ha azonban valakivel igazságtalanságot követnek el, rögtön kiderül az igazságban való jártassága, és felemeli szavát. De az ember a bűnbeeséssel elhagyta Isten igazságát, és azóta, *„mint megfertéztetett ruha minden mi igazságunk”* (Ézs 64,5).

Igazság és Isten elválaszthatatlanul összefonódnak. Jézus a szavaiban – „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6) – felfedte az igazság forrását, önmagát. Ezzel útbaigazítja akkori és mai hallgatóit. Bibliai részünk sem hagy kétséget efelől, nevezi ezt úgy, hogy rendelkezés, törvény, parancsolat, intelem, út, ígéret, ítélet, határozat, igazság. Egyszóval Isten kijelentése, a Biblia, az evangélium, vagyis az igazság foglalatja – maga Jézus.

Ha Krisztus váltságának az elfogadásával, a hozzá való igazodással csatlakozol ehhez az igazsághoz, akkor Isten országához csatlakozol. Ez az örök élet, a földi és az örök boldogság forrása.

„Amikor hallották, hogy miket tett Jézus, nagy tömegben jöttek hozzá.” (8b. v.)

Mátyás király álruhában jött el, hogy tisztábban lásson országa dolgaiban. Aki korábban nem ismerte, az bizony nem ismerhette fel őt. A mondák szerint jól jártak vele, akik igazságtalanságot szenvedtek el, mert igazságot szolgáltatott nekik. De tudjuk, hogy „meghalt Mátyás, oda az igazság”.

Jézus „álruhája”, amiben eljött, egy hétköznapi ember volt, egy ács fia. Ránézésre őt sem ismerte volna fel senki. Csakhogy cselekedte a messiási jeleket, és Isten is megpecsételte őt szavaival. Mégis alig ismerte föl valaki, pedig sokan keresték. Ember volt, ő is meghalt, megölték a kereszten. De halálával az igazság nem, hogy oda lett volna, hanem beteljesedett.

A hívő ember igazságban jár. Van még neki más álruhája is, úgymint igazlelkűség, a békesség evangéliumának hirdetésére való készség, hit, üdvösség, Isten beszéde, imádság – fegyverek az igazságban való járáshoz. Külső szemlélőnek felismerhetetlenek, de aki közelebb megy, annak nyilvánvaló lesz. Az ezekben való járás dicsőíti meg Istent.

„Tizenkettőt választott ki, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni.” (14. v.)

Az új munkaerő kiválasztása során történő elbeszélgetést ma interjúnak hívják, amire célszerű alaposan felkészülni. De nem elegendő valakinek a képessége, azt el is kell tudni adnia. A követelményeknek való megfelelés a minimum. Minél több ráadást tud a jelentkező felmutatni, annál több az esélye a meghirdetett állásra.

Jézusnál ez másként van. Akiket kiválaszt, azokon először szívcserét hajt végre, hogy a születés kori, Istennel nem törődő, magát magasztaló szív neki engedelmeskedve alá tudja rendelni magát. Olyan látással ajándékozza meg, amellyel helyesen látja a szent és kegyelmes Istent és önmagát. Minden szükségessel ellátja őket. Alkalmassá teszi a szolgálatra, az evangélium hirdetésére. Alkalmatlanságát felcseréli az alkalmassággal.

Az interjú Jézusnál így végződik: „mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?” A tanítványok így minden szükségessel fölvértezve indulnak Jézus követésére. Itt és most hasonlóan cselekszik Jézus. Akik „felvételt nyertek”, azok az evangéliumot hittel elfogadva adják azt tovább.

„Aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örökkévaló bűn terheli.”

(29. v.)

A botrányos, megbotránkoztató szavak és viselkedés az ember legtermészetesebb sajátja. Ezek sokszor nem ütköznek büntetőjogba, mégis egy egész életre kihatnak és megrontják emberek, embercsoportok kapcsolatát. Sokszor visszavonhatatlanul.

Meggondolatlan szavak és cselekedetek Istennel is végképp meg tudják rontani a kapcsolatot. Ennek viszont nemcsak erre az életre, hanem az örök életre szóló kihatásai lehetnek. A mai embernek nem létezik más, hanem csak az evilági élet, ezért nehézséget okoz a Jézus szavaival való azonosulás, és könnyedén jelentéktelenné válik a számára.

Jézus logikus gondolatmenete mégis rávezetheti a mai embert is arra, hogy hatalma nem sátáni, hanem isteni eredetű. Ez jó alapot teremt további kérdések feltevéséhez, hogy mi van, ha mégis van valami a láthatókon túl? Mi van, ha van bűn, kárhozat, üdvösség? Mi van, ha a hiteles bibliai szemtanúk valódi történéseket adnak vissza? Mi van, ha mégis létezik az a szent, de kegyelmes Isten? Mi van, ha Jézus valódi szabadító... a számodra is?

„Majd végigtekintett a körülötte ülőkön, és azt mondta: Íme, az én anyám és az én testvéreim.” (34. v.)

Mennyi a nyomorúság a családokban! Mit ér a holto-miglan-holtodiglan? Hol van a szülők tisztelete, hol van a gyermekek szeretetben történő, felelősségteljes nevelése? Íme Jézust, a Fiú Istent is meg nem értés övezi földi családjában. Nincs ezen semmi csodálkozni való.

A bűn mindent tönkre tesz, és Jézus családtagjai sem voltak mentesek ettől. Nekik is újjá kellett születniük, az ő életük megoldása is Jézussal való kapcsolatukon múlt. Jézus a házasságot Krisztus és az egyház viszonyához hasonlítja, ami ebben a történetben is hangsúlyos volt.

Ez ma is így van. Aki keresztyénné lesz, az Isten családjának lesz a tagja. Jézus szeretetében életét adta lelki családjáért. Erősebb kapcsolat ez a vérségi kapcsolatnál, mert ezen az alapon nyugszik. Jézus és Egyháza, népe elválaszthatatlanok egymástól. Ha nem így lenne, ki lehetne esni a kegyelemből. Jézus ígérete a garancia rá, hogy nem lehet. Az új égen és az új földön Jézusnak és menyasszonyának az egymásra találásával beteljesednek Isten ígéretei (lásd: Jel 19,6–9).

„Ismét tanítani kezdett a tengerparton.” (1a. v.)

A szülők, a pedagógusok, a társadalom elsőrendű felelőssége, kötelessége és érdeke a gyermekek tanítása. A gyerekek fejébe sok minden belefér, és fejlődése folytán a teste is formálható. Mégis, akik ezzel foglalkoznak, tudnának mesélni, hogy mennyire fáradságos, sok vesződséggel járó tevékenység ez (is).

Jézus másként tanít. Mert nem elég, hogy a tanításából árad a bölcsesség, és hogy nincs benne egy fölösleges pontocska sem, hanem úgy tanít, mint akinek hatalma van. Ráadásul Ő az, aki hallóvá teszi a fület a tanítására. Pedig minden ember zsigerből elutasítja Jézus szavait. És ezek a szavak mégis elvégezték, elvégzik, amiért küldi őket. Hallóvá tesz, vagy éppen megerősíti a süketséget.

Milyen jó lenne, ha a szószék ennek az isteni szónak, az evangélium hirdetésének a helye lenne, és nem a sztorizgatás, pszichologizálás, az érzelmek húrjain való játék hangzana sokszor! Hogy legyen mit felerősítenie a Szentléleknek, hogy a szív rejtett zugaiba is behallatsszon, ott titokzatos módon hitet ébresztve.

„A magvető az ígét hinti.” (14. v.)

Bizony, nincs könnyű dolga az embernek a földeken, legyen az kiskert vagy éppen nagyüzem. Nem adja olcsón a termést, a gyümölcsöt a föld. Ahogyan írva is van: *„átkozott legyen a föld temiattad, fáradságos munkával élj belőle életed minden napján”* (1Móz 3,17). Így vagy úgy, mindenki megtapasztalja ezt. De mindezt az átkot megelőzte Istentől a Szabadító ígérete.

Igen, ezt hirdetik az ige-magvak, amit a Magvető – Isten – hint. Hogy van kiút abból az átokból, amibe az ősszülők bűne és azután mindenki saját bűne is taszította az embert. Csodálatos, hogy Jézus itt pont ezzel a megátkozott tevékenységgel magyarázza a szabaduláshoz vezető utat. Ráadásul az embert teszi ebben munkatársává, aki gőgösségében nem vesz tudomást Istenről.

Az Úrról való bizonyoságtétel sem mindig könnyű, odaszánást igényel, sokszor fárasztó is. De amíg tart a kegyelmi idő, álljunk be az evangélium hirdetésébe, nem latolgatva a hatását, hiszen az Úr csodálatos terve szerint zajlik a magvetés, és valósul meg annak termőre fordulása is.

31. hét

„Hanem változzatok meg értelmetek megújulásával.”
(Róm 12,2b)

Nagyon szeretek regényeket olvasni! Leginkább azokat szeretem, amikor a dráma és a cselekmény mellett a személy belső tulajdonságai változnak. Amikor a gondolkozása, hite, életfelfogása változik a szereplőnek. Jó belepillantani a másik szívébe, fejébe. Rendkívül érdekes szemlélni, amikor valaki erről beszél számomra, megnyílik előttem, és láthatom a változást benne! Hatalmas az Úr! Milyen óriási változásokat, csodákat visz végbe az emberi szívekben! Hálás vagyok neki azért, hogy az én szívemben is munkálkodott, és tudom, még tovább munkálkodik! Visszaemlékezve, amikor látom, hogy mikkel volt tele a szívem, milyen gondolataim voltak, nagyon elszégyellem magam. És mégis jó látni, mert még ezekből is kihozott Istenem, és már más ember vagyok! Mindezt Ő végezte el csodálatos módon! Dicsőség neki érte!

Lengyelne Csapkovics Éva

„Királyoknak is elmondom intelmeidet, és nem vallok szégyent.” (46. v.)

A zsoltáros gyönyörű képekkel magasztalja az Úr törvényét. Elmondja, hogy sohasem vallhat szégyent, ha Isten intelmeiről beszél. Amikor egy fontos megbeszélésre, interjúra megyünk, mennyire tudunk izgulni! Nagyon igyekszünk, hogy semmi olyat ne mondjunk, hogy szégyenkezzünk majd miatta! Biztos átélted már azt az érzést, amikor legszívesebben elsüllyedtél volna szégyenedben! Mennyire tudunk tartani ettől! Amikor egy olyan személyllyel beszélgetünk, akinek nagyon fontos a véleménye, nagyon odafigyelünk szavainkra, viselkedésünkre, nehogy megszégyenüljünk! Milyen jó arról bizonyosan meggyőződve lenni, hogy a Bibliát, az ige szavait idézve, az Úr dolgáról bizonyosságot téve soha nem fogunk szégyenkezni, bárkinek beszélünk is róla! Az Úr felette van minden földi méltóságnak és befolyásos személynek! Így bizonyoságtételünkben bátorít mindenkor, hogy nem vallunk szégyent! Bátorítalak: *„hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.” (2 Tim 4,2)*

„Vajon azért veszik elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék vagy az ágy alá?” (21. v.)

Miről tanít itt Jézus? Egyértelmű, hogy a lámpa magasan van, ma már általában a plafonon. Magától értetődő mindez. De mi a lelki tartalma? Hogyha te már ismered az Igazságot, az igazi „Világosságot”, akkor nem takargathatod magadat. Az olyan lenne, mintha az ágy alá tennéd a lámpást. Hogyha neked már van világosságod, akkor már küldetésed is van! Világítanod kell! Mint minden gyertyának, lámpásnak...

De hogyan lehet világosságod? Úgy, ha ismered és személyes kapcsolatod van a Világ Világosságával (=Jézussal). Ki neked Jézus? Ismered őt? Személyes Megváltód? Életed mindene és életed királya? Akkor az ő fénye áttevődik rád is. És akkor te magad is világítani fogsz. Mégpedig úgy, hogy az evangéliumról beszélsz, Isten akarata szerint élsz és cselekedsz. Az ő vezetésével tervezel és hozol döntéseket.

Ezek alapján ki vagy? Világítasz, vagy még neked van szükséged arra, hogy elvezessenek a Világossághoz?

„Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban.” (28. v.)

Jézus újabb szemléletes példával mutatja be az Isten országát. Rendkívül kifejező kép! A magvető elveti a magot a földbe, és abból élet sarjad és végül érett termés lesz. Azon látom itt a hangsúlyt, hogy a magvetőtől függetlenül az Isten titokzatos cselekvése és gondviselése által lesz a magból növény és aztán termés. Igazából nem a vetőn, és nem a talajon múlik, ezek a szereplők inkább passzívak. Isten munkája a mag átalakulása, a fejlődése és kiteljesedése. Egyedüli cselekvő, és akitől minden függ: Isten!

Amikor az igehirdető (=magvető) szavát hallja az ember (=föld), az ige (=mag) megfog a szívben, és ott cselekvő módon hat. Ezáltal a személy hitre jut, megtér (=új növény sarjad), majd pedig hitből él és cselekszik (=érett mag a kalászban). A tudomány által megfigyelhető, de mégis titok, hogy miként alakul át a földben a mag. Ugyanennyire – vagy méginkább! – titok az, amikor egy ember hitre jut Jézus Krisztusban! Óriási és csodálni való az Úr munkája! Te átélted már az „élet-átformáló”, életadó csodát?

„Mihez hasonlítsuk az Isten országát? (...) Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön.” (30–31. v.)

Jézus tovább tanít bennünket Isten országának titkairól, jellemzőiről. A mustármaggal állítja hasonlatba, ami a legkisebb mag, de amelyből aztán a legnagyobb fa nő. Az akkori világban a mustármag volt a legkisebb ismert vetőmag a palesztin földművesek körében. És kedvező feltételek mellett a növény akár 3 méter magas fává is nőhetett. A keresztyénség és a „láthatatlan egyház” növekedését példázza ezzel Urunk. Eleinte kevésnek és kicsinek gondolták magukat a tanítványok. Majd a keresztyénség kiterjedt az egész világra és már egyre kevesebb olyan hely van, ahol még nem hallották az evangéliumot! Isten szava, a Biblia terjedt, és Isten gyermekei egyre többen és többen lettek és lesznek, ahogyan a mustárfa növekszik és terebélyesedik. Jó arról megbizonyosodni, hogy Krisztus követői nem fogynak el! Növekedik és gyarapszik Isten valódi egyháza! Halleluja!

„Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: Hallgass el, némulj meg! És elült a vihar, és nagy csendesség lett.” (39. v.)

Jézus egész nap tanít, majd hajóra száll tanítványaival, elalszik a hajó végében. A tanítványok kétségbe esnek a feltámadt szél és vihar miatt, és felébresztik Jézust. Jézus egy mondatával lecsendesíti a tengert. Majd számonkéri tanítványait, hogy miért nem hisznek. Neked is szól ez a mai történet! Biztos vagyok benne, hogy vannak viharaid, amelyek a szívedben dúlnak (próbatétel, betegség, kísértés, nehézség, teher, választási kényszer, megmérettetés) Nagyon sok életesemény okozhat vihart a szívben. Nem a vihar nélküli életet kell kívánni, mert olyan nincs. Azt kell kérni, hogy a viharok között legyen hited! Amikor belekerülsz a próbába, a nehézségbe, akkor tudd, hogy kitől kérj segítséget! Persze ezt a tanítványok is tudták. De vajon hitték-e, hogy Jézus valóban tud segíteni? Te elhiszed-e, hogy ebben a viharban, amelyben most vagy, itt is tud neked segíteni? Sőt! Nemcsak segít, hanem teljesen megoldja és elsimítja, mint a tengert! Tőled mit kérdezne Jézus?

„És hangosan felkiáltott: Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia?” (7. v.)

Jézus ezért az egy gadarai megszállottért hajózik át, hogy megszabadítsa. A gonosz lelkek előtt nem kérdés, hogy kicsoda Jézus. Tudják, hogy a magasságos Isten Fia! Ezért leborulnak előtte, és tisztelettel kérlelik, mert nyilvánvaló előttük, hogy Jézus a hatalmasabb! Erről nekünk is kell, hogy bizonyosságunk legyen: Jézus hatalmasabb a gonosznál! Örökre legyőzte őt. Nem kell félnünk tőle, ha Jézuséi vagyunk! Sajnos sokszor a körülményekre nézünk és nem az Úrra! Ez hiba, mert akkor máris teret engedünk az aggodalmaskodásnak, a kétségnek, a félelemnek. Sajnos a gadarai emberek a veszteségükre néztek – a disznónyáj megfulladt –, és nem arra a csodálatos nyereségre, hogy ez a férfi megszabadult a gonosz lelkek megkötöttségéből. Valóban jelentős anyagi veszteség érte őket. De az az ember, akit nem tudtak többen sem megkötözni, él és megszabadult! Sőt, hitre jutott, és igehirdető lett! Mi az értékeesebb? A földi kincs, ami elmúlik? Vagy a lelki kincs, ami örökkévaló? Törekedj az igazi, örökkévaló kincsek megszerzésére!

„Leányom, a hited megtartott téged: menj el békeséggel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges!”
(34. v.)

Csodálatos történet a vérfolyásos asszony meggyógyulása! Ambivalencia van benne, ezért annyira emberi és közel áll hozzánk! Van hite, amelytől meggyógyult, de nincs bátorsága megszólítani, elé állni, elmondani a baját. Szégyelli betegségét és kicsinynek látja magát a többi emberhez képest. Mégis számít az Úrnak! Jézus törődik vele, időt szán rá. Beszélni akar vele. Fontos, hogy megerősítse, megdicsérje a hitét! Ne gondold, hogy veled kevésbé törődik az Úr! Fontos vagy neki! Számol veled! Értékes vagy neki! Hiszen az Atya a legdrágábbat adta érted! Az „Egyetlenegyét”! Isten Fia halt meg érted a kereszten! Hidd el! Borulj le a kereszttel, bánd meg bűneidet! Kérd Isten kegyelmét! Ő szeret, és alig várja, hogy hozzá szólj, hozzá menj! Ha csak annyi bátorságod is van, mint ennek az asszonynak, az is elég! Hittel menj! És tiéd a menny!

32. hét

„Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint, majd útra kelt... Sok idő múlva pedig megjött a szolgák ura, és számadást tartott velük.”
(Mt 25,15;19)

Nem győzők csodálkozni Urunk bölcsességén, emberismeretén: ahogyan minősíti, örömébe, ünnepi lakomájába hívja a szolgáit. Mert nem kap minden szolga egyforma minősítést. A minősítés és a besorolás mércéje a hűség, alázat és az engedelmesség. Hányszor sóvárogva, irigykedve nézünk a másik szolgatárs, embertárs adottságaira, lehetőségeire, táalentumaira, gyarapodására. Pedig csak azt kellene meglátni, hogy Urunk parancsa szerint sáfárokodtak azokkal. Mert nemcsak a tőke reánk bízott része, de a kamatok is Urunké. Ha a kamatot lespórolják Urunktól, meglopták Őt. És így látva megbízatásunkat, az Urunk örömére szolgálhatunk, kamatoztatva a reánk bízott talentumokat. A nyereség nem a mienk, de a dicsérő minősítés, az engedelmes magatartás általi örömszerzés Gazdánknek, és az értékes élet gyönyörűsége annál inkább. Ez teszi Isten gyermekeinek, szolgálóinak földi vándorlását hála- és örömfolyamattá.

Berke Sándor ny. lelkipásztor

„Jeruzsálem, te szépen épült, jól egybeszerkesztett város! Ahová följárnak a nemzetségek, az Úr nemzetiségei, bizonyságul Izráelnek, hogy ott dicsérik az Úr nevét.” (3–4. v.)

A Jeruzsálembe, a szépen egybeszerkesztett, újonnan épült városba történő zarándoklat élménynaplója e zsoltár. A szent városba, az Úr házába évente minden zsidó férfinak háromszor kellett felzarándokolni, de életében legalább egy alkalommal. Az elhatározás, a döntés („Menjünk el az Úr házába!”) mekkora boldogság volt! A megérkezés és a meggyőződés arról, hogy a templom kövei között nem sakálok tanyáznak és állapota nem romhalmaz-e, a boldogság folytatása. Az ezsdrási, nehémiási hazatérés és restauráció nemcsak a templom helyreállítását jelenti, hanem Jeruzsálemnek az Istennel való békességét is. A közösség gyakorlása, az Úr nevének dicsőítése a zarándoklat célja, öröme. Ezért a hazainduló zarándok kéréssel fordul társai felé: könyörögjenek Jeruzsálem békességéért, mert az sohasem magától van. A várfalak közti békesség, a palotákban honos csendesség Isten ajándékaként a választott nép sajátja. Nekünk is érdemes a Békesség Fejedelméhez kapcsolódni, hogy a zsoltáros éneke saját vallomásunkká, megtapasztalásunkká legyen.

„Még beszélt, amikor megérkeztek a zsinagóga előljárójának házából ezzel az üzenettel: Leányod meghalt, miért fárasztanád tovább a Mestert? Jézus pedig, ahogy hallotta azt, amit mondtak, így szólt a zsinagóga előljárójához: Ne félj, csak higgy!” (35–36. v.)

A lánya életéért küzdő Jairus elhívja Jézust, hogy meggyógyítsa. Amikor a leányka halálhírét hozzák, mi is a teljes összeomlás küszöbére jutunk. A félelem elvághatatlan kötelével köti meg a gyászba zuhanót. Az addig várt Rabbist továbbra is hívni értelmetlen. A józanság hangja – hogy a leányka halott – kíméletlen igazság, ez Jairusra is bénítóan hat. Ezért az, aki a Feltámadás és az Élet, ebben a halálvölgyben szól. Kettős tömondattal fordul az édesapához: „Ne félj, csak higgy!” Mennyire jó az, hogy Ő ezzel reményt ébreszt a félelemtől megtámadott szülőben, és felkínálja neki a benne való hit csodáját. Nem a tizenkét éves leányka feltámasztásával kezdi Jézus a családterápiát. A gyermekét elvesztő apa hitének felélesztése az isteni terápia első stációja. *„A hit pedig a remélt dolgok felőli bizonyosság és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”* (Zsid 11,1) Ezért a gyász generálta félelmet el kell eressze Jairus, hogy a halálból feltámadó leánykája felől meggyőződhesen.

Ajánlott igeszakasz: Jn 11,20–27

„És megbotráncoltak benne. Jézus pedig azt mondta nekik: csak a maga házában, rokonai és saját háznépe között nincs becsülete a prófétának.” (3b–4. v.)

Jézust hódolat, megbecsülés és imádat illetné meg. *„Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt.”* (Jn 1,11) A názáretiek csak az emberi megismerés szintjéig jutottak el. A bölcsessége és a csodadolgok sem segítik a tisztánlátást, hogy Őt szívükbe is befogadják és így Isten gyermekeivé legyenek. A „sokak elesésére” rendeltettek között élen járt a „szülőváros” népe. Ez azóta is döntő kérdése életünknek: csak az embert vagy a Szabadítót, Megváltót látom meg Jézusban? Ha csak kívülről ismerem Őt és nem a hit által befogadás örömeiben, *„ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”* (1Kor 15,19) Ismerőse, vagy a szívembe befogadott, nálam otthonos testvére vagyok Isten Fiának? Jézusnak e „kivetése” még a családból is később is megmarad, amikor haza akarják Őt vinni az anyja és testvérei, mert szerintük magán kívül van. Az eset alkalom arra Jézusnak, hogy vallást tegyen valódi családjáról: a vérségi kapcsolatot felülírja az ige hallgatásának, megélésének közösséget formáló ereje.

„Majd magához szólította a tizenkettőt, és kettesével kezdte őket kiküldeni. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken, és megparancsolta nekik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy boton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben. Sarut kössenek, de ne öltsenek magukra két ruhát.” (7–9. v.)

Amikor Jézus magához szólít, a közösséget tanulja a tizenkettő. De ez nem csak a saját, lelki gyarapításukra történik. Az elhívás párja a kiküldetés. A közösség építésének, megélésének helyzetgyakorlata, hogy kettesével vannak kiküldve. Hatalommal ajándékozta meg őket a tisztátalan lelkek feletti hatalommal szemben. Az eszköztelenség szolgálatuk különleges nagyságát, biztonságát szavatolta. Hiszen szóba se jöhetett velük kapcsolatban az érdek, a részrehajlás, a megzsírozás bűne. Rendkívül fontos volt, hogy ne legyen semmilyen anyagi érdekeltsége, vonzata a szolgálatnak. A megtérés örömhírének hirdetése volt a szolgálatuk tartalma, kiegészülve az ördögűzéssel és az olajjal való megkenetési gyógyítással. Küldetésükben láthatták, mekkora a bűn pusztítása, és mily szükséges az üdvözítés és a szabadítás a gonosz hálójából. Ez az előzetes szükséges és gazdagító történése lett a tizenkettő óta, meghatározva az egyház életét. Dinamizmust jelent az elhívás és kiküldetés ritmusában azóta is.

„Heródes félt Jánostól, akit igaz és szent embernek tartott, és oltalmába vette. Amikor hallgatta, sokszor zavarba jött, de mégis szívesen hallgatta. Végre eljött a kedvező alkalom.” (20–21. v.)

Jézust nem fogadták be övéi, aki maga volt az Ige. Az útkészítő Keresztelő Jánost sem fogadta be királya, Heródes Antipás. Habár igaz és szent embernek tartotta, mégis erkölcstelen életmódja miatti bírálataért a király a prófétát börtönbe veti. De aki csak kívülről ismeri Isten Igéjét, az Úr Krisztusát és annak közvetítőjét, Keresztelőt, az előbb vagy utóbb annak gyilkosává lesz. A kedvező alkalom a gyilkosságra egy szülinapi lakoma, amikor a felelőtlen, léha ígéret megtartásában méretik meg: a király adott szava szeretője leányának Keresztelő János fejébe kerül. Bírálata nem feszélyezi őt többé, a gátlástalan testi örömhajhászás rövid időszaka következhet. Ezt megszakítja a rossz lelkiismeret és a halálból előálló Keresztelő vélt megjelenése, Jézus Krisztus. Az ígét és hirdetőjét elnémító, halálba küldő embernek se öröme, se békéje, se tisztelete, se becsülete nincs. Bűnbánatra nem jut, csak a gonosz cselekedetének emléke, a halálba küldött ellenségtől való félelem marad.

„Ő pedig azt mondta nekik: Gyertek velem, csak ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kissé! Mert sokan jöttek-mentek, úgyhogy még enni sem volt idejük. Elhajóztak hát egy kietlen helyre csak magukban.” (31–32. v.)

A tanítványoknak ad megbízatást. Az is megörvendeztet, ahogy Uruk ezek után pihenésre hívja őket. Nem csak a kiküldetésben volt velük Uruk, velük van a pihenésben is. Puszta helyre viszi, ahol hiányzik a „mindennapi élet normál menetének” feszültsége. Milyen fontos ez a felüdítő kikapcsolódás a nagy menetből, az ideg feszítő környezetből! Ha Urunk hív és visz ilyen puszta helyre, az idegrendszer kisimul, a feszültség megoldódik. De jó az, ha nem mi osztjuk be az időnket, és hajszojzuk magunkat az összeroppanásig! Mikor tudunk Urunkkal csak mi magunk pihenni? Ő most is hív. Ne csak a küldetésünkben legyünk engedelmesek! Pihenjünk, üdüljünk is Jézussal, hogy tapasztalati kincsünkkel legyen: „...aki mást felüdít, maga is felüdül”! Korunk egyik divatos bálványa a szabadidő, szórakozás. Az „édes semmittevés”, ahol a felelőtlen, korlátlan szabadság élménye mindent tarol. Egy egészen másfajta pihenés az, amibe elviszi övéit Jézus. Mert ott nem terhelődik meg az ember másfajta bűnökkel, mintha az lenne a kikapcsolódás.

„Amikor azok látták őt a tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltottak, mert mindnyájan látták, és megrémültek. De ő azonnal megszólította őket, és azt mondta nekik: Bízatok, én vagyok, ne féljete!”
(49–50. v.)

Feszült, stresszes nap végén tengeri viharban vannak a tanítványok. Uruk parancsára indultak, hogy a túlsó partra jussanak. A Genezáret-tó közepén való evezés, a vihar csak bevezetés a tengeren járó, feljünk közeledő kísértet-vízióinak. Mennyire ismerős ez a helyzet! Egy túlsó part felé vergődő lélekvesztőn vagyunk, és földi életünk minden vihara, a kudarcok csak fokozzák félelmünket. Még a felénk közeledő Urat is csak kísértetnek véljük, délibábnak, káprázatnak. De jó, hogy akkor és ott a tanítványokat, itt és most minket is megszólít Urunk! Hármas figyelmeztetést kapunk. Bízni kell! Urunk imádkozik értünk, és felénk tart. Ne a látvány és tapasztalat kössön gúzsba bennünket. Ő van, értünk van, jelen van a pusztulás küszöbén is. Az ő léte, jelenléte, isteni hatalma munkálkodik. Ezért nem kell a félelmet végleges érzelmként megélni. Az Élet Fejedelme a félelem, a reménytelenség, a kétely börtönéből is kiszabadít minket. Amint Jézus belép életünk hajójába, eláll a szél, és kikötőnkbe, célba érünk vele.

33. hét

„Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.” (Jn 6,66)

A napokban beszélgettem valakivel, aki a hit-próbáimra kérdezett rá. A testvérem halálát említettem neki többek között, ezen belül pedig azt, hogy a haláleset után értetlenség volt bennem, és azt mondtam Istennek: ne beszéljünk egymással egy darabig. Most, hogy visszaemlékeztem erre az időszakra, az tudatosult bennem, hogy mindezek ellenére sem maradtam el az istentiszteletekről és a bibliaórákról. Érdekes volt erre ráeszmélni, mert pár nappal korábban épp azt próbáltam megértetni valakivel, hogy ha nem is kapja már azt az érzést Istentől, amit egy szerelmi fellángolás érzésével hasonlíthatunk össze, akkor se hagyja, ne hanyagolja el Őt. Egy kapcsolat, akár emberrel, akár Istennel, nem mentes a hullámhegyektől és völgyektől. De végül nem a völgyek lesznek-e a hűség fokmérői?

Kovács Andrea

„Nagy az Úr, méltó, hogy dicsérjék, nagysága felfoghatatlan.” (3. v.)

Szüksége van Istennek a mi dicséretünkre? Jelent az neki valamit? Biztos vagyok benne, kedves testvérem, hogy dicsérték már meg téged is nem egy alkalommal. Valaki felismerte a képességeidet, és adott egy pozitív visszajelzést, ami nyilván jólesett, hiszen rátapintott arra, hogy mi benned az érték. Nem ezért fontos-e Istennek a mi dicséretünk? Nem önmagáért. Nem azért, hogy „ünnepeltesse” magát, hanem azért, mert ez a mi látásunknak és a szívünk állapotának a fokmérője. Tudjuk-e meglátni azt, hogy Isten mit tett értünk, hogy milyen csodálatos világot teremtett körénk, hogy mennyi olyan emberrel ajándékoz meg, akivel örömeinket és bánatunkat is megoszthatjuk? Tudunk-e hálát adni az egészségünkért, a családjunkért, a hitünkért, a szabadításért, az erőért, a békességért, a bűnbocsánatért? És a sort folytathatod, testvérem azokkal a személyes csodákkal, kijelentésekkel, amiket Isten csak neked tartogatott. Ha mindezeket számba vesszük, tudjuk-e nem dicsőíteni Őt?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 117.

„Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaság, lopás, gyilkosság.” (21. v.)

Megdöbbenve hallottam 1-2 éve, hogy a pacemaker beültetése már rutinműtét. Gyanítom, ha lenne elegendő donor, akkor a szívátültetések is ide lennének sorolhatók. Jó tudni, hogy Istennél nincs várólista. Nem kell kétségek közt lennünk afelől, hogy ő tud új szívet adni bármikor. Várakozás inkább az ő oldalán van, mivel a cserének két feltétele van: egyrészt rá kell ébrednem arra, hogy az én szívemmel komoly probléma van, másrészt tudnom kell, hogy kinél van a megoldás a bajomra. Az első feltétel tekintetében nem ott bukunk-e sokszor el, hogy nincs megfelelő önismeretünk? Hiszen olyan könnyű a bajok gyökerét másban keresni, a felelősséget másra hárítani. Pedig beismerni azt, hogy én vagyok a parázna, az irigy, a gőgös legalább annyira felszabadító, mint nehéz. Ezért is kapcsolódik szorosan ez a felismerés a második feltétel teljesítéséhez: ugyanis a felismerés csak annak lesz felszabadító, aki tudja, hogy van szabadító. Ha szükségét érzed, kedves testvérem a szíved cseréjének, már hívhatod is!

„Az pedig így válaszolt neki: Uram, a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.” (28. v.)

Bizonyára mindannyian ismerünk olyan személyt, aki ha megígér valamit, vagy megtartja, vagy nem. Az ilyen emberbe vetett bizalom hamar megrendül, és nem tudunk többé hitelt adni a szavának. Mennyire üdítő viszont az, amikor a kimondott szóhoz valaki valóban tartja magát. Viszont bármennyire is szeressen minket valaki, nincs lehetősége olyat ígérni és adni, amire csak Isten képes, akinek számtalan ígéretével találkozhatunk a Biblia lapjain. Melyek is ezek például? Erőtlen vagy? *„Elég neked az én kegyelmem”*. (2Kor 12,9) Úgy érzed, egyedül vagy? *„Veletek vagyok minden napon”*. (Mt 28,20) Tanácstalan vagy? *„Bölcscsé teszek”*. (Zsolt 32,8) Belefáradtál az élet nehézségeibe? *„Megnyugvást adok nektek”*. (Mt 11,28) A sort pedig hosszan folytathatnánk. És kinek szólnak ezek az ígérek? Mindenkinek, aki kételkedés nélkül hisz. Ha bizonytalankodunk, vagy Isten szavahihetőségét kérdőjelezzük meg vagy az erejét. De kiről is beszélünk? Arról, akit így nevezünk: *„Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme”*. (Ézs 9,5) *„Hiszed-e ezt?”* (Jn 11,26)

„És szerfölött álmélkodtak, és ezt mondták: Milyen jó mindaz, amit tesz! Képes azt is megtenni, hogy a süketek halljanak, és a némák beszéljenek!” (37. v.)

Nem hallani és nem tudni beszélni: milyen magányt élhetett meg még Jézus idejében egy ilyen ember! Nem hallani az anya hangját vagy a madarak énekét, vagy épp nem tudni elmondani azt, hogy mi okoz örömet vagy bánatot, mélységes bezártságot eredményezhet. Milyen csodálatos lehet épp ezért megtapasztalni ezek után a gyógyulást: a világ nyílik meg az ember előtt. És nem így van-e ez lelki értelemben is, főleg akkor, amikor már tudjuk, hogy mire vágyunk, mi hiányzik az életünkből? Ha pedig nem is tudtuk, hogy mi után kellene vágyakoznunk, és teljesen váratlanul kapunk hallást ajándékba, még erőteljesebb lehet a megtapasztalás. Isten erre képes: már nemcsak üresen csengő szavakat hall az ember, hanem azok valódi jelentést kapnak; sőt, hallom, ahogy Isten megszólít, és kiderül, hogy személyes üzenete van a számomra. Ezek után tudok-e, akarok-e nem beszélni róla? Nem lesz-e minden vágyam, hogy a világgal megosszam, hogy milyen Istenünk van? Nem lett-e ez minden vágyad, testvérem?

„Szánakozom a sokaságon, mert már három napja vannak velem, és nincs mit enniük.” (Mk 8,2)

„Sok a tanulnivaló.” „El vagyok maradva a munkámmal.” „Fáradt vagyok.” Gyanítom, ilyen vagy hasonló kifogással már mindannyian éltünk, amikor istentiszteletre vagy bibliaórára lehetett volna menni. Isten nem azt akarja, hogy elhanyagoljuk a feladatainkat, de alkalmat teremt a vele való együttlétre. És hogy miért fontos ez neki? Mert tudja, hogy hol tartunk, hogy mire van szükségünk, így minden alkalommal készít valamit a számunkra. Szóval miről is maradhatok le, ha nem adok rendszeresen teret az Istennel való találkozásnak az életemben? Lemaradhatok arról az ígéről, ami épp a munkahelyi problémámra irányuló tanácsot adná. Kihagyom azt az üzenetet, amiből megérthetném, hogy Isten milyen választ ad iskolaválasztási dilemmámban. De lehet, hogy épp azt, amiben rámutat, hogy fáradtságomban hogyan tudna Ő felüdíteni. El tudod hinni, testvérem, hogy Isten sokkal jobban tud gondoskodni rólad, mint te magad? És tudod, miért van ez így? Mert ismer és szeret. Ha meghív, ne mondj nemet!

„Jézus pedig lelke mélyéről felsóhajtva így szólt: Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony mondom nektek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.” (12. v.)

„Igazából mennyország”, „Mennyei csodák”. Csak kettő azon filmek sorából, melyek valós történetek alapján születtek. Valahogy mindig azt gondolom, hogy ha azok az emberek, akikről ezek a filmek szólnak, nyakukba vennék a világot és elmondanák mindenkinek, hogy Isten van, és hogy ők az élő bizonyítékai az ő létének, akkor az emberek megtérnének. Valójában van olyan film, aminek a főszereplője tényleg vitte az újjászületés hírét, de sajnos nem azzal az eredménnyel, amit én naivan feltételeznék. Hírt akarunk adni arról, hogy Krisztus ma is él, és ez a hír süket fülekre talál. De miért is lepődünk meg ezen, hiszen Jézus maga ott állt számtalan olyan ember előtt, akik nem hittek neki. Viszont nem rémlík, hogy lett volna valaki, aki a feltámadott Krisztussal találkozáskor ne hitt volna – még Tamás is beadta a derekát. Mi kell ehhez a találkozáshoz? A mi részünkről: tiszta szívvel vágyakozni. Az Úr részéről: kegyelem. Ez utóbbiban nem kell kételkednünk. Az előbbivel hogy állsz, testvérem?

„Van szemetek, mégsem láttok? Van fületek, mégsem hallotok? És nem emlékeztek...?” (18. v.)

Szűkös anyagi körülmények között váratlanul pénz áll a házhoz. Egy daganatos betegségből csodálatos felépülés. Egy reménytelennek tűnő munkahelyi probléma megoldódik. Mindez mi, ha nem jel? Jézus körül nemcsak a farizeusok, de a hitetlenkedők is jelet kértek, mennyei jelet. És nem kaptak. Jézus meg akart volna tagadni tőlük valamit? Szó sincs róla. Csak nagyon jól ismerte őket. Tudta: nem a valódi megismerés a cél. És kell-e több jel ott, ahol emberek gyógyulnak meg, megmenekülnek a pusztító vihartól, vagy épp ezek laknak jól ott, ahol pár embernek való élelem van kéznél? Láthatóan a tanítványok sokszor részesei a csodáknak, úgy tűnik, valahogy mégis felejtene. Talán érthető: Jézus mellett a csodák mindennaposak. Viszont ha természetesnek vesszük, félő, hogy nem tudunk rácsodálkozni. Ha nem tudunk rácsodálkozni, talán nem is értettük meg. Ha pedig nem értettük meg, hogy is tudnánk a ráhagyatkozásban előrelépni és teljesen rábízni magunkat? Ez csak kételkedés nélkül megy.

34. hét

„Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál.” (Zsolt 119,162)

Az év elején mindig meghallgatom gyülekezetemben a lelkipásztor igehirdetését, és átgondolom az ige üzenetét: mennyire lehet ez rám igaz, mennyire lehet ez az ige vezéremmé az év folyamán. Így volt ez az idén is, és megértettem, hogy az igével sokkal többet kell foglalkozzam, mert csak úgy lehet Istennel kapcsolatban lenni, ha igéjén keresztül megértem mit akar velem tenni, mit akar mondani, és mit vár tőlem. Mint szolgálattévő, igével élő gyermeke mindenkor látnom kell, hogy mi az, amit Isten igéjében rám bízott. Gyönyörködöm az igében, mert a nagy zsákmány csak az igazságban és valóságban megélt ige által várható. Ezért imádkozom és kérem az Urat, hogy áldja meg igéjét, és tegye világossá üzenetét számomra!

Szakáll Zsombor

„Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret!” (1. v.)

Mindenkor, minden időben szükséges lenne dicsérni az Urat! Akkor is, ha nem igazán van kedvünk, mert sorolhatnánk mennyi baj, nyomorúság, betegség, fájdalom van a mindennapokban. Dicsérni kellene Őt, hiszen annyi jót tett velünk, sokszor enyhült a fájdalom, oldódott a nyomorúság, megszűnt a baj, meggyógyultunk a betegségből. Arra mindig van ok, hogy jajgassunk, de vajon nincs-e okunk a dicséretre, amikor akár egy éneket dúdolva könnyedebbnak érezzük a nehézségeket? Vajon nincs-e okunk arra, hogy Istennek hálát adjunk? Direkt többes számban írom, mert rám is vonatkoznak ezek a dolgok. Ebben a zsoltárban Isten igazságosságát, teremtet és megtartó hatalmát dicséri a zsoltáríró. Mindig legyünk készek a dicséretmondásra, mert bőven van rá okunk! Nekünk is szükséges hát, hogy meghalljuk, és valóban mindenkor dicsérjük az Urat!

„Minden mi él csak téged hirdet,
minden dicsér, mert mind a műved,
azzal, hogy él, ezt zengi néked,
dicsérlek én, dicsérlek téged!”

(423. Halleluja)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 150.

„Az felnézett, és így szólt: Látom az embereket, amint jönnek-mennek, de mintha fákat látnék.” (24. v.)

1992 nyarán négy napig láttam. Ez azért különös, mert ekkor már öt éve nem láttam. Kint ültem nagymamámék kertjében a kerti hintán, és egyszer csak néztem, hogy az utcán emberek jönnek-mennek, és az elmenő autók karosszériájának fénye megvillan a napfényben. Néztem, és láttam a kertben a fákat, a kerti rönkpadot, rajta a rádiómagnóval, és a tornácon a zöld székeket, meg a piros asztalt, a sárga vödröt, a kék hordókat, na meg a kutat, ami mindig is kicsit romos volt. Láttam a rózsákat: pirosat, bordót, sárgát és téglaszínűt is. Kijött nagymamám férje, és mondtam neki, hogy te a zöld kempingnadrágban vagy. Erre kérdezte: látod?! Feleltem: igen, és a házban is láttam a tárgyakat. Csodás négy nap volt ez, de a negyedik nap egyszer csak megszűnt... Ekkor felismertem, hogy illet csak Isten tehet, és dicsőítettem érte! Ekkor volt Papp László evangelizációs hete: megértettem, hogy őt kell dicsőítenem és követnem. Ez az az út, amin járnom kell. Azóta is ezt az utat járom Jézus Krisztussal, és ahova küld, megyek. Dicsőség legyen Istennek!

„Ő azonban megfordulva tanítványaira tekintett, megfeddte Pétert, és ezt mondta: Távozz tőlem, Sátán, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.” (33. v.)

Vajon az emberek szerint gondolkodik Péter, mikor bizonyágtevő hittel mondja: *„Te vagy a Krisztus”*? És amikor kételkedő, már-már hitetlen módon félrevonja Jézust, hogy megfeddje? Vajon mi nem ilyenek vagyunk olykor-olykor? Szeretnénk igazi bizonyágtevői lenni Jézus Krisztusnak, de azért néha odamondjuk Istennek: „Ne így Uram!” Ez „emberek szerinti gondolkodás.”

Tudunk-e Isten szerint gondolkodni? Mivel Isten gyermekei vagyunk, dolgunk az engedelmesség. Ne akarjunk kicsit se „beolvasni” az Úrnak! Ne akarjunk megváltó terveket szőni, mert sokszor csak emberek szerint tudunk gondolkodni, mert az Isten gondolatai nagyobbak a mienknél (lásd Ézs 55,8–9). Az Isten gondolatait nem tudjuk megérteni, csak hittel! Így tudjuk kimondani Péterrel együtt: *„Te vagy a Krisztus.”* (29. v.) Törekedjünk arra, hogy Isten gondolatait felismerjük, és engedjük, hogy az ő akarata, cselekedetei megvalósuljanak életünkben!

„Az üdv, mit Krisztus Jézus ad, / Örök, teljes, szabad.

E szent örökséget, szívem, / Fogadd el teljesen!”

(342. Halleluja)

„Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.” (38. v.)

Belerendül a lélek ebbe a fél mondatba, mert igen kemény beszéd az, amit itt az Úr Jézus Krisztus mond. Egy kicsit magunkra kell venni ezeket a szavakat. Nézz most magadba, testvérem, és gondold át, mennyire vagy bizonyágtevő gyermeke Istennek. Nézz magadba, és ismerd el, hogy van hiányosságod, adósságod az Isten előtt. Nagyon nehéz arra gondolni, hogy nem elég hittel, nem elég odaadással és átadással mondd az Úr beszédét, a bizonyágtételeidet. Nekem is nehéz arra gondolni mi lesz akkor, mikor meg kell állnom az Emberfia előtt... Ne higgyük, hogy ha szép szavakat mondunk, az elég! Ne higgyük, hogy elég a tudásunk, igeismeretünk... A bizonyágtevő lelket nem lehet pótolni semmivel! Legyünk szentek szolgálatunkban, Jézus Krisztus beszédének hirdetésében! Legyünk hitelesek! „Dicső király az én Megváltóm, / Segít akárhová megyek. / Csodáiról tudok beszélni, / Mindenki hadd lássa meg! / Mindenki lássa meg, / Mindenki lássa meg, Dicső király az én Megváltóm, / Mindenki hadd lássa meg!” (36. Halleluja)

„De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” (7. v.)

Csodás látomás, ahogy Jézus megdicsőül és mennyeeivé válik, de a tanítványoknak vissza kell térni a földi valóságba... Vagyis, ha ébren vagy, ne álmodjál! Bár itt nem álmról van szó, hanem a mennyei valóságról, melyet mi csak elképzelni tudunk. Isten szól, és rámutat szeretett Fiára, mert ő az, akit hallgatniuk kell. Mi is hallgassuk, olvassuk az ő szavát, hogy megértsük akaratát, mit is vár tőlünk az Úr. Megmutatja az igaz utat. A felhőben Isten elrejtje a mennyei dolgokat, ezzel visszairányítja a tanítványok figyelmét a földi életre. Nekünk sem szabad a mennyei dolgoknál leragadnunk, hiszen itt a földön járunk és élünk. Tudjuk, az imádság mennyei lélegzetvétel, és Istentől való küldetésünkben erre folyamatosan szükségünk van. Biztonságot nyújt nekünk.

Igyekezzünk Istennel mindig kapcsolatban maradni és igéjére figyelni! Áldjuk Jézust, mert megmutatta a menny valóságát számunkra!

„Nem láthat bár e földi szem, / Jézus, tiéd vagyok.

Bár arcod rejtve van nekem, / Mégis felém ragyog.”

(293. Halleleuja)

Ajánlott igeszakasz: Ézs 42,1–3

„A fiú apja azonnal felkiáltott: Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!” (24. v.)

Ebben a történetben egy epilepsziás gyermekkel találkozunk, mivel a néma lélek leírása ezen betegségnek felel meg. Az apa nagyon elkeseredett, mert senki nem tud segíteni rajtuk. Kétségek között, de mégis felismeri a szabadítót, Jézust. *„Hiszek! Segíts a hitetlenségemen!”* Mintha csak egy Ady Endre vers címét olvasnánk: *„Hiszek hitetlenül Istenben”*. Van-e ilyen bizonytalan, de mégis kérő hitünk? Hisszük, hogy Isten tud csak segíteni? Olykor alattam is megrendül a hit szilárd talaja, ilyenkor a stabilitást csak a „krisztusi” kőszikla tudja megadni számomra. Higgyünk – ha még hitetlenül is – az Isten megtartó és gyógyító erejében! A történet végén Jézus megoldást ad a tanítványoknak, hogy is mehet végbe a gyógyítás: *„Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal.”* (29. v.) Az imádság az, ami gyógyít, és békességet, nyugalmat ad a néma lélektől gyötört gyermeknek. Imádkozzunk mindenkor beteg embertársainkért is!

*„Jézus ölébe bizton / Hajtom fejem le én,
Abban találom üdvöm, / Ha nyugszom kebelén.”*

(97. Halleluja)

„Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek megkérdezni őt.” (32. v.)

Megfordítom a kiemelt igevers két részét, és akkor kicsit talán jobban értjük a tanítványok viselkedését: Féltek megkérdezni őt, mert nem értették a beszédét. Talán a nehézség a prófétai szóban van. A prófétálást mi magunk is nehezen értjük, a tanítványok is így voltak vele. Prófétai szó hangzott, mikor Jézus az eljövendőkről és a világ végéről szólt. Ez is nehéz a mi értelmünknek. Úgy szeretnék én is sok mindent tudni a jövőt illetően, mégis bizonytalan vagyok, mert mint a tanítványokban, félelem támad az én lelkemben is. Jézus arról biztosít, hogy ne féljünk megkérdezni olyan dolgokat, melyek ránk vonatkoznak. Legyünk biztosak abban, hogy amit ígér, az beteljesedik számunkra is. Igeszakaszunkban a kisgyermek példája is ott van. Nekünk is olyanná kell lennünk, mint a gyermek. Be kell tudni fogadni a (hitben) gyermekeket is. Ha pedig gyermeki hittel befogadjuk Jézust, Isten gyermekeivé lehetünk!

*„Ti gyermekek, kicsik nagyok, / Tiétek is a Jézus.
Csak útjain haladjatok, / És veletek lesz Jézus.”*

(15. Halleluja)

35. hét

„Mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,18)

Felnőtt megtérőként ez az egyik legfontosabb íge számomra; a telefonom háttérének is ezt állítottam be, hogy mindig emlékeztessen erre az igazságra. Bármilyen megoldhatatlannak tűnő nehézség is tűnik fel az életemben, ennek az ígének a szavai rávilágítanak, hogy tekintsek arra a problémára az örökkévalóság szemszögéből. S ahogy növekszik bennem a tudat, hogy minden gond és fájdalom csak ideig való, de Isten láthatatlan, szellemi igazsága örökkévaló, megnyugszik lelkem békétlensége. Az pedig csak a hívők számára megismerhető, hogy a láthatatlan nemhogy kevésbé valóságos, mint a látható, de magasabb rendű is, hiszen a láthatók a láthatatlanból állnak elő.

Hártó Ákos

„Én békét akarok, de amint megszólalok, ők mindjárt harcra készek.” (7. v.)

A békére ez a világ sokszor harcra készen válaszol, mert a béke a világnak azt jelenti, hogy nem uralkodhat másokon, nem érvényesítheti minden akaratát, nem nyereszkedhet mások baján. Ha az ember eltávolodik Istentől, ilyenné lesz; ez az eredendő bűn alapja is, hiszen az első emberpár a paradicsom békességében ahelyett, hogy élvezte volna azt, fellázadt Isten ellen. Ez a világ nem a béke helye, de ugyanakkor vizsgáljuk meg magunkat is őszintén, hogy az elmúlt időszakban hányszor rántottunk mi fegyvert gondolattal, szóval, tettel. Nem bosszút állni a mélységes sebek okozta fájdalomért – de nehéz is ez, testvérek! Nem harcra készen állni ökölbe szorított kézzel, hanem kiengedni a szoros öklöt, hogy áldásra emelhessük. Ha emlékezni kezdünk, mennyi mindent bocsátott meg Isten számunkra – mennyi rejtegetett bűnünkre is kegyelmet kaptunk –, már kevésbé érezzük azt, hogy jogunk van megtorolni, ha a mi békeajánlatunkra a másik fegyvert ránt, és megsebez. Míg az örök békességben nem részesülünk, addig mint Krisztus katonáinak a mi „fegyverünk” az Istentől kapott békességünk legyen.

„Mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.” (40. v.)

Semmi sem hozza össze jobban az embereket, mint egy közös ellenség, szokták mondani. S ha a történelem folyamára tekintünk, bizonyosan állíthatjuk, hogy van ebben igazság. Olykor korábbi ellenségek egy harmadik erő fenyegetése alatt hamar szövetségessé váltak. Mai igénk fényében fontos tisztázni, hogy ki is az, aki ellenünk van. Számba vehetjük a sérelmeinket és az embereket, népeket, eszméket, akik ezt elkövették. Ám az igazság az, hogy a mi ellenségünk a Sátán, aki embergyilkos volt kezdettől fogva. Ezt ne felejtsük el, mert mikor hívő testvér a hívő testvér ellen fordul, annál a gonosznak kevés nagyobb gyönyörűsége van. Ezért emlékezzünk rá, bármi is történt és bármilyen érzések vannak is bennünk, hogy valójában a másik nincs ellenünk, hanem a gonosszal mint közös ellenséggel vívott küzdelmünk okán mellettünk van. Ne engedjünk a szél módjára változó érzéseinknek, a bennünk győzelemre jutni akaró önérzetünknek, hogy éket verjen közénk! Testvér, ne arra tekints, ami elválaszt a másik hívőtől, hanem arra az alapra, melyen szilárdan megállva örök szövetségeseink lehettek!

„És ha a szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt, mert jobb, ha fél szemmel mégy be az Isten országába, mint ha két szemeddel együtt vettetsz a gyehennára.” (47. v.)

A szemünk – ahogy szokták mondani, a lélek tükre – rengeteget elárul rólunk, ugyanakkor akárcsak egy ablak, a kívülről jövő hatásokat is beengedi. „Amire nézek, az vagyok” - írja versében Gyökössy Endre, és ez a gondolat mély párhuzamban áll mai ígénkkel. Az elsőre talán brutálisnak ható képben arra mutat rá a Szentírás, hogy bármilyen földi javunkról legyünk készek lemondani az örök üdvösség kedvéért, ám hányszor csábít a szemünk olyan dolgokra, amik csak eltávolítanak ettől. Ám ne mentegessük magunkat ilyen helyzetekben, mert a felelősség a miénk, szemeink csak azt tudják nézni, amire tekintetünket vetjük! A házasságtörésre csábító személyt mi nézegetjük, a boltok polcain a mi szemünk akad meg az italokon, és az internet sötét bugyrai sem maguktól kerülnek a szemünk elé. Az ige óva int minket attól, hogy abba a tévhitbe ringassuk magunkat, hogy mi csak a körülmények áldozatai vagyunk. Zabolázzuk meg tekintetünket, és vessük arra, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű!

„Ő pedig ezt mondta nekik: Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörést követ el feleségével szemben.” (11. v.)

Mindig kényes téma volt a válás kérdése, és talán kevés szó is esik róla, mert sajnos keresztény körökben is kevesen vannak, akiket akár saját, akár közeli családi, baráti körben ne érintené. A válni kívánó hívők sokszor buzgón kutatják az igeversekben, hogy milyen esetben tehetik meg, és az ige a parázñaság esetét fel is hozza, mint indokot. Ám ha belegondolunk, csupán az írott törvény betartása vajmi kevés szerepet játszhat a boldog házasságban. Mivel jobb, ha valaki papíron nem válik el, de lelkiileg megnyomorítja az egész családját? Nem is beszélve arról, hogy az ige szerint már az is házasságtörést követett el az ő szívében, *„aki kívánsággal tekint egy asszonyra...”* (Mt 5,28) Krisztus azért jött, hogy betöltse a törvényt, ez igaz a házasságra is. Csak Krisztussal közösségben, hármasként működhet egy házasság, ahol nem az írott törvénynek akarnak a házastársak megfelelni, hanem a szeretet törvényének. Mások válása kapcsán ne ítélkezzünk, de ha lehetőségünk van, ragyogtassuk fel Krisztust, aki a romokból is tud újat építeni!

„Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (14. v.)

Mai igénk azt az életfontosságú üzenetet hordozza, hogy kiké az Isten országa. Egész pontosan, hogy milyen embereké. Olyanoké, akik hasonlítanak a kisgyermekhez. Joggal kérdezhetjük, mit tanulhatunk a gyermekektől, akiknek még szinte semmi bölcsességük, élettapasztalatuk nincs, sőt állandó felügyeletre és gondoskodásra szorulnak. Pontosán ezt kell látnunk, mennyire hasonlítunk hozzájuk abban, hogy gondoskodásra szorulunk, ám mégis mennyire bízunk abban a tudásban, pénzben, ismeretben, amit megszereztünk. A Biblia olvasása a hívő élet alapja, ám tudhatja bárki az egész Szentírást kívülről, ha ebben a tudásban reménykedik, még messze van az üdvösségtől. A gyermek még védtelen, sebezhető, mégsem rettegve él, hanem bízik abban, hogy szülei etetik, ruházzák, iskoláztatják, játszanak vele, és még kirándulni is viszik. Hogy tekintünk mi Istenre? Hisszük-e, hogy mindenben gondoskodik rólunk, hogy jót akar nekünk? Vagy szorongunk nap nap után, azon töprengve, mit hoz a jövő? A hit alapja a bizalom, hogy az Úr nemcsak mindenható, de jóságos is.

„Ő pedig ezt mondta neki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” (20. v.)

Mai példázatunk ezen mondata rávilágít arra, hogy mennyire nehezen engedi el az ember saját teljesítményét a hite kapcsán. S megmutatja, Krisztus micsoda szeretettel áll az öntelt emberhez is. Igaza lett volna, ha ráfordul az ifjúra, ehelyett azt olvassuk, hogy Jézus rátekintett, és megkedvelte őt. Jézus tisztában volt vele, mennyire tévesen szemléli magát, és mennyi minden alól ad magának felmentést, de látta szívében az őszinte vágyat az örök életre. Krisztus végtelen bölcsességgel mondta neki *„egy hiányosságod van még...”* (Lk 12,34). A vagyon. Felajánlotta neki a menny kulcsát is: *„oszd szét...azután jöjj, és kövess engem!”* (21. v.) Mindannyiunknak van valamink, amit még nem tudtunk teljesen átadni Istennek, s mikor ezzel szembesülünk, vagy alázattal megvalljuk, hogy valóban saját erőnkől nem nyerhetünk örök életet, vagy szomorúan távozzunk, ahogy a gazdag ifjú. Az Úr szeretetéből szembesít minket hiányosságainkkal, hogy rádöbbenjen, csak az ő érdeméért üdvözülhetünk!

„De sok elsőből lesz utolsó, és utolsóból első.” (31. v.)

Az életben találkozunk azzal, hogy még, ahol papíron mindenki egyenlő, ott is vannak egyenlőtlenségek. Itt a földön gyakran emberek segítségével igyekszünk a sorban minél előrébb jutni, mihamarabbi időpontot, azonnali segítséget szerezni, nem törődve azzal, hányan szenvednek kárt azért, hogy nekünk jobb legyen. Ezt hívjuk protekciónak, ami egyfajta természetességgel van jelen az életünkben. Akinek nincsenek kapcsolatai, aki szerény, vagy becsületességből nem vág mások elé, az gyakran lemarad... Isten országa nem ilyen! Ezeket, a világ által lenézetteket bátorítja az ige, hogy eljön az idő, mikor a sorrendet többé nem az emberek szabják meg; mikor a becsület, az alázat, a békességre törekvés nem gúny tárgya lesz többé, hanem ékes korona az ember fején. Tarts ki, testvér, aki most utolsónak is érzed magad, mert az Úr gondot visel rólad, és jogodra fényt derít! Aki Jézust választja, őt követi, az bőséges kárpótlást kap a földi veszteségekért: örök életet!

36. hét

„Meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az Úr házába. ” (2Kir 20,5)

E sorok írásakor épp túl vagyok egy olyan betegségen, amelyről azt gondoltam, hogy végez velem. 3 éven belül ez volt a második alkalom, hogy ennyire közel éreztem az elmúlást. 2021 márciusának közepén éjjel egy órakor a nyitott ablak alatt ülve az egyetlen életcélom volt, hogy levegőt vegyek. Ez alkalommal éjszakákon át alig aludtam valamit. Homloktól derékig mindenem, sőt még a fekvés is fájt. A legrosszabb éjszaka után a feleségem kapott egy ígét, amit megosztott velem. A 2Kir 20,5 volt az. Ekkorra már eldöntöttem, hogy – habár eddig nem értem rá felkeresni az orvost, időpontot is csak péntekre foglalhattam – most mindenképp elmegyek a rendelésre. Ott kaptam délutánra időpontot. Az orvos is beteg volt, de nagyon lelkiismeretesen megvizsgált, gyógyszert írt, röntgenre is sürgősen elküldött. Ma tényleg az Úr házába készülök! Példabeszédek 30,5

Kohn Zsolt Mihály

„Mindörökké uralkodik az Úr, a te Istened, ó, Sion, nemzedékről nemzedékre. Dicsérjétek az Urat!” (10. v.)

Ki ne szeretné azt, amikor dicséretet kap valakitől? A gyermek dicséri egészen őszintén azt, ami igazán tetszik neki. Sajnos mi emberek hajlandóak vagyunk fukarkodni a dicsérettel. Amikor Jézus azt mondja, hogy amit szeretnétek, hogy az emberek cselekedjenek veletek, ti is azt cselekedjétek velük, akkor rámutat arra, hogy van miből megtudnunk, amit tennünk kell. Azt a sok dicséretre méltót is észre lehet vennünk, amit Isten cselekszik az életünkben. A dicséret által még az Istenbe vetett bizalmunk és a kölcsönös szeretet is erősödik. Kit dicsérsz? Dicséred-e Őt, aki ma is Isten gyermekeivé teszi, akik befogadták küldöttét? Azt a Jézust, akié minden hatalom mennyen és földön?

Aki felteszi magának a kérdést, hogy miért is dicsérje az Urat, annak a zsoltáros példát mutat. Isten méltó arra, hogy gyermekei meglássák hűségét és mindazt a jót, amit az Úr cselekszik. Aki Isten családjába született, az szereti az atyai ház rendjét, és mindennél többre értékeli. Nem hallgat el ajkán Isten dicsérete! Felismered-e munkáit, tetteit és csodáit, vagy más hatalomnak tulajdonítod?

„Őhozzá szólt az Úr igéje ...” (2. v.)

Sámsont, Jeremiást, Jánost és Jézust Isten különös kegyelme formálta az anyaméhben, és rendelte szolgálatra. Másokat úgy választott ki, hogy életidejükben szólította meg, és küldte el őket. A tizenkettőt Jézus egy végigimádkozott éj után választotta ki, és nevezte apostoloknak. Nagy alázat kell a döntéshozó felé, és nagy szeretetnek kell lenni az emberben a testvére felé elfogadni a döntést! Legalábbis elsőre. Aztán amikor már látható, hogy nem is olyan irigylésre méltó a kiválasztott helyzete, akkor mit teszel? Kárörömmel szólalsz meg, vagy felajánlod a segítségedet? Jeremiás körül látunk ilyen is, olyat is. Sokan gúnyolódnak Isten igéjén és a prófétán, legyintenek rá. Báruk pedig akár kétszer is leírja ugyanazt az üzenetet. Meg lehet semmisíteni az ígét hordozó eszközt és embert, az ige akkor is megmarad, és beteljesedik! Azért mert szólt az Úr igéje. Isten célja az ember üdvözítése. Ezzel kell azonosulnunk! A Szentlélek szabad arra, hogy elhívjon és vezessen embereket. Szeretnéd felismerni, hogy mi a terve veled? Ragaszkodj hozzá! Aki mindvégig kitart az Úr mellett, az üdvözl.

„Harcolni fognak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek – így szól az Úr –, és majd megmentelek!” (19. v.)

A harcot a legtöbben nem szeretjük, a vereséget pláne, de a győzelmet igen! Jeremiás sem volt egy harcos típus. Nem olyan volt, mint Sámson. Istennek nem is az emberi jellemzők számítanak, hiszen Ő formált minket. Mózes nehéz ajkúan lett engedelmes, Pál pedig üldözőből lett üldözött. Ezek ellen a küldöttek ellen is harcoltak, és mások ellen is, akiknek nem volt olyan ígérete, mint Jeremiásnak. Közülük sokakat meg is öltek. Vajon miért? Ugyanazért, amit Jézus mondott a tanítványainak (lásd Jn 15,20). Azért, mert nem akarták hallani és ismerni az igazságot és az Igazat! A küldött viszont ismeri, sőt tudja – azt, amit Jeremiás is tudott –, hogy velem van *„minden napon a világ végezetéig”*. (Mt 28,20) Vagyis addig, amíg világ nekem a világ! Amikor pedig már a világ sem áll, Ő akkor is velem van életemben és halálomban! Miért is? Azért mert a – kiemelt igében – Jeremiásnak adott utolsó ígéret minden hívőnek szól!

Jézus Urunk szavai ezek: *„...én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.”* (Jn 6,40)

„Cserélt-e pogány nép isteneket? – pedig azok nem is istenek! De az én népem fölcserélte dicsőségét haszontalansággal.” (11. v.)

Mit képzelsz! Mondjuk felháborodva, amikor nem annyira a másik gondolataira, hanem a bántó cselekedeteire tekintünk. Amikor viszont mi kapjuk meg a kérdést – akár Istentől is –, akkor vitatjuk annak jogosságát, mint Jeremiásnak, Jézusnak s a jelennek a kortársai. Emlékszünk még arra, hogy mi a bálványimádás? „Az, ha az ember az egy, igaz Isten helyett, aki magát igéjében kijelentette, vagy még őrajta kívül is, mást képzelsz vagy tartogatsz magának, hogy abba bizalmát vesse.” (Heidelbergi káté, 95.) Ez bizony valós kísértés minden nemzedéknek! Azt képzeli az ember, hogy ha saját maga vagy a barátai pénzzel és/vagy hatalommal rendelkezők, akkor övék lehet bármi. Igaz, hogy már nem a cserekereskedelem korát éljük, de a lelki javakat ma is szívesen cserélik sokan – a bolond gazdag módjára – olyan javakra, amelyek szolgálják ugyan a kényelmüket, de nem tartják meg az életüket. Kiben bízol? Kérdezi az Úr. Hiszem, hogy Ászáf jól döntött. *„Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.” (Zsolt 73,25)*

„Bezzeg most így kiáltasz hozzám: Atyám! Ifjúságomtól fogva te vagy a segítőm! Örökké tart-e haragod, megmarad mindvégig? Így beszélsz, de közben folytatod rossz életedet, ahogy csak bírod.” (4–5. v.)

A kegyelem célja a fegyelem és nem a fegyelmezetlenség. Megsokasodott a kegyelem Izráel népén, mert Isten a kiválasztásuk, néppé tételük, szabadításuk és az ígéret földjére vitelük mellett döntött, és meg is valósította nagy-nagy szeretettel, türelemmel, hatalommal és hűséggel. Ez utóbbit várta és várja most is viszonzásul. *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10) Ez az elvárás nem csupán a segítségül hívásra igaz, hanem az életfolytatásra is. Ő a te segítőd, ezt el tudod fogadni. Te pedig a kihasználója vagy? Ezt már nehezebb. Ám ha igaz, akkor igazat kell adnod neki. Szentség, vagyis Sákramentum az Úrvacsora, és nem is lehet szokássá vagy lelkiismereted altatójává. Hogyan veszed át azt?

Megpróbáltad-e magad előtte? Folytatod-e utána azt, amit te nem, de Isten rossz életnek nevez? Isten vádjai népe ellen elszomorítóak vagy felháborítóak számodra? Csak akkor fogod rossznak látni azt, amit Isten rossznak lát, ha életedet valóban leméred az ige mérlegén, és bűnbánatra jutsz!

*„Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benne-
teket, bár elpártoltatok. Itt vagyunk, eljöttünk hozzád,
mert te vagy, Uram, a mi Istenünk!” (22. v.)*

Isten nem változik! Ahogyan akkor Izráel házát szólította megtérésre és ígért kegyelmet, úgy most az Ádámban elveszetteket szólítja meg mindenütt a megtérésre, és ad kegyelmet Jézus Krisztusban. Kérdésünk inkább az, hogy változik-e az ember? Isten kérdése is ez! Mi is mutatja a megtérés komolyságát? A förtelmes bálványok habozás nélküli elvetése egyértelmű bizonyíték Isten számára. Mindennek, amit mellette vagy helyette imádtál, vagy csak kis részben is bízál benne. Azok a bálványok, amik nem engedik, hogy teljes szívvel szeresd az Urat! Van ilyen nálad? Érdeemes kitakarítani, mint a jó földet, amelyet ellepett a tövis. Az ige ne valami szükséges plusz legyen számodra, hanem az egyetlen erőforrásod, ahogy egyik kedves énekem is mondja: „Jézus életem, erőm, békém...” Jeremiás mint Istentől küldött segítség gyomlált, irtott, pusztított és rombolt, hogy építsen és plántáljon. Vajon nem ilyen a földi apák és anyák nevelői munkája is? Nagy baj, ha nem, mert a tövisek megfojtják az ígét. Mibe hullott nálad Isten szava?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 55,6–13; Mt 13,1–23

„Népem romlását azzal gyógyítanák, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – pedig nincs békesség! (...) Halld meg, te, föld! Íme, veszedelmet hozok erre a népre: saját gondolataik gyümölcsét, mert nem figyeltek beszédemre, és tanításomat megvetették.” (14., 19. v.)

„Kenjük be sárral!” - hangzik a régi idők tanácsa a hibák eltakarására, a bajok elrejtésére. „A békesség megőrzéséért mindent!” - mondják ezt olyanok is, akik tudják, hogy Isten az, aki az ellenségeskedést szerzi a gonosz és az ember között. Aztán egyszer csak azt vesszük észre, hogy a világiakkal minden áron a békére törekvő nekiront az Úr gyermekének. Elmozdul a könnyebb ellenállás irányába. Olvashatjuk: *„a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel.”* (Jak 4,4) Mi is lehetne ezeknek a méltó következménye? Csakis az, amit Isten itt megmond: beérik a saját gondolataik gyümölcse, de akkor már késő változtatni bármin is, mert nem lehet. Ilyenkor mondja az ember, hogy „Bárcsak előre tudtam volna!” Tudhatta volna, de nem figyelt az Úr beszédére, és tanítását megvetette. Ma sem mindegy, hogy milyen magot fogadunk be az életünkbe. A maga idejében egyszer minden mag beérik. Isten szava sem tér vissza hozzá üresen, de a saját gondolatok is megtermik gyümölcseiket! Te melyiket óhajtod?

Ajánlott igeszakasz: 1Thessz 5.; Jn 14,27;

Lk 12,49–53

37. hét

„Az embernek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását.” (Péld 16,9)

Gimnazista koromban sokat álmodoztam arról, milyen lesz a felnőtt életem. Kiterveltem, hol fogok továbbtanulni, hol fogok dolgozni, lesz-e családom, jó előre megterveztem a menyasszonyi ruhámat. Aztán nem oda vettek fel, ahova menni akartam, nem ott dolgoztam, amiről először álmodtam, nem akkor lett saját otthonom, amikor szerettem volna. Szinte minden másképp történt az életemben, mint ahogy álmodoztam róla. Ha visszatekintek, nem is lett volna jó, ha úgy történik, ahogy akartam. Minden másképp alakult, de jó vége lett. Időnként az is megtörtént, hogy egy-egy álmom akkor teljesült, amikor már régen lemondtam róla. Ma már nem álmodozom. Vannak vágyaim, de sokkal fontosabb, hogy akkor és úgy teljesejdenek be, amikor és ahogy azokat Isten megfelelőnek tartja. Mert csak akkor leszek boldog.

Mihók Ildikó

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (1a. v.)

Erről az ígéről mindig Kőmíves Kelemen balladája jut az eszembe. „Amit raktak délig, leomlott estére, / Amit estig raktak, leomlott reggelre.” Ők is hiába fáradoztak, amikor Déva várát építették. Nekünk is vannak ilyen váraink. Amikor kigondolunk valamit, amit csinálni szeretnénk, eltervezzük, hozzákezdünk, és nem sikerül, bárhol próbálkozunk. Hiába volt jó a terv, hiába volt jó a motiváció, mégsem sikerül a megvalósítás. Mert az Úr nem építi, az Úr nem támogatja a projektet. Miért? Ilyenkor szokták azt mondani a bölcsek: „mert nem kértük el Istentől”. Pedig lehet, hogy megtettük, csak nem értettük a választ, vagy még nincs itt az ideje a megvalósításnak, vagy nem nekünk kell megvalósítani. Ahogy Dávid sem építhette meg a templomot, hanem csak a fia, Salamon. Dávid motivációja is jó volt, de nem ő volt az, akinek ezt a feladatot az Úr szánta. Ha annak idején belekezdett volna, lehet, hogy az az építkezés is úgy járt volna, mint Déva vára. Milyen jó, hogy Dávid figyelt az Úrra!

„Azután idejöttök, és megálltok előttem ebben a házban, amelyet rólam neveztek el, és ezt mondjátok: Megszabadultunk! De azután ugyanazokat az utálatos dolgokat követitek el.” (10. v.)

Az ige sötét képet fest. Az emberek elmennek a templomba, és úgy gondolják, az épület mindentől megvédi őket. Csakhogy a lelkük nem tiszta. Nem azt teszik, amit az Úr helyesnek tart. Azt mondhatjuk erre, hogy mi nem ilyenek vagyunk. Már csak az Urat szolgáljuk. Biztosak vagyunk ebben? Soha nem kritizáljuk a testvérünket? Soha nem ítéljük meg a másikat azért, mert nem úgy cselekszik, ahogy mi jónak tartjuk? Soha nem vonja el semmi a figyelmünket az Úrról? Soha nem megyünk el segítség nélkül a rászoruló mellett? Soha nem hagyunk ki egyetlen istentiszteletet sem egy-egy családi esemény, kulturális program vagy bármi más miatt?

Ma ez az ige arra tanít minket, hogy mi is vizsgáljuk meg a szívünket. Vajon nem hamis istentiszteleteket tartunk-e mi is? Eljátsszuk, hogy mennyire fontos nekünk Isten és az ő félelme, mégis vannak dolgok az életünkben, amiket nem tudunk vagy nem akarunk megtagadni. Olyan dolgok, amit Isten bálványimádásnak tart, és ha őszinték vagyunk magunkhoz, mi is...

„Hallgassatok a szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgok legyenek!” (23. v)

Milyen is az ember? Boldog akar lenni, és ezért bármire képes. Meghallgat másokat, hogyan szereztek több pénzt, hogyan sikerült a vállalkozásuk, hogyan tudnak minden nyáron külföldön nyaralni, aztán elkezdik kitalálni a saját megoldásaikat. Ha pedig nem sikerül a tervük, akkor szomorúak lesznek, súlyosabb esetekben depressziósak. Pedig ugyanazt tették, amit mások, mégsem lettek boldogok, elégedettek. Mi ment félre? Miért nem sikerült? Mert nem jó receptet követtek. A boldog, megelégedett élet receptje a fenti ígében van. Ha van Istenünk, akinek az útján járunk, akkor lesz jó dolgunk. Olyan jó dolgunk, ami nem a külvilágnak szól, nem azért jó, hogy mások irigykedhessenek ránk. Azért jó, mert Isten ezt tartja helyesnek, azért jó, mert az Istennek való engedelmes-ségben gyökerezik. Szolgaság, ami szabaddá tesz. Csodálatos ellentmondás ez, de akik Istennel járnak, tudják, hogy igaz. Isten szeretete korlátokat szab az életünkben, hogy védjen bennünket, a korlátok között mégis a legteljesebb szabadságban élhetünk.

„Aki dicsekedni akar, azzal dicsekedjék, hogy érti és tudja rólam, hogy én vagyok az Úr, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtek a földön, mert ezekben telik kedvem – így szól az Úr!” (23. v.)

Amikor a gyermekek a játszótéren játszanak, akkor gyakran dicsekednek egymásnak. Dicsekszenek, és közben azon versengenek, hogy melyikük tud nagyobbbat mondani magáról, a testvéréről, a szüleiről. Azt hinnénk, hogy ezt kinőjük az óvodáskorral, de sajnos megmarad felnőtt életünkben is, csak már másképp fogalmazzuk meg. Lehet, hogy nem is mi mondjuk ki az első mondatot, hanem megvárjuk, amíg valaki rákérdez. Például akkor, amikor új autót veszünk és addig mesterkedünk, míg valaki meglátja, hogy aztán bezsebelhessük a dicséreteket. Mert ez a lényeg, hogy megdicsérjenek bennünket.

Az ige azonban azt mondja, hogy egy dolog van, amivel dicsekedhetünk, méghozzá azzal, hogy értjük és tudjuk, hogy ki az Úr. Mert semmink nincs, amit ne tőle kaptunk volna, semmi nincs az életünkben, amit nélküle megtehetnénk. Az ő szeretete, kegyelme nélkül semmik vagyunk és tehetetlenek. Mi jogunk lenne akkor arra, hogy bármivel dicsekedjünk?

„Miért szerencsés a bűnösök sorsa? Miért boldogulnak mind, akik csalárdul élnek?” (1b. v.)

Örök kérdés, amit itt a próféta megfogalmaz. Sokszor látjuk a környezetünkben, hogy akik felrúgnak minden szabályt, csak önmagukkal vannak elfoglalva, nem tisztelik se Istent, se az embert, jobban élnek, mint azok, akik Istent félik. Nemcsak, hogy jobban élnek, hanem könnyebben is. Kevesebbet dolgoznak, több pénzt költhetnek, és látszólag minden tervük sikerül. Aki pedig Jézus Krisztussal jár, annak az élete időnként csak nehézségekből áll, tele van megoldhatatlannak tűnő problémákkal. Ilyenkor feltesszük a kérdést: Miért, Uram? Feltesszük, pedig tudjuk, hogy Istenen semmit nem kérhetünk számon, hisz a mi életünk olyan, mint a fű, olyan gyenge és rövid. Az a tudat sem vigasztal ilyenkor bennünket, hogy ha ezen a világon nehéz életünk is van, a mennyek országában majd megpihenünk... Az olyan messzinek és elérhetetlennek tűnik itt a földön, a nehézségek közepette.

Ha megváltoztatjuk a nézőpontunkat, nem a másik embert figyeljük, hanem Istenre tekintünk, akkor a nehézségek között is érezhetjük az ő szeretetét, amivel mindennap körülvesz bennünket.

„Elmentem az Eufráteszhez, megkerestem és elővettem az övet onnan, ahová elrejtettem. És íme, az öv tönkrement, egészen hasznavehetetlen volt.” (7. v.)

A fehér len öv a papi tiszt jele volt. Mint papiúnak, Jeremiásnak joga volt a viselésére. Az öv és megkötése az illető társadalmi rangját jelezte. Ez a kép arra utal, hogy Isten olyannyira büszke az ő népére, mint a férfi a társadalmi rangját jelölő övre. Isten és népe között ugyanolyan szoros kapcsolat van, mint a férfinak a derekán hordott övvel. Csakhogy ez a nép Jeremiás idejében nem akart Istentől hallani. Egészen hasznavehetetlen lett.

Istennek ma is vannak ilyen hasznavehetetlen szolgálói. Egykor olyanok voltak, mint az az öv, szoros kapcsolatban Istennel: szorgalmasan forgatták a Bibliát, jártak a gyülekezet közösségébe, együtt éltek vele. Aztán történt valami, és leszoktak erről. Ismerik Istent, de már nem beszélgetnek vele, nem figyelnek rá. Élik az életüket, távol tőle. Ilyenkor gyakran hozunk ítéleteket a másikról, hogy nem volt elég mély a hite, vagy nem adta át teljesen az életét, de ritkán kérdezzük meg, hogy vajon nem mi botránkoztatott-e meg, és azért távolodott el Istentől?

„Azért így szól az Úr ezekről a prófétákról: Az én nevemben prófétálnak, pedig én nem küldtem őket! Mégis ezt mondogatják: Nem lesz ebben az országban fegyver és éhínség! – De majd ezeknek a prófétáknak fegyver és éhínség miatt lesz végük.” (15. v.)

A hamis próféták... Nem Isten küldte őket, mégis Isten nevében prédikálnak. Olyan dolgokat ígérnek, amiket könnyű elfogadni, könnyű azonosulni vele, mert jók és kellemesek. Olyanok, amiért nem kell szenvedni, ami közel van a saját gondolatainkhoz, a saját akaratunkhoz. Mi lesz a sorsuk az ilyen prófétáknak? Az okozza a vesztüket, amiről azt hirdették, hogy nem következik be. Mi lesz a sorsa azoknak, akik hittek nekik? Ugyanaz.

Könnyű hinni azoknak, akik kellemes dolgokat mondanak nekünk. Akik azt mondják, nem kell bűnbánatot tartani, nem kell a bűnnel foglalkozni, mert Jézus Krisztus mindannyiunk bűnét felvitte a keresztre. Ez igaz, de a személyes rossz tetteinkért, amelyeket tegnap, ma és holnap elkövetünk, amelyekkel bántunk másokat, és bántjuk Istent, bocsánatot kell kérnünk. Nem lehet, hogy csak megrántjuk a vállunk, és azt mondjuk, hogy Isten már megbocsátott érte. Biztos, hogy az ítélet napján Jézus Krisztus is csak „megrántja majd a vállát”, hogy az nem számít?

38. hét

„De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket.” (2Pt 1,13)

Álmosító időket élünk. Veszélyes ez az időszak, amiben élünk, bár Jézus példázataiban beszél ezekről; amit ő elmondott, annak beteljesedése törvényszerű! Péter apostol élete végén teszi ezt az emlékeztetéssel ébresztgetést. Sokféle módja van az ébresztésnek. De fő kérdés, hogy én ébren vagyok? Tudatában vagyok-e annak, milyen ismertetőjelei vannak a (lelki) alvásnak és az ébrenlétnek, és mi a kettő között a különbség? Egyszerű kérdés, a válasz is az, de sajnos többeket ez a kérdés mégsem érint. Biztosak a dolgukban, és ez arról beszél, lelki alvásban szenvednek! Neked szól az apostol: *„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”* (Ef 5,14)

Engem is így ébresztett az ige! *„Íme, a vőlegény!”* (Mt 25,6) Felriadtam, és hálás voltam, hogy felébredtem. De tudtam, itt az ideje az életmódváltásnak, az olajgyűjtésre van még alkalmas idő!

Gyurkó József ny. lelkesz

„Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Szela.)” (20. v.)

„Hogyne dicsérném az Istent / Zengedező énekkel...” - szól Paul Gerhard éneke. A zsoltárok egyike a mai, amely az Úr szabadító munkáját dicséri. Tettei nemcsak háború idején valósulnak meg, hanem napról napra: állandóan szemmel tartja népét. Mint győztes királyt ábrázolja a 22. vers, aki üstökénél fogja, ragadja meg az ellenséget, és buzogányával zúzza szét a fejét. Számos ilyen ábrázolás maradt ránk az ókori keleti népektől. Lelki szemeinkkel felnézünk a mi győztes királyunkra, aki lábával zúzta szét az ellenség fejét és szerzett számunkra diadalt, akik hiszünk. Szívünk egészen adjuk néki, mert *„méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen (...) dicsőséget és áldást”* (Jel 5,12). Kezdjük a napunkat dicsőítéssel, és amikor álomra hajtjuk fejünket, tegyük hálával a „koronánkat” lábai elé, mert egyedül ő méltó rá!

Szela – zenei szó, amely csendet és szünetet jelent. Boldog az a hívő, aki napját csennel kezd és zárja. Életét Krisztus fénye veszi körül, és elúzi a sötétség erőit a maga és mások életétől is.

„Az Úr mondta: Javadat munkáltam, közbeléptem érted a veszedelem és nyomorúság idején az ellenséggel szemben.” (11. v.)

„Az Úr mondta...” Jeremiás lelki szemei előtt elvonul küldetésének minden öröme és megpróbáltatása. Láta, érezte, boldog volt, hogy „az ő nevéől neveztetett”. De aztán hazug gondolatok kerítik hatalmukba. Akkor csak az ellenkezőjét látta a prófétai szolgálatnak.

A kitaszítottság, végül az elkeseredés és panasza arra indítja, hogy Isten ellen lázadjon: *„Olyanná lettél nekem, mint a csalóka patak.”* (Jób 6,15). Szólt hozzá az Úr: *„Javadat munkáltam...”* (11. v.)

A mi küldetésünkkel is együtt jár az öröm és a lelki vívódás, időnként a keserű panaszkodás, amit kiönthetünk elé! Az elcsüggedt állapotból csak Isten újra megszólaló igéje (válasza) tud kiemelni. Ezek életünk sorsfordító pillanatai. Szava, a vele való párbeszéd erőt, világosságot és értelmet ad. Megtérve meglátjuk jelenlétét a veszedelem és nyomorúság idején az ellenséggel szemben. Felismerjük, hogy Isten elleni lázadásunkkal nem adtunk jó példát. Megtérésünkkel adunk jó példát azoknak, akik figyelik életünket.

Ajánlott igeszakasz: Jn 21,15–17; Jób 6,15;

Ézs 49,4; Zsid 12,1–4

„Majd meglátjátok, hogy még a ti időtökben véget vetek ezen a helyen a hangos, vidám örvendezésnek, a vőlegény és a menyasszony örömének!” (9. v.)

Te, testvérem mit szeretnél meglátni? Látsz a belső szemeddel, vagy csak a testi szemmel? Nagy veszélyben van az, aki csak a láthatókra néz, amely csupán pillanatnyi! Minden ember élete üzenethordozó. Jeremiás személyes élete éppen úgy üzenet volt Júda lakói számára, mint később az Ezékielé (Ez 24:16–24). Három tilalmat kap a próféta az Úrtól! Ne alapítson családot, ne tegyen eleget a gyászszokásoknak, és kerülje a lakodalmas házakat. Mind a három dolog elmulasztása annyira ellene mondott a mindennapos gyakorlatnak, hogy feltűnést keltett, és kérdések feltevésére adott alkalmat a jeruzsálemieknek. Aki a Léleknek engedelmeskedik, annak élete kérdéseket vált ki. Az engedelmes válasz: élet illata életre vagy halál illata halálra! (2Kor 2,16) A válaszban benne van a döntési lehetőség, de javaslat is: *„Válaszd az életet!”* (5Móz 30,19). Nincs nagyobb fájdalom az üzenethordozónak, mint meglátni a beteljesedést.

Légy Krisztust hordozó ebben a mai szellemi vakságban szenvedő Isten népe között!

„Menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled igéimet.” (2. v.)

Boldog vagy, ha hallod, amit fül nem hallhat és szíved kész feltétel nélkül engedelmeskedni. Különös és mégis egyszerű a körülmény, figyelni a fazekas munkáját. Figyelni, és várni, mit szól az Úr, ami az ige! Isten Lelkének ihletésére a prófétának egyszerre világossá válik, mennyire hasonlít Istennek az Izráelen végzett munkája a fazekaséhoz. Isten szuverén hatalma, hogy mit tesz az agyaggal, de most itt hangsúlyt kap a válaszoló ember felelőssége. Az agyagtól is függ, mi lesz belőle! Isten nem élettelen tárgyként bánik a választott néppel, kettejük között személyes viszony áll fenn: a nép reagálása befolyásolja Isten döntését. Ha Izráel engedetlenséggel válaszol Isten megújító akaratára, ítélet lesz a sorsa. Ha az ítéletes ígék hirdetésének hatására a nép megtér, Jahve „megbánja” a véghezvinni szándékozott büntetést. *„Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsid 4,7) „...Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” (5Móz 30,19)*

„Én olyan veszedelmet hozok erre a helyre, hogy belecsendül a füle annak, aki csak hallja!” (3b. v.)

Jeremiás, miután megértette az üzenetet, Jeruzsálem lakosaihoz fordul, és megtérésre hívja őket: Jahve veszedelmet tervez ellenetek, de ha megjobbítjátok cselekedeteiteket, megbocsát. De azt kell azonban tapasztalnia, hogy igehirdetése süket fülekre talál. Jeremiásnak egy újabb szimbolikus cselekedetet kell végrehajtania. Össze kell törni tanúk jelenlétében egy cserépkorsót. A 11. versben így magyarázza meg: *„Ezt mondja a Seregek Ura: így töröm össze e népet és e várost”* – elkerülhetetlen ítélet; aki csak hallja, belecsendül a füle! Nekünk belecsendül-e a fülünk, amikor azt halljuk, hogy a szomszédos országban hogyan megy végbe a veszedelem, talán az ítélet, és emberek megszámlálhatatlan számban pusztulnak el? Mennyivel vagyunk különbek, mint azok, akiken az ítélő angyal végzi az összetörettetéseket és a városaik rombolását?

Akinek van füle a hallásra, hallja meg, mit mond a Lélek azoknak, akiknek füleik vannak és hallanak! Itt az idő az őszinte bűnbánatra és megtérésre!

„Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében.” (9a. v.)

A Jézus Krisztus drága vérén megváltott embernek elhívása van. Lehet, hogy nem prófétai, mint Jeremiásnak, de kihívott vagy, ha megnyitotta a füledet, és hittel megajándékozott téged. Az elhívással együtt járnak a megpróbáltatások, amelyek Jeremiáshoz hasonló állapotot válthatnak ki.

A kortársaktól, szeretteinktől, de a lelki vezetőinktől tanúsított ellenséges magatartás is elhordozhatatlanná válhat. Merjük-e teljes őszinteséggel kiönteni lelki keserűségünket az Úrnak, és nem embereket terhelni vele? Fogadkozhatunk, mint a próféta: *„az ő nevében többet nem szólok”*, de ott van a tény: *„Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna?”* Az elhívás – *„rávétél, Uram, és rávétettem”*, eredetiben: elcsábítás, megragadás – hiába minden ellenállás, a megbízó parancs olyan, mint a tűz, amely a csontokig hatol, nem lehet szabadulni tőle!

A kilátástalan helyzetben, amikor viaskodnak ellenünk, az elhívatáskor kapott ígéretbe kapaszkodva nem a kétségbeesés lesz az utolsó szó, hanem a reménységé.

Ajánlott igeszakasz: Ám 3,8; Mt 26,59; 1Kor 9,16

„Ennek a népnek pedig mondd meg: Így szól az Úr: Én most elétek adom az élet útját és a halál útját.” (8. v.)

Isten személyes döntésével kell szembenézni, ha egy adott helyzetben ítéletesen vagy kegyelmesen cselekszik. Kérdést fogalmazunk meg, ha nem a mi gondolatunk szerint történik. Választ várunk, de értetlenkedünk, ha a válasz nem elképzelésünk szerinti. Nehezen, de meg kell tanulnunk, hogy Isten döntései helyesek, javunkat és az ő dicsőségét munkálják! Itt ezen a helyen és mindig feltárja az élet és halál tényét és a választás lehetőségét is. Ebben a helyzetben a népnek el kellett hagyni a várost és az ellenség serege előtt kapitulálni. Aki így cselekszik, az az „ő lelkét zsákmányul nyeri” (9. v.); nem többet, mint a puszta életét menti meg, de egyben lehetőséget kap arra, hogy az ítéleten át elkezdődjön vele Isten kegyelmes cselekvése. „A látszat csal” - halljuk sokszor, de a valóság csak az Isten igéjének való engedelmségben van. Még akkor is, ha a látszat szerint a halál jelenti az életet. Isten szava a valóság, amely sohasem okoz csalódást senkinek.

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 11,26–28; 30,15;

Zsolt 72,4; 45,5; 45,7; 132,12; 1Kir 3,9

39. hét

„Ezt mondta: Szeretlek, Uram, erősségem! Az Úr az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadító, fellegváram!” (Zsolt 18,2–3)

A közelmúltban egy nagyon sáros és kődarabokkal teli úton elestem. Egymást karolva igyekeztünk, és hála Istennek csak térdre estem, mert a férjem erősen tartott. Ünneplősen voltam öltözve, mivel a menyem hívott egy előadásra. Az autóban antibakteriális kendőkkel letöröltem a sarat mindenütt, s mire a fiamékhoz értünk, már rendben voltam. Csodák sorozatát éltem át, mert csak egy tenyérnyi darabon lett sáros a nadrág és a térdemen egy kis piros folt látszott. Hogy lehetett ez? Eltűnődtünk rajta, mert „Valaki” odatette a kezét, hogy ne történjen nagy baj.

A fenti zsoltárt olvasva értettem meg, hogy Isten, aki mindenen uralkodik, Ő volt velem, Ő volt a pajzsom és megmentőm. Nagyon nagy hála van a szívemben, hogy mennyei Atyánk ilyen kézzelfoghatóan jelen van.

Szeretlek, Uram, erősségem!

Gyurkóné Katika

„Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.” (3. v.)

Az elmúlt évben éltem át hasonló eseményeket, amiről itt a zsoltár írója bizonyosságot tesz. Mennyei Atyánk meglátogatott bennünket egy súlyos betegséggel. A férjemnek műtétre kellett mennie. Eddig mindenben támaszom volt, és váratlanul ért a nagy változás. Úgy éreztem, hogy összezsapnak a hullámok a fejem felett, de van egy biztos pont az életemben, akire mindig támaszkodhatok. Ő a mindenható mennyei Atyám, aki igéje vigasztalásával jött minden nap. A napi igék nagyon életre keltek és életem kenyerévé váltak. Isten meghallgatott, felbátorított és valóban erőt adott a lelki és testi harcokhoz.

A zsoltáros hasonló helyzetben írhatta a zsoltárt, ellenségekről ír, de az Úrhoz kiáltott, és megmenekült. Biztos volt Isten segítségében. Ezért írja ezt a hálaadó zsoltárt, amely Isten hűséges szeretetéről tesz bizonyosságot. Hála Istennek, hogy gyógyulást adott a férjemnek, és erővel, lelkesedéssel végzi tovább a szolgálatát!

Áldott legyen az Ő neve örökkön örökké!

„Eljön majd az idő – így szól az Úr –, amikor igaz sarjadékok támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, törvényesen és igazságosan jár el az országban.” (5. v.)

A hűtlen pásztorok büntetéséről és Isten ígéretéről olvashatunk a kijelölt szakaszban. Az általános ókori szóhasználat szerint elsősorban a királyokat és az ország vezetőit, gazdasági, politikai főembereket értették a pásztorok kifejezésen, a nyájon pedig a népet. A főembereken számonkéri Isten az ő juhait, és ha nem bölcsen a nyáj érdekeit, javát szolgálják, megbünteti őket.

Sajnos ma is látunk olyan országvezetőket, akik okatlan vezetésükkel katasztrófába sodorják a népet, háborúskodnak, és nem törődnek az emberek pusztulásával, a sok tragédiával, fájdalommal.

A fenti igevers biztató ígéretet tartalmaz. Isten közbelép, és ő maga fog cselekedni: összegyűjti a nyáját, és igaz pásztort ad a nyájnak. Ez az ígéret a Messiásról szól, aki nem uralkodni jött, hanem szolgálni. A ma élő egyháznak a feladata a szolgálat, szolgálni a betegeket, a legeleztettebbeket és a legszegényebbeket. Ez az igazi pásztor feladata.

Kövessük Jézus példáját!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40,10–11; Dán 9,21–25;

Luk 1,32–33

„Nem olyan-e az én igém, mint a tűz – így szól az Úr –, vagy mint a sziklazúzó pöröly?” (29. v.)

Jeremiás próféta az Istentől küldött próféták és a hamis próféták közötti megkülönböztetésről szól. Az igazi prófétai igehirdetés felfedi a bűnt, és megtérésre buzdít. A hamis próféták békességet hirdetnek akkor is, ha a nép megveti Isten parancsolatait, és a saját vagy környezete által jónak tartott utakon jár. Nagy kárt okoztak ezzel, mert Isten ítélete bekövetkezett, és sokat szenvedett a nép; hetven éves babiloni fogság lett a büntetésük.

Az Isten ígéje ezzel szemben olyan, mint a tűz, ami minden rosszat, hamisat eléget, olyan erővel hat, mint a sziklazúzó pöröly. Nem tűr meg semmilyen szeretetlen, tisztátalan eszmét, sem cselekedetet. Jeremiás nagy elődjéhez, Mikeáshoz híven a bűnbánatra hívó szó prédikálásával igyekezett eltéríteni kortársait a gonosz utakról.

Ma ugyanúgy, mint Jeremiás idejében a keresztyén egyházaknak arra az igehirdetésre kell figyelnie, amely az Isten törvényében kijelentett szeretet-parancsolat komoly vételére hív fel.

Ma is szól ez az üzenet nekünk. Mi milyen ígét hirdetünk?

„Most azért jobbítsátok meg útjaitokat és tetteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára! Akkor majd megbánja az Úr, hogy veszedelemmel fenyegetett titeket.” (13. v.)

Jeremiás templomi beszédéből olvashatunk egy versszakot. Isten szavát továbbítja a népnek. Élet és halál kérdése forog kockán. Isten még alkalmas időben figyelmezteti népét a közelgő ítéletre. Szomorú olvasni, hogy éppen Jeremiás hivatalársai reagálnak a legélesebben. Szentségtörésnek tekintik, hogy a templom pusztulásáról mert beszélni, istenkáromlásnak mondják a próféciát, és halálra akarják ítélni. Isten közbelépett, a királyi főtisztviselők beavatkoznak, és ezáltal beteljesedik egy ígéret, amit a próféta elhívásakor kapott: *„Viaskodni fognak ellened, de nem győznek meg téged.”* (Jer 1,19) Több példát is olvashatunk, amikor bűnbánattal válaszolt a nép, például Ninive lakosai, akik a királytól kezdve mindnyájan böjtöltek és könyörögtek. Isten megtartotta őket.

Milyen nagy kegyelem, ha mi időben meghalljuk Isten szavát, és azonnal engedelmeskedünk neki! Isten kész cselekedni a bűnbánatra, az ítéletet visszatartani. Jézus ma is hív és szólít, hogy kövessük őt.

Válaszoljunk engedmességgel az ő szavára!

Ajánlott igeszakasz: Mik 6,7–19

„Nem küldött téged az Úr, hazugsággal biztatod ezt a népet!” (15b. v.)

Hananjá, egy hamis próféta, ebben a bűnnel teli ítéletes időben felszabadító próféciát mond Isten népének. Két esztendő múlva visszajönnek a foglyok, és az Úr házá-
nak edényeit is visszahozzák Babilonból. Ezt a próféciát
szívesen hallgatták a papok és a nép. Ezzel szemben
Jeremiás fájármot visel, bűnbánatra és megtérésre hívja a
népet, és vasjármot készít a hamis próféta által összetört
fájárom helyett. Leleplezi a nép előtt a hamis prófétát,
nyíltan megmondja, hogy nem az Úr küldötte. Jeremiás
hűségesen kiáll Isten ítéletes szava mellett, és rövid időn
belül Isten igazolja őt, és a hamis próféta meghal.

Isten nevében nem lehet bármit mondani napjaink-
ban sem. Ma sajnos sok bibliai tanításban nem hangzik el a
bűn, hogy Isten előtt utálatos, és nem lehet Isten útján és a
bűn útján egyszerre járni. Bűnbánatra, megtérésre van
szükség, hogy Jézus értünk hozott golgotai áldozata
megtisztítson bennünket.

„Ma még lehet, ma még szabad:

Borulj le a kereszttel!” (173. Halleluja ének)

„Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Ha kerestek majd, megtaláltok engem, ha teljes szívből kutattok utánam.” (12–13. v.)

Jeremiás levelet írt a száműzötteknek, ígéretekről olvasunk, de feltétele van az ígérek beteljesülésének. Felhívja a fogságban élők figyelmét, hogy fáradozzanak a város jólétén, dolgozzanak szorgalmasan, mert egy emberöltőt fognak ott tölteni.

Teljes szívet kér Isten népétől, hívja segítségül az ő nevét, könyörögjön hozzá, mert Ő mindenható, van hatalma megszabadítani bármilyen fogságból. Csak ezen az egy úton lehet hozzá jutni. Istennek reményteljes jövőről van terve népe számára, jólétet és nem romlást tervez.

Ma nekünk is csak egy út van, Jézus az út. Őt hívhatjuk segítségül, az ő golgotai áldozata által megbocsátja minden bűnünket. Szent Lelke által munkálja az igaz bűnbánatot, és új szívet, új lelket ad nekünk, elveszi az érzéketlen kőszívet. Megszabadít minden rabságból, segítségül hívhatjuk az ő szent nevét, mert Ő a Szabadító. Pál apostol által így szól hozzánk: *„A régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.”* (2Kor 5,17 Károli)

Törekedjünk minden nap ebben az új életben járni!

„A messzeségben is megjelent az Úr: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.”

(3. v.)

A hazatérés ígéretéről olvashatunk ebben az igerészen. A fogságban élő nép bűnbánatot tartott (18–19. v.), megvallotta, hogy elfordult Istenétől, és ezért kellett elviselnie a sok szenvedést. Isten szeretettel válaszol – *„örök szeretettel szerettelek”* – az őszinte bűnbánatra. *„Reménykedhetsz a jövőben – így szól az Úr”* (17. v.), és Isten betartotta ígéretét, hazavitte népét a szeretett hazájukba.

Számunkra is intő példa Isten népének élete, ahogyan népének kegyelmet adott, mert visszatért mennyei Atyjához. Mi, a lelki Izráel népe kegyelmet kaptunk Jézus golgotai áldozata által, átéltük Isten bűnbocsátó kegyelmét. Isten úgy szeretett bennünket, hogy egyszülött Fiát adta értünk, és ez a szeretet örök, átvisz bennünket az örökkévalóságba. Arra buzdít bennünket, hogy hűségesen járjunk az ő útján, vizsgáljuk meg életünket, cselekedeteinket, nem tértünk-e el jobbra vagy balra. Ebben segít bennünket a napi bibliaolvasás, az imádság és az Isten népével való közösség ápolása.

Éljünk ezekkel a lehetőségekkel, amíg tart a kegyelmi időnk!

40. hét

„Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Jeremiás könyvét tanulmányozzuk, és láthatjuk, hogy az ő szolgálatát változó politikai, háborús, ítéletes korban, nem egyszerű körülmények közt végezte. Korunkban hasonló a helyzet. Voltak az ő életében magaslatok, mélységek. Volt meghanyatlás, megfáradás, elbizonytalanodás, mert úgy érezte, mintha semmi értelme, eredménye nem lenne küzdelmének, fáradozásának. Mit tett ebben a helyzetben? Az Úrnak mondta el panaszát, az Úr előtt ö ntötte ki szívét. *„Gyógyíts meg, Uram, akkor meggyógyulok, szabadíts meg, akkor megszabadulok, csak téged dicsérlek.”* (Jer 17,14) Megtörtént a csoda, és új erőt kapott. Én is sokszor átéltem ezt a csodát, és sokszor ad erőt a fenti ige. Az Úrban semmilyen munka, fáradozás nem hiábavaló, nem felesleges és nem értelmetlen, még ha annak látszik is. Ne felejtsd el: az Úrnak szolgálatsz. Égjen érte a szíved, szolgálatodat végezd állhatatosan, buzgó, hálás szívvel!

Hajdu Zoltán

„Hangosan kiáltok az Úrhoz, hangosan könyörgök az Úrhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat.” (2–3. v.)

Egy kirándulás alkalmával hirtelen vihar tört ránk. Az ég elsötétedett, csapkodtak a villámok, süvöltött a szél, és szakadni kezdett az eső. Volt ott egy barlang, ahova bemenekültünk. Dávid is, az öldökléstől lihegő Saul elől egy barlangban rejtőzött el, és ott az Úrhoz kiáltott. Ismerve Dávid életét, két esetben történt ilyen, és mind a két esemény különös áldást hordozott magában. *„Elment azért onnan Dávid, és az Adullám-barlangba menekült. Amikor meghallották testvérei és apjának egész rokonsága, elmentek hozzá. Hozzá gyülekezett mindenféle elnyomott, eladósodott és elkeseredett ember, ő pedig a vezérükké lett.”* (1Sám 22,1–2) A másik esetben az Engedi barlangjában lehetősége lenne ellenségét félretenni, sérelmét megboszulni, a hatalmat megragadni, mikor Saul életét megkíméli (1Sám 24,7). Önmaga felett arat győzelmet. Nekünk is van barlangunk, ahova elmenekülhetünk. A mi barlangunk a belső szobánk, az imádság helye. Itt születnek az igazi győzelmek. A mi rejtekhelyünk az Úrban van.

„Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet beléjük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek.” (33. v.)

Nagycsütörtök éjjel Jézus a kenyér megtörése után vette a poharat, és ezt mondta: *„ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”* (Mt 26,28) Az ő váltságahalálára és annak következményére utalt. Kik azok a sokak? Azok, akik befogadták Őt, akiket drága vérén megváltott, és akik hisznek őbenne. Az ilyeneknél megtörténik a csoda, hogy a bűn és a halál törvényét felváltja az élet Lelkének törvénye. Isten nem a törvényt változtatja meg, hanem az ember szívét, jellemét, állapotát. Jézus azért jött, hogy betöltse a törvényt. Jézus követőit Isten Lelke vezérli, nem test szerint, hanem a Lélek szerint járnak. Nem kívülről, hanem belülről vezetettek lesznek; ahogy a Heidelbergi Káté mondja: *„Szív szerint hajlandóvá és késszé tesz arra, hogy ezután Őneki éljek.”* A törvénynek nem a fejünkben van a helye, mert az lelki, és a test útjában áll. Nem a hátunkon kell cipelnünk, görnyedezve alatta, hanem a szívünkben kell hordanunk. *„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzek ellened.”* (Zsolt 119,11) *„Bibliát a kézbe, Jézust a szívbe.”* (id. Zimányi J.)

„Ekkor Jeremiás hívta Bárúkot, Nérijja fiát, Bárúk pedig leírta Jeremiás diktálása után az irattekercsre az Úrnak mindazokat az ígéit, amelyeket kijelentett neki.” (4. v.)

Hogyan keletkezett a Biblia? Sokan mondják, hogy emberek írták. Igaz, de ők csak azt írták le, amit Isten maga kijelentett nekik álomban, angyal által, látomásban, a Szentlélek által. Azt jegyezték fel, amit Isten megcselekedett bennük és általuk. Ha valaki ismeri a Bibliát, azáltal még nem üdvözülni. Üdvös dolog ismerni azt, aki szól általa, megismerni azt, akiről szól. *„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.”* (Jn 5,39–40) Az ige testté lett Jézusban, benne teljesedtek be a próféciák. Jézus az Írásokból idézett – „meg van írva”. Tanításaiban az Írásokat magyarázta. Az evangéliumok arról adnak számot, amit Ő mondott, tett, amit ígért az övéinek, és amit tenni fog. A Biblia az üdvösség útját mutatja meg. Isten szava, kinyilatkoztatása, az életnek beszéde – ez a mi hitünk alapja. *„Boldog, aki felolvassa, és boldogok, akik hallgatják ezeket a prófétai ígéket, és megtartják azt, ami meg van írva bennük: mert az idő közel van.”* (Jel 1,4)

Ajánlott igeszakasz: Zsid 2,1–4; 2Pt 1,12–21;

2Tim 3,10–17

„Amikor Jehúdí három vagy négy hasábot elolvasott, a király levágta azt a kancellár késével, és a serpenyő tűzébe dobta, míg csak az egész tekercs a serpenyő tűzébe nem került.” (23. v.)

Az ígéhez való viszonyulás három példáját szemléltetjük. Először látjuk Jeremiást, akinek csontjaiba rekesztett tűz (Jer 20,9) Isten ígéje, és képes érte szenvedni. Ott van Bárúk, aki hűségesen, kitartóan továbbítja a kapott üzenetet. Másodsorban ott vannak azok, akiket Isten ígéje összetör, az ige nyomán bűnbánat fakad, megalázzák magukat Isten előtt, és megtérnek. Harmadsorban ott vannak azok, akik megkeményednek, és megvetik az Úr szavát. Az Isten ígéje egyeseknek élet illata életre, másoknak a halál illata a halálra (2Kor 2,16). Ettől már csak az rosszabb, ha valaki közönyös iránta, mint Éli főpap, mikor Sámuel átadta neki az Úr üzenetét. Sok Jézust gyűlölőből lett már Jézust követő – lásd a Saulból lett Pált. Te melyik vagy a három közül? Mindig voltak, akik megakarták semmisíteni az Úr ígését, de nincs hatalmuk felette. Polükarposzt, Szmirna püspökét (167.) arra akarták rávenni, hogy tagadja meg Krisztust, mire ő így válaszolt: „Nyolcvanhat éve szolgálom Őt, és sohasem bántott meg. Hogy mondhatnék átkot Királyomra és Üdvözítőmre?” Máglyán égették el.

„Egyszer elküldte Cidkijjá király Júkalt, Selemjá fiát és Cefanjá papot, Maaszéjáj fiát Jeremiás prófétához ezzel az üzenettel: Imádkozz értünk Istenünkhöz, az Úrhoz!” (3. v.)

Mahatma Gandhi, indiai politikus, tett olyan kijelentést, hogyha a nyugati keresztények úgy élnének, mint Jézus, akkor egész India keresztény lenne. Cidkijjá jelentése: Jahve az én igazságom. Sajnos az élete nem erről tanúskodott. Nem volt kapcsolata az Úrral, így nincs ima-élete. De sok ilyen „keresztény” van ma is. *„Nem hallgatott sem ő, sem udvari emberei, sem az ország népe az Úr igéjére, amelyet Jeremiás próféta által jelentett ki.”* (2. v.) Gyenge jellemű, kétféle sántikáló, képmutató, gyáva ember képe. Teljesen alkalmatlan a vezetésre és méltatlan nevére. Keresi az Isten akaratát, de ha megtudja, nem azt teszi. Kéri az Úr segítségét, ugyanakkor a fáraónál keres oltalmat. Cidkijjá, bár Isten előtt tett hűségeskü Nabukodonozornak, ezt megszegte, és fellázadt ellene. Aki Istennel szemben hűtlen az egyéb dolgaiban, és kapcsolataiban is az. Az engedelmességet nem pótolja az ima. Lehet könyörögni az Úrhoz, de az ige azt mondja: *„Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember.”* (Jak 1,7–8)

„Ezt mondja az Úr: Aki ebben a városban marad, az fegyver, éhínség és dögvész miatt fog meghalni. Aki azonban kimegy a káldeusokhoz, az megmarad, életét ajándéku kapja, és élni fog.” (2. v.)

„Hajtsátok a nyakatokat Babilónia királyának az igájába, szolgáljátok őt és népét, akkor élni fogtok!” (27,12) Nagy Sándorról azt beszélik, hogy minden alkalommal, amikor ostrom alá vett egy várost, egy égő fáklyát állított a kapu elé, és aki megadta magát, míg égett a fáklya, életben maradt. Mi az a fáklya fénye ahhoz a világossághoz, amelyet Jézus hozott erre a világra, és mennyivel nagyobb az a kegyelem, amit Jézus kínál?! Az evangélium megadásra szólít fel, megtérésre hív. Addig van lehetőség megtérni, míg a világosság jelen van, míg a kegyelmi idő tart. Nem tudom, te meghódoltál-e már a Nagy Király előtt? Ne késlekedj, tedd meg ma! Jeremiás az Úr ígéjéért kerül fogságba. *„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni.”* (Jel 2,10) De van egy ember, Ebed-Melek – „a király szolgája” – egy etióp udvari ember, aki segítségére siet, közbenjár érte, és kiszabadítja a sáros fertőből. Milyen csodás képe ez annak, amit Jézus a „Szolga Király” tett értünk. Elmondhatod-e: *„Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet.”* (Zsolt 40,3)

„Jeremiás így válaszolt Cidkijjának: Ha kijelentést mondok neked, biztosan megöletsz, ha pedig tanácsot adok, nem hallgatsz rám.” (15. v.)

Cidkijjá körül szorul a hurok, egyre nehezebb a helyzete. Reményei szertefoszlottak. Egyiptom és a fáraó, akiben eddig bízott, megfutamodott, cserbenhagyták. Végső elkeseredésében keresi az Urat. Mennyire jellemző ez ránk is? Ha már semmi sem segít, akkor fordulunk Istenhez segítségért, tanácsért. De nem mindegy, milyen szívvel teszed. Mi is hajlamosak vagyunk arra, hogy válogassunk az ige, a kijelentések közt. Szeretjük azokat az ígéket, melyek a lelkünket simogatják, és amelyek kedvezőek számunkra, rózsaszínű képben tüntetik fel a helyzetet, amiben vagyunk. Az illet magunkra tudjuk vonatkoztatni, és magunkévá tudjuk tenni, de nem ilyen a hozzáállásunk, ha az ige megítél, leleplez, megsebez. Az illet száműzzük, legfeljebb másokra vonatkoztatjuk. Szeretjük azokat a kijelentéseket, amelyek egyeznek a mi elképzeléseinkkel és kedvezőek számunkra. Megfogadjuk az Úr tanácsát, ha az nem kíván kellemetlen lépést tőlünk. Talán te is most szorult helyzetben vagy. Kiálts az Úrhoz, hallgass rá, és tedd azt, amit mond! Hittel állj rá!

41. hét

„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”
(Jn 3,30)

Az Istenbe vetett hit létkérdés, nem pedig elvont elmélet vagy moralizálás. Az ajándékba kapott létért van úgy, hogy a szégyent, a kudarcot is el kell viselnem, mivel Jézus is elszenvedte értem, végül azonban a reménység nem szégyenítette meg (Róm 5,5), sőt felemeltetett, és az Atya jobbjára ült (Mk 16,19). Ez az én reménységem is. A megszégyenülésből való kiút, hogy nekem alább kell szállnom, hogy ő nagyobb legyen. *„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”* (Jn 3,30). „Ha a padlón vagyok mindenki őszinte velem. Azok is, akik segítenek és azok is, akik belém rúgnak.” – mondta egyik testvérünk. Urunk, add, hogy megtanuljuk tőled, hogy te szelíd és alázatos szívű vagy (Mt 11,29), hogy a kevélyeknek ellenállsz, az alázatosoknak pedig kegyelmet adsz (Jak 4,6)!

Gellén Márton

„Téged illet a dicséret, ó, Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat.” (2. v.)

Az Úr a lehető legtömörebben fogalmazza meg számunkra, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy ébredés legyen Magyarországon és az egész világon. Az első lépés a dicsőítés (2. v. – a Károli szerint a hódolat is!). Ha valaki az Úr elé kíván járulni, ezt mondja a Biblia: *„Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba dicséretekkel!”* (Zsolt 100,4 Károli) Ezt követik a teljesített fogadalmak, vagyis az engedelmesség (2. v.), majd a könyörgések, kérések. (3. v.) Az ötödik a szent szolgálatra való kiválasztás (elkülönítés) és az ajándékok (jegyajándékok) átadása, amelyek megpecsételik a kiválasztást. A hatodik lépésben válaszol az Isten (6. v.). Az elkülönítés külső oldalán a félelmet keltő jelekkel együtt a népeket féken tartó teremtmény Isten képe válik láthatóvá (7–9. v.), de a kiválasztottak körében ujjongás fut végig kelettől nyugatig (9. v.). Végül a hetedik: a nagy aratást közvetlenül megelőző késői eső, a bőség, a gazdagság és a hálaének jelenetei zendülnek meg.

Testvérem, közel az aratás, készülj!

„Szemed láttára következik be minden a maga idejében.” (16b. v.)

Jeremiás a nagy túlélő. Nekünk, magyaroknak ezt könnyű megérteni, mert a mi történelmünkben is volt olyan, hogy akit az egyik rendszer üldözött, a másik felkarolta. Ami miatt Jeremiásnak szenvedést és megaláztatást kellett elszenvednie, az az volt, hogy kimondta az igazságot. „Ne szólj szám, nem fáj fejem.” – tartja a világi bölcsesség, de Istennél ez így hangzik: *„Hittem, azért szóltam.”* (Zsolt 116,10; 2Kor 4,13 Károli), és mivel hittem, „megvagy, fejem”, vagyis: *„...életedet ajándéku kapod...”* (18. v.). Jeremiás minden szava beteljesedett, hiszen az ostrom, az ítélet pontosan úgy következett be, ahogyan előre megmondta azzal, hogy az ítéletes próféciaiban még benne volt a kegyelem lehetősége (Jer 21.), amit azonban az emberi gőg elvetett.

Kedves Testvérem! A beteljesedések időszakát éljük, a bálványok menthetetlenül ledőlnek, a birodalmak megrendülnek, *„de az Úr beszéde megmarad örökké.”* (1Pét 1,25), bízunk órá magunkat újra, együtt!

„Visszatértek tehát a júdaiak mindenhonnan, ahová szétszóródtak; megjöttek Júda földjére Gedaljához Micpába. Igen sok bort és gyümölcsöt gyűjtöttek be.” (12. v.)

„Sok ott a bűn, ahol sok a bűnös, de az igazak meglátják azok bukását.” (Péld 29,16) A csaták véget érnek, Jeremiás megszabadul, a gonosz megbűnhődik, sőt, az ostromlott Jeruzsálem éhínsége megszűnik, a szétszóródott maradék visszatér, megindul a fejlődés Isten gazdag áldása mellett. Most úgy tűnik, mindenki tudja, hogy mi a teendő, de Isten embere hallgat, nem örül, hogy igaz prófétának bizonyult: *„Ha elesik ellenséged, ne örülj, és ha elbukik, ne vigadjon a szíved.”* (Péld 24,17). Baljós árnyak gyülekeznek. Júda a pillanatnyi állás szerint maradhatna korlátozottan független tartomány, saját helytartóval egy világbirodalom részeként, amely a katonai biztonság kérdését leveszi a válláról. Adottak a beteljesült próféciák, adott az anyagi bőség, véget ért az éhezés és a félelem kora, de mindezért hálát nem adnak, mert *„az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz”* (1Móz 6,5). Ha bőségben, nyugalomban vagy, adj hálát még ma, ha szűkösségben vagy, kérd Istentől a szabadítást!

„Így ölték meg azt, akit Babilónia királya nevezett ki az ország helytartójává.” (2b. v.)

Isten népének tagjai egymást gyilkolják. Ismerős? Nekünk, magyaroknak könnyű megérteni mindezt. Létrejön egy elfogadható megoldás: Gedaljá nem bosszúálló és másról sem feltételez ilyet. Békében lehetne élni viszonylagos függetlenség mellett, de Jismáél, Netanjá fia magához ragadja a kezdeményezést és legyilkolja azokat, akik az életbiztosítást jelenthetnék. Semmi sem az, aminek látszik! Jismáél a szabadságharc leple alatt az ammoniták harcát vívja (Jer 40,14). Célja, hogy meghosszabbítsa Babilon ütközőzónáját, és közvetlen felületet hozzon létre Egyiptom és Babilon között, így a szuperhatalmak árnyékában, Júda kárán megmaradhat Ammón. Az áldozni igyekvő izráeli férfiak levágott szakállal és összevagdalt testtel maguk válnak ádozattá, de a 3Móz 21,5 versben a Szentírás tiltja a szakáll és a test vagdosását. A ciszterna lehetne az élet forrása, de most tömegsír lesz. Jóhánán korlátozott szabadítást hoz, de félelmében Egyiptomba, a szolgaságba tart. Teljes a káosz, de Istenem, szabadíts meg!

„Magatokat csaptátok be, amikor engem Istenetekhez, az Úrhoz küldtetek, és azt mondtátok: Imádkozz értünk Istenünkhöz, az Úrhoz, és mondd meg nekünk mindazt, amit Istenünk, az Úr üzen, mi pedig teljesítjük.” (20. v.)

Mi szétszakított keresztyének és szétszakított nemzet is vagyunk, önigazságban sem szűkölködünk, így könnyű átélnünk a mai igerész valóságát. Isten népe megveti a próféciát. Ez az Újszövetség szerint is bűn (1Thessz 5,20). Előtte el is átkozzák magukat (5. v.), ami a vezetőkre nézve eleve tilos (2Móz 22,27). Esztelenségükben felülbírálják Isten ígéletét (12. v.), amiben számukra az élet lehetősége van. Hányszor volt, hogy egyénileg, gyülekezetileg, egyháziilag és nemzetileg mi is „jobban tudtuk”? Hányszor volt, hogy vonzóbbnak tartottuk a világ által kínált, lejárt szavatosságú bölcsességet és stabilitást, mint az Isten ígéreteit? A bibliakritika, a szolgálat-teológia, az intézmények, a projektek, a módszer... mindegy, csak Isten éltető szaváról vonja el a figyelmet! Egy lépés és máris az új Egyiptomban találsz magad, ami soha nem lesz az otthonod... Itt az idő, hogy hátat fordítsunk saját bölcsességünknek, és engedelmeskedjünk az Úrnak!

„...Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Elküldök szolgámért, Nebukadneccar babilóniai királyért, idehozom, és trónját e kövek fölé helyezem, amelyeket elástam; ezek fölött feszíti ki sátrát.” (10. v.)

Most nem sáros ciszternába dobják a prófétát, „csak” fogságban tartják. A megmaradt nép emigrál a betegség, ingovány és ítélet helyére. Az igaz prófétát hamis prófétának és notórius Babilon-támogatónak állítják be (2–3. v.), megbélyegzik. A hangadók emberileg minden elképzelhetőt megtesznek biztonságuk érdekében. A Nílus-Deltában, tehát hadseregek számára nagyon nehéz terepen található erőd-településen rendezkednek be. Azonban nem számolnak az elképzelhetetlennel, hogy Kr. e. 605-ben, a karkemiszi csatában döntő vereséget szenvedett Egyiptom már soha nem támad fel, megszűnik nagyhatalom lenni, és a bomlás útjára lép. Az Úr eddig is és ezután is mindenképpen végrehajtja akaratát, teljesen mindegy, hogy mi tűnik emberileg ésszerűnek vagy lehetségesnek. A technológia, a kultúra, a prosperitás és stabilitás templomai, oszlopai ma is tűznek vannak fenntartva, az Isten népének kár ezekben bízni. Kedves Testvérem, tartsunk ma könyörgéseket minden emberért, országunkért, vezetőinkért!

„Nem térhetnek vissza Júdába, pedig sóvárognak arra, hogy újból ott lakjanak. De nem térhet vissza, csak néhány menekült!” (14b. v.)

Aki megkóstolta, és meglátta, hogy milyen jó az Úr (Zsolt 34,9), de elvetette, annak sanyarú a sorsa: sírás és fogcsikorgatás (Mt 8,12), mivel sóvárog ugyan, de nem térhet vissza. Ha mégis visszatérhet néhány menekült, az az Úr megmagyarázhatatlan és felfoghatatlan kegyelmének műve. A hazugság mindig vonzóbb, mint az igazság, hosszú távon a hazugság vége rabság, az igazság viszont szabadsághoz vezet (Jn 8,32). Az utolsó időkben sok hamis próféta támad (Mt 24,11). A békepapságtól, a prosperitás evangéliumán és a „new age”-en át a felmagasztalt aberrációig már sokat láttunk és még fogunk is. Jézus világosan elmondta, hogy a mélyre süllyedés végpontján az egész emberiség a pusztulás küszöbére kerül (Mt 24,22) fegyver, éhínség és döghalál által (Jel 6.; Jer 42,22), mígnem feltűnik az Emberfiának jele az égen (Mt 24,30). Az, hogy mindez a szemünk előtt teljesedik be, bizonyítja, hogy Isten ígéretei igazak és ámenek. Bízunk magunkat ma is a Krisztusban megjelent igazságra!

42. hét

„De az Úr Józseffel volt...” (1Móz 39,2a)

Hittanórán József történetét kezdtük el tanulni, és még mielőtt bármit is megtanultunk volna, egyetlen mondatot írtam fel a táblára: a fenti igét. Akkor döbben-tem rá, hogy József életében bármi volt, akárhova ment, akármivel kellett szembenéznie, az Atya mindig mellette volt. Nyugodtan rábízhatta magát, mert az ő akarata nélkül semmi sem történhetett meg. Ez velünk is így van. Bármilyen helyzetben is legyünk, nem létezik olyan állapot, amikor a Teremtő ne tartaná rajtunk vigyázó tekintetét. Akkor is ott van, amikor mi azt gondoljuk, hogy biztosan nincs velünk, nem látja, miben vagyunk éppen. El is mondtam a gyerekeknek, hogy bármiben vannak, bármit is éreznek, még ha félnek is, ez legyen mindig eszükben, és mondják el magukban ezt a mondatot. De ne úgy, hogy az Úr Józseffel volt, hanem helyettesítsék be a saját nevüket. És olyan jó volt a másodikos gyermekek szájából zengedezve hallani, ahogy közösen, fennhangon mondták végig ezt a mondatot, behelyettesítve a saját és társaik nevét. Számunkra is ez a lényeg. Mondd el ma te is, és mondd el mindenkor: „De az Úr velem van...” Ámen.

Kiss Eszter lp.

„Dicsérjétek az Urat! Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (1. v.)

Örökké tartó szeretet. Tudjuk mi egyáltalán, hogy mit jelent ez? Hát gondoljunk csak bele, mit élünk ma. Mert éppen ezt az örökké tartó szeretetet élvezzük a mindennapjainkban. És értsük ezt szó szerint. Ugyanis az, hogy még élünk, azt ennek az örökkévaló szeretetnek köszönhetjük. Ahogyan ebben a zsoltárszakaszban is olvashattuk, Izráel népe tulajdonképpen minden olyan dolgot megtett, amivel kiérdemelte Isten haragját és azt, hogy többé már ne szeresse őket. Csakhogy Isten nem így gondolkodik, és milyen jó ez nemcsak az izráélieknek, hanem ma nekünk is. Mert Ő mindennek ellenére újra és újra megbocsátott, újabb esélyeket adott nekik, és minden tettük ellenére örök szeretettel szerette őket. Mellettük volt, és vigyázott rájuk. Ma pontosan ezt az örökké tartó szeretetet éljük, hiszen minden tettünk és minden borzasztó történés ellenére, ami a világunkban folyik, amit az emberek elkövetnek, Isten még mindig szeret bennünket, és minden nappal egy újabb lehetőséget ad arra, hogy őt válasszuk. Te kit választasz? Ámen.

„Nem hallgatunk rád abban, amit az Úr nevében hirdettél nekünk...” (16. v.)

Amikor elolvastam ezt az igeverset, akkor az a kérdés jutott eszembe, hogy hányszor mondja ma pontosan ugyanezt a világ. Nem kell az Isten, nem kell, amit Ő mond, vagy amit a keresztyének mondanak, mert akkor semmi nem jó, nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan az emberi elképzelés szerint jó lehetne. Ellenben, ha hódolunk a világi szokásoknak, ha azt tesszük, amit a világ mond és diktál, akkor lesz sok pénzünk, elfogadnak bizonyos körökben, akkor lesz hírnevünk, lesz rangunk, akkor minden sokkal jobb lesz. Így gondolkodik a világ, és sokszor mi is ebbe a hibába esünk. És igen, kívülről talán minden jónak tűnik, ha így teszünk, de mi van belül? Mi van a lelkünkben, és mi lesz azután, hogy elhagyjuk ezt a földi világot? Mert Isten nélkül kiüresedettek és reményvesztettek leszünk. Olyanok, akik csak a mának élnek, mert nem tudják, hogy ez az élet csak egy állomás az örök élet előtt. Van értelme Krisztus szavára, az Úr szavára hallgatni, hiszen onnan indul ki az élet. Ebben van a mi reményiségünk. Ámen.

Ajánlott igeszakasz: Jer 7,21–28; 1Kor 9,24–27

„De te ajándékul kapod az életedet, bárhová is mégy.” (5b. v.)

Tekintettünk már úgy az életünkre, hogy az egyáltalán nem természetes, hogy van? Néztük már azt úgy, hogy egyáltalán nem érdemeljük meg? Hogy nem mi rendelkezünk vele? Azért fontos ezt így szemlélnünk, mert az életünket csakis egy valakinek köszönhetjük, mégpedig Istennek. Ő adta azt nekünk, ő akarta, hogy ezen a földön éljünk, ő akarta, hogy napvilágot lássunk, hogy azok legyünk, akik. És Ő küldte Jézus Krisztust, az Egyszülöttjét, hogy ne vesszen el az életünk a sok önfejlődés miatt. Ugyancsak ez az Isten tett Báruknak is ígéretet, és tesz nekünk is ígéretet, hogy bízzuk magunkat rá, mert ő ajándékul adja az életünket, azaz megőriz bennünket jártunkban-keltünkben, akkor is, ha körülöttünk szétesni látszik minden. Azért teszi és tette mindezt, mert megérdemeljük? Nem! Vagy azért, mert ez jár nekünk? Nem! A mi jogos jussunk a büntetés lenne. A mi teremtető Istenünk azért teszi mindezt, mert kimondhatatlanul szeret minket. Ez a szeretet pedig Jézus Krisztusban mutatkozott meg és lett a miénk. Ámen.

„Igazságos velem az Úr, mert szembeszálltam parancsával.” (18. v.)

Hatalmas nyomorúságról olvashatunk ebben az igeszakaszban. Olyan dolgok ezek, melyeket ma is látunk a körülöttünk lévő eseményekben, történetekben. Hiszen előbb vagy utóbb, de minden tettünknek érezni fogjuk a hatását, a következményét. Ne úgy értsük ezt, hogy Isten büntető Isten, és az, ami ma a világban megy, az az ő büntetése nekünk, embereknek mindazért, amit eddig elhibáztunk. Minden, ami történik, ami elromlik, arról csakis mi tehetünk. Ugyanis Isten Jézus Krisztus által szabad utat nyitott nekünk az örök élet felé anélkül, hogy nekünk vállalnunk kellene a bűneink büntetését. Csakhogy mi nem mindig élünk ezzel az ajándékkal, és nagyon sokszor választjuk a helytelen utat, aminek meg az lesz a következménye, hogy szembe kell majd néznünk a Krisztus nélküli élet következményeivel. Ha szembeszállunk Isten parancsával, akkor az azt is jelenti, hogy nemet mondtunk neki, nemet az üdvösségre. Így tehát gondoljuk meg jól, hogyan döntünk, mert csak Istenben, Krisztus által vár ránk reményteljes jövő a nekünk is elkészített hajlékban. Ámen.

„Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” (22–23. v.)

Sokszor fel szoktam tenni magamban azt a kérdést, ha én Isten helyében lennék, vajon meddig túrnék ennek a világnak!? Aztán mindig rá kell jönnöm, hogy ez a kérdés egyáltalán nem reális, hiszen el sem tudom képzelni, hogyan gondolkozik Isten, azt meg pláne nem, hogy milyen az a szeretet, amivel szeret bennünket, mindnyájunkat egyen-egyenként. Nem tudom, hogy kötélből vannak-e az Atya idegei, egy biztos, még tűr, még irgalmas, még megújul az ő irgalma, és még tart a kegyelme. Tulajdonképpen ez a mi nagy lehetőségünk még, és mások lehetősége is, Jézus Krisztus által. Ugyanis az Atya Isten örök szövetségre lépett Noéval és rajta keresztül az egész emberiséggel. Ezt hűséggel őrzí, és tulajdonképpen ez az ígéret arra, hogy mindenkor gondot visel rólunk. Ezért tart még a kegyelmi idő, ezért nem fogyott el még Isten türelme. Hív és vár minket ma is Jézus Krisztus a golgotai kereszthez, letenni és átadni magunkat, hogy megfürdhessünk a mindenkor megújuló és mindent átjáró kegyelemben. Ámen.

„Te perelted, Uram, peremet, és megváltottad életemet.” (58. v.)

Neked milyen peres ügyed van éppen? És ha van ilyen ügyed, akkor megtaláltad már a legjobb bírót? Tudod, kihez kell fordulni? Ha esetleg nem, akkor olvasd el jobban a fenti igét, mert ebben a rövidke igeversben ott van a megoldás tulajdonképpen mindenre. Nem lehet olyan élethelyzet, olyan kilátástalanság, olyan szorult pillanat, olyan nyomorúság, melyben Isten, az igaz bíró, ne úgy alakítaná a dolgokat, hogy az a javunkra váljon. A Teremtő Isten minden erejével azon van, hogy mint irgalmas bíró a megváltásáról biztosítson bennünket, és megadjon ehhez minden szükséges lehetőséget és útmutatást. Ezért küldte Jézus Krisztust is, hogy bármiben legyünk, bármi is legyen a rovásunkon, bármivel is küzdjünk, azt Ő mind felvigye a keresztre, és a megváltásról biztosítson bennünket. Így tehát, ha bármilyen peres ügyünk van, akkor keressük a legjobb bírót, aki fia, Jézus Krisztus által örök élettől ajándékozik meg minket. Nem kellene az emberi megoldások, nem kell önfejlőn a saját utunkat járni, éppen elég, ha követjük az Isten által kijelölt utat. Ámen.

„Emlékezz, Uram, mi történt velünk! Tekints ránk, és lásd meg gyalázatunkat!” (1. v.)

Van olyan pillanat, amikor elfelejtkezünk rólunk Isten? Szerintem ez sokunk fejében megfordult már, legalább egyszer. Sokszor érezhetjük elhagyatottnak magunkat. Ilyenkor az is eszünkbe juthat: „már Isten is elfelejtett engem. Neki sem számítok”. De most komolyan! Szerinted Isten tényleg képes lenne erre? El tudna felejteni valakit, akit annyira szeretett, hogy a saját Fiát is feláldozta érte? Nem gondolnám. Az Atya sohasem felejt el a gyermekét, csak tudja, mikor kell kicsit hátrébb lépni. Amikor egyedül érezzük magunkat, akkor sem vagyunk egyedül. Az Atya, Szentlelke által mindig velünk van, és vigyáz ránk, csak van, hogy úgy gondolja, most annak van itt az ideje, hogy megtapasztaljunk bizonyos dolgokat, megenged nem túl kényelmes helyzeteket, de közben figyel és kísér minket. Fontosak vagyunk neki, különben nem adta volna értünk Krisztust. Nagyon várja, hogy ezt megértsük, mellette döntsünk, átadva az egész életünket neki, hogy akkor, amikor majd eljön az az óra, megláthassuk a nekünk is elkészített hajlékot. Ne félj hát, mert Ő mindenkor veled van! Ámen.

43. hét

„Beteljesíti az Őt félőknek kívánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket.” (Zsolt 145,19 Károli)

Gyermekkoromtól fogva katona akartam lenni. Édesapámnak ez nem tetszett, sokszor elmondta, hogy hívő ember ne menjen katonának. A szülői ellenvetés fokozta elszántságomat egészen addig, amíg Isten fel nem tette nekem a kérdést: „Engem megkérdeztél, mielőtt döntötél?” Csendességeim során meggyőződtem, hogy nem katonának szánt engem. Igen ám, de akkor minek? Elengedtem célomat, és semmim nem volt helyette. Imádkoztam és böjtöltem, majd Isten az építészmérnöki kart hozta eléem, oda jelentkeztem. A jelentkezés után szembesültem vele, hogy itt rajz alkalmassági vizsga is lesz. Gimnáziumba jártam, nem sok fogalmam volt sem a szabadkézi, sem a műszaki rajzról. Magántanárt kerestünk, decembertől áprilisig ő készített fel. A vizsga előtt kaptam a fenti ígét, Isten elpecsételte az elhívásomat. A vizsga sikerült, felvettek. Hálás vagyok Mennyei Atyámnak, hogy formált a pályaválasztás során.

Jobbágy Tamás

*„Áldott az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké!
Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az Urat!”
(48. v.)*

Daráljuk a hétköznapiakat, s azok is darálnak minket, küzdünk a megélhetésért, neveljük a gyermekeinket, dolgozunk, lótok-futunk. Mindenkinek megvannak a terhei, céljai, amikért Istenhez folyamodik. Kérünk erőt, bölcsességet, vezetést, elmondjuk a bánatunkat, félelmeinket, esetleg örömeinket is. És ez jó, mert a hétköznapi forgatagában is keressük az Urat, ápoljuk a vele való kapcsolatot. Jó és szükséges csendességünkben a kéréseken túl a hálaadásra is időt szánni, megköszönni Istennek a tőle kapott segítséget.

Jézus azonban a fentiekén túl (hogyan Istenhez bármikor fordulhatunk a kéréseinkkel, problémáinkkal) arról beszél, hogy az Atya imádókat keres. Bennünk megtalálja az imádóit? Ha jó Istennel közösségben lenni, kitárni előtte a szívünket, képzeljük el, mennyivel jobb időt szánni az ő dicséretére, imádására! Amikor dicsőítésben és imádatban leborulunk csendességünkben az Atya előtt, lélekben és igazságban imádjuk Őt! Az ilyen alkalmak teljesen átformálják hitéletünket, istenképünket. Legyen ez a hét alkalom arra, hogy elkezdjük az imádás eme formáját!

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (3–4. v.)

Vannak az életnek olyan pillanatai, amikor úgy érezzük, magunkra maradtunk akár a gyászunkkal, akár más okból eredő szomorúságunkkal. Nem látunk kiutat, nem látjuk a talpra állás lehetőségét. Olyan csodálatos ilyen esetekben megtapasztalni, hogy Isten a legmélyebb pillanatainkban sem hagy magunkra, Ő az irgalom atyja és a vigasztalás Istene! Jó példája ennek, ahogyan Krisztusban közel jött az emberhez, maga is emberi formát véve fel. Azonosult az emberek problémáival, nehézségeivel, hiszen elnyomott nép közé született és szegénységben élt. Az emberekkel együtt örült és ünnepelt, és velük sírt. Milyen bátorító, hogy Isten tökéletesen ismeri az érzéseinket, a fájdalmunkat, és így vigasztal. Szeretettel egészen közel jön hozzánk, amikor a legmélyebben vagyunk, és átölel, tudtunkra adja, hogy ismeri és átérzi fájdalmunkat. Vigasztalása azonban nem csak nekünk szól. Ha Ő megvigasztalt, elküld, hogy mi is vigasztalókká váljunk, akik az Ő szeretetét és együttérzését sugározzák a világba.

„Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek.” (12. v.)

Pál apostol nagyon szemléletesen írja itt le, hogy nem magának gyűjtött nyáját Korinthusban. Nem vágyott hírnévre, nem nyereszkedett a gyülekezeten – megélhetéséről is maga gondoskodott. Nem önző érdek vezérelte, nem pozitív önségítő üzenetekkel érkezett, Jézus Krisztust hozta, mint megfeszítettet, róla tett bizonyosságot minden alkalommal. Hiteles étellel támasztotta alá szavait, tisztán és szentül élte meg a hitét, példát adva ezzel a korai keresztyéneknek. Úgy vélem, a fenti igeveres fontos üzenete számunkra, hogy ne magunkat toljuk előre a szolgálatban, ne a mi véleményünkön legyen a hangsúly, hanem Isten igéjén. Mérlegeljük, vajon szavainkat alátámasztja az életünk? A hiteles bizonyágtétel alapja a szent és Istennek odaszánt élet, ez pedig az Istennel, az ő jelenlétében töltött órák alatt tud fejlődni bennünk. Törekedjünk hát a vele való intenzív kapcsolatra, hogy azáltal minél inkább saját képére formálhasson bennünket!

„Mert sok gyötrődés és szívbéli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszomorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbennem irántatok.” (4. v.)

Megindító, mennyire érezhető az apostol szavaiból a féltő szeretet! Ítélt, de nem ítélik, fedd, de nem ostoroz, szívében mentő szeretet éget irántuk! Az igéből nem derül ki számunkra, miről írt korábban a korinthusi gyülekezetnek, bár a korinthusi leveleket ismerve joggal feltételezzük, hogy komoly bűn lehetett a feddés kiváltó oka. Mégsem emlegeti fel újra a bűnt, nem ítéli el újra a bűnöst, hanem aggódó, féltő szeretettel viszonyul hozzá és a gyülekezethez. Pál viselkedéséből is visszaigazolódnak Jézus szavai: *„sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett.”* (Lk 7,47) Bár külön itt nem írja le, a leveleiből tudjuk, hogy önmagát tekintette a legbűnösebbnek, ez határozta meg Jézushoz és az Egyházhoz való viszonyát. Tudta, hogy ő hol lenne Isten megmentő kegyelme nélkül, s tudta azt is, hogy a másik bűnösnek is erre a kegyelemre van szüksége. Az tud igazán féltve szeretni, aki mélyen megtapasztalta az Atya iránta való féltő szerelmét. Bár bennünket is ez a féltő szeretet jellemezne minden megnyilvánulásunkban!

„Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek halál illata halálra, azoknak élet illata életre. De ki alkalmas erre?” (15–16. v.)

Maga az apostol válaszolja meg a levél 1. fejezetében a 2. fejezet 16. versének költői kérdését: Kicsoda alkalmas arra, hogy Krisztust képviselje, az ő jó illata legyen? Isten nélkül senki! Isten az, aki Krisztusban kiválasztott bennünket magának a világ kezdete előtt; Ő az, aki Krisztusban elhívott, és Ő az, aki Krisztus által alkalmassá tesz az ő szolgálatára! Még a szolgálathoz szükséges bölcsességet és a bizonyágtétel szavait is Ő adja a Szentlélek által számunkra. Boruljunk hát térdre előtte, imádjuk Őt kiválasztó, megszentelő kegyelméért és minden értelmet felülhaladó irgalmáért! És mi az én felelősségem ebben, ha mindent Isten végez? Keresni a vele való közösséget és feltöltekezni belőle napról napra, hiszen csak abból tudok adni, amit én is kaptam, azt tudom sugározni, amivel tele van a szívem.

„Imádom azt a nagy szerelmet, Jézusba’ mely felém hajolt,
Magam rábízva, mint a gyermek, Ki férget, engem felkarolt.
Belémerülök, mit se kérve Az Úr szerelme tengerébe.”
(EKE Énekeskönyv 198.)

„A mi alkalmasságunk az Istentől van.” (5b. v.)

Nagyon megalázó, ugyanakkor motiváló is, amikor ráébredünk arra, hogy Isten nélkül semmik vagyunk. Életem felemelő pillanata volt, amikor megértettem, hogy a tanult szakmámban való előmeneteletem és sikereimet is csak neki köszönhetem! Alázatra indított, és örömmel töltött el, hogy nélküle semmi vagyok, vele azonban mindegyik megvan! Életünk minden területén függünk tehát Mennyei Atyánktól, és számtalanszor megtapasztalhatjuk, hogy rá mindig, mindenben számíthatunk. Most, mikor ezen elmélkedem, a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének hithősei jutnak eszembe: Ábel Istenre tekintett, neki adott hálát mindenért, ezért fogadta el Isten az ő áldozatát; Ábrahám aggkorában Istentől kapta a fiát, és kész volt visszaadni neki; Mózes beszédhibás volt és zárkózott, Isten tette alkalmassá a választott nép vezetésére; Józsué is félt az előtte álló feladattól, Isten angyal által biztatta. Legyen ez motiváló számunkra is: Isten nélkül semmik vagyunk, de vele, az ő elhívásának engedelmeskedve bármire képesek leszünk!

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak lelkétől.”
(18. v. Károli)

Több fordításban is megnéztem a fenti igeverset, Károli szerint az Úr fedetlen arcán szemléljük az ő dicsőségét (a mózesi hasonlatból egyértelmű, hogy itt a dicsőséges arc a fedetlen, amit szemlélünk); az új fordítás szerint mintha tükörben szemlélnénk az Úr dicsőségét; Csia fordítása alapján visszatükrözzük az Úr dicsőségét. A vers második fele mindhárom helyen egyforma: átváltozunk dicsőségről dicsőségre. Tehát átváltozunk Isten képére, a vele való közösség során átformál bennünket az ő Lelke. Jobban megnézve, a vers eleje sem különbözik nagyon a három fordításban, illetve mindhárom megközelítésben van egy közös pont: Isten jelenléte, az ő közelsége. Hiszen látni, tükörben látni, vagy visszatükrözni azt tudjuk, ami velünk szemben van, ami a közelünkben van. Nagyon szépen koronázza meg ez a vers a hét üzeneteit: Isten megvigasztal, megragad szeretetével, megtisztít a bűneinktől, helyreállít, elhív a szolgálatra, alkalmassá tesz arra, és végül átformál a saját képére. Áldott legyen ezért Mennyei Atyánk!

44. hét

„Irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.” (Lk 1,50)

„Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 100,5) Ahogy telnek az évtizedek, és egyre közelebb leszünk a színről színre látáshoz, mindig megtapasztaljuk Jézus Krisztus hűségét és kegyelmes irgalmát. *„Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja.” (2Tim 2,13)* *„Csalárdabb a szív mindennél...” (Jer 17,9)* Visszatekintve gyülekezetünk és a Bethánia közösség elmúlt időszakára, azt látjuk, hogy a gyermekek lassan felnőtté váltak. Az előttünk járó generáció tagjai, hittestvéreink többségében már az Úrnál vannak, a szentek között. Legyünk mi is az Úr Jézus hűséges követői és példaképei a nyájnak! Ezt úgy tudjuk megtenni a hitharcainkban, hogy egyre jobban ragaszkodunk a Főhöz, aki a Krisztus!

Hasonlóan tesszük ezt a házasságunkban, ahol még szorosabb kapcsolatot tartunk a társunkkal, amíg az Úr engedi, és élünk. (Jak 4,15) Azt igyekszünk tenni a minden napokban, amit az esküvői fogadalmunkban kimondtunk először a világ előtt lassan 50 éve, aztán az Úr előtt 33 éve (Zsolt 115,9–12).

Karácsonyi-Kis László

„Uram, hallgasd meg imádságomat, figyelj könyörgésemre! Hallgass meg, mert hű és igaz vagy te!” (1. v.)

Melyikünk nem volt még szorult helyzetben? Ugye mindnyájan. Isten kiválasztotta, Dávid is nagyon nehéz helyzetbe került a külső ellenségeitől, akik nagy számban voltak. Ez így van ma is, ha tényleg az Úrral jársz, és hűséges követője vagy. Ekkor előbb-utóbb a körülötted lévő csend és állóvíz viharos tengerré változik, de van segítség. Az igazi segítséget csak felülről várhatod, de onnan a rendelt időben biztosan. *„Kiáltls hozzám, és én válaszlok, hatalmas és rejtett dolgokat jelentek ki neked, melyekről még nem tudsz!”* (Jer 33,3)

Dávid tisztában van Isten mindenhatóságával és az elveszett voltával egyaránt (2. v.). Isten hűségére ismételt hivatkozik (1., 8., 12. v.), aki valóban hű és igaz! Bizony a bűneink választanak el bennünket a mi Urunktól, de Ő hű és igaz, magát meg nem tagadhatja, irgalmaz nekünk, Ő a bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti: amikor emberi formában volt, *„megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”* (Fil 2,8)

„Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért.” (5. v.)

Pál apostol a második levelét küldi Korinthusba. Az Úrban való szolgálatát az Úrtól vette, és őérte munkálkodik. Mindenre képes ő is, mert Jézus minden bűnért és bűnösért feláldoztatott az Atya akaratából. Krisztus szolgálaként csak továbbadhatja a szívében gyúlt isteni világosságot. Jézus mondja mindenkinek: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)*

Az ige ma is erre bátorít, hogy vessünk el minden hamisságot és a szégyenletes, titkos bűnöket (2. v.). Kövessük a tiszta forrás evangéliumát és annak tanítását! Így tudunk mindnyájan kitörni a sötétségből a világosságra. Jézus Krisztus ma is az ő odaszánt szolgáit használja fel bárhol a világon, hogy a tőle kapott világosság beragyogjon a legsötétebb szívbe is. Kedves olvasó, ne várj tovább, ma még nem késő, először vagy sokadjára! Indulj ezzel a fénnel! *„Mert a teremtet világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19)*

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.” (7. v.)

Fontos mondatok hangzanak el ebben a szakaszban. Több csendes nap sem lenne elég ezek magyarázatára, itt most 1000 karakterben lehetséges.

Az Isten ereje, amely mindenható és mindenütt jelenvaló, ellentétes a cserépedény testünkkel, amely törékeny és mulandó. Urunk gondoskodott róla, hogy az ember ne maradjon így az első bűneset következtében. Krisztus áldozata révén átvisz bennünket az örökkévalóságba. A külső emberünk romlását még jobban láthatjuk mint idősotthonokba járó beteglátogatók. (16. v.) A bátorításként énekelt halleluja el-el halkul, amikor a lelki testvérünknek már csak az ajkai mozognak.

Napjainkban a vallás még szabadon gyakorolható, de már jól érzékelhető Európa számos országában a kereszténységgel szembeni ellenséges indulat (8–9. v.). Jézus Krisztusban lévő reménységünk erre is készít, hogy el ne vesszünk, mert örök életünk van (9/b.; 14.; 17. v.). A szakasz záró sorait valóságosan tapasztaljuk, hogy a láthatók mulékonyak (18. v.). Az Isten beszéde örökkévaló. (Mk 13,31)

Ajánlott igeszakasz: Róm 8.; Zsolt 116.

„Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszat.” (10. v.)

Ez az ige mindenkinek szól. Tovább folytatódik az evangéliummal élőknek a bátorító felkészítés a mindennapi hitharcaira. *„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél...”* (1Tim 6,12)

A mennyei hajlék készen vár a földi vándorutunk végén, *„ott álljunk üdvbe öltözötten...”* (485. halleluja).

Urunk Lelke kimondhatatlan fohászkodásokkal most is könyörög érettünk, hogy el ne fogyatkozzon a mi hitünk. (Róm 8,26) Ha elbukunk, Ő felállít. (5Móz 4,31)

Az emberek előtt mutathatom a kedvező és jó „képeimet”, de az Úr mindent lát, és egyszer mindnyájunknak meg kell állni előtte, akár hittem benne, akár nem: *„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondd: nem szeretem őket!”* (Préd 12,1)

Ezért bátorít ma is az ige, hogy a Szentlélek vezetésével hitünk mellé tegyünk jó cselekedeteket is. (Mk 9,41)

A reformáció ünnepe

„Mert Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (14–15. v.)

Különleges ez a nap minden protestánsnak! Hálát adhatunk a reformátorainkért, akiket Isten Lelke arra indította, hogy megújítsák az egyház életét. Továbbra is az a döntő, hogy Jézus Krisztus áldozata tökéletesen eleget tett minden bűnért. *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta.”* (Jn 3,36) Az ő halála mindenkiért eleget tett az Atya kiengesztelésében. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (Jn 3,16) Krisztus szerelme szorongat bennünket, és így a Szentlélek vezetésével, sok előre elkészített jó cselekedetet tudunk tenni. *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.”* (Ef 2,10)

Egyre kevésbé leszünk személyválogatók, és elkezdünk szolgálni mások felé, ahová az Úr Lelke vezérel. Ez az élő reménységünk még a halálon is átvezet!

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát.” (17–18. v.)

Hol hit, ott szeretet, hol szeretet, ott béke – még a Házi áldás is ezt tartalmazza. Mi azonban itt a Krisztus áldozatos szeretetére gondoljunk, mert magunktól az óemberünk csak önző tud lenni. Naponként szaporítom a bűnt. Ha ezt már megláttam, akkor jó úton járok, és Krisztus keresztyéhez menekülök, ahol létrejöhet az új teremtmény a régi után (17. v.). Akarsz-e a békesség fejedelmének a követé lenni ebben a békétlen és vétekekkel teli világban? A Lélek által tovább tudom adni – szóban és cselekedetben – ezt a Jézustól kapott drága kincset. Elsősorban a családomban, aztán a munkahelyemen és bárhol a világban, ahol járhatok. Az ige, mint kétélű kard, élő és ható (19. v.) és örökkévaló. *„Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a megszentelődést, amelynek vége az örök élet. Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”* (Róm 6,22–23)

Ő nem feledkezik el ma sem rólunk! (Ézs 49,15)

„Mert ő mondja: »A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!«” (2. v.)

A hét záró része talán a leggyakorlatiasabb és döntésre hívó, egyben rámutat a lényegre, Jézus Krisztusra, a kegyelmes Istenre. A rendelt idő az Úrnál van. *„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt.”* (Préd 3,1)

Tudjuk ezt megragadni?! *„Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!”* (Mt 24,44) Ehhez mindig jó lelki kondícióban kell lennem, ezért nélkülözhetetlen a naponkénti táplálkozás az igével, az imádsággal és a lelki közösségbe való járással, ahol egymás hite által is erősödhetünk. *„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”* (Mt 18,20)

Ezáltal lehet igaz az életünkben: *„mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”* (10b. v.) Ezt a „mindent” senki sem veheti el tőlünk, mert Krisztus a mi őrző Pásztorunk!

Bárcsak ezzel a meggyőződéssel mehetnénk tovább a következő heteken, hónapokon és éveken át, megerősödve az Úrban, amíg tart a kegyelmi időnk!

45. hét

„Mert ő mondta: »Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.« Ezért bizakodva mondjuk: »Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?«”
(Zsid 13,5–6)

Gyakran jut eszembe a fenti újévi ige, az Erdélyi Református Egyházkerület falinaptárán az év igéje. „Ő mondta!” Kinek a szavára hagyatkozom? Annyiféle biztató, kecsegtető, vagy éppen elbátortalanító hang szól! A háborúk jelenlévő és közeli valóságában ki kivel szövetezik, ki kit fenyeget, ki ki ellen áskálódik, vagy ki mellé áll – ez a napi hírek kínálata. Jó szűrni: igaz-e vagy hamis a hír? És az sem mindegy, hogy mit felelek rá!

Most többek között az foglalkoztat, hogy közelgő nyugdíjas éveinket hol fogjuk tölteni. Tanított a napi ige, hogy nemcsak a „hol” a kérdés, hanem az is: „kivel”. „Ujjongj, örülj, ... mert jövök már, és veled fogok lakni – így szól az Úr.” (Zak 2,14) Biztat Isten, tanít Őt hívni lakótársunkul, és gyakoroltatja a bizakodó beszédet: „Velem van az Úr, nem félek!”

Adorján Kálmán lp.

„Békesség legyen Izráelben!” (5b. v.)

„Semmi sem biztos, csak az, hogy minden bizonytalan.” – tartja a cinikus mondás. Ennek merő ellentétét állítja a zsoltár első verse, mégpedig nem dolgokról, hanem emberekről: *„akik az Úrban bíznak.”* Ha magamra gondolok, éppenséggel nem egy megingathatatlan hegy jut eszembe. Gyakori bizonytalanságom, köddé váló jó szándékaim messze nem a stabilitásról szólnak. Pedig tudom, hogy az Úrra bízam életemet. Akkor hát nincs Sion hegye állapot? Vagy Szőnyi Benjáminnak van igaza: „Hitem pedig, mint a változó hold, / Hamar elfogy, tölte alig hogy volt”? Honnan az „örökre megáll”? Bizonyára nem tőlem, hanem az Örökkévalótól, aki hív, hogy rá építsek, benne találjam meg az állandóság titkát. Benne, aki kitartó szeretettel körülölel, és megtart, megvéd. A zsoltáros ugyanis nem naiv: tudja, hogy a kitartó bizakodás nem a hívő érdeme, hiszen még az igazak is álnokságra vetemedhetnek. A jóknak, igaz szívűeknek is szükségük van a könyörgésre: *„Tégy jót, Uram, a jókkal...” (4a. v.)*

Íme, békességünk szent titka!

„Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket!” (1. v.)

„Ne fogj a szántáshoz ökröt és szamarat egy közös igába!” (5Móz 22,10) Eltérő a méretük, erejük, viselkedésük, még ha egy irányba húznak is. A hívő és hitetlen között nem méretbeli vagy temperamentumbeli különbség van csupán. Más az irány, mert más az úr: Krisztus vagy Béliál (a hiábavaló, a semmirekellő); a mennyei Atya vagy bálványok (az én vagy más teremtmény). Más az út: igazság vagy gonoszság; más a „megvilágítás”: világosság vagy sötétség.

A korinthusiakat a pogány múlttól és annak képviselőitől való elhatárolódásra biztatja Pál hitbeli, életviteli, erkölcsi kérdésekben, olyan helyzetekben, amelyek komoly elköteleződést feltételeznek (gyakran és joggal a házasságot említik a felemás iga kapcsán), vagy a bűnnel való kiegyezés, beszennyeződés veszélyével járnak. Ne vigyem Krisztus testébe ezt a kettősséget!

A megszentelődés Krisztus igájának felvétele, megváltás bűnömtől, különbözés a világtól, odaszánás Istennek. Az ő köztünk lakásának ígérete késztesse ennek egyre egyértelműbb megélésére!

„Szívünkben vagytok, hogy együtt éljünk, és együtt haljunk.” (3b. v.)

Lehet-e így beszélni Isten népe közösségében? Még ott is, ahol van vétek, félreértés, meggyanúsítás, de van megszorodás, bánkódás, könny is? Csak így lehet! Ez ad értelmet a buzgóságnak, a mentegetőzésnek, a tisztázódásnak, a méltatlankodásnak, és ez terem odafigyelő szeretetet, közösséget munkáló félelmet, vágyódást, ragaszkodást, vagy akár gyógyító fenyítést (a vétkes megbüntetését). Ez terem vigasztalódást, bizalmat, a testvér dicsekésig elmenő értékelését.

„Isten, a megalázottak vigasztalója.” (6. v.) A „kívül harcok, belül félelmek” helyzetében Ő teszi vigasztalássá egy testvér érkezését, benne, általa válik menedékké a közösség, még ha nincs is testközelen. Az „együtt” azt jelenti, hogy ugyanannak az Úrnak védő, formáló, egyesítő szívében és kezében vagyunk.

Csak így megy!

„Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Makedónia gyülekezeteinek adott.” (1. v.)

Amikor nagy állami támogatásban részesült sok egyházközség, gyakran lehetett hallani egyházi előjárók szájából: „kegyelmi időket élünk!” A mi gyülekezetünk is kapott támogatást határon innenről és túlról is, hálások is vagyunk érte. Hasonlóképpen hálások vagyunk, ha Isten kirendeli a mindennapi szükségéset, néha annál többet is. Pál is anyagiakkal kapcsolatban emlegeti Isten kegyelmét, melyet a makedóniai gyülekezetek iránt gyakorolt, csak hogy egy kicsit másképpen. Nem abban, hogy dőlt a segély a makedónok kasszájába, hanem éppen fordítva: ők adakoztak készségesen, bőségesen, erejük felett, sürgetve az apostolt, hogy nehogy kimaradjanak a szentek szükségére való adakozásból. Mindezt – maguk is szegények lévén – a nyomorúság sok próbája között, bőséges örömmel tették (2. v.). Mi a titkuk? *„Először önmagukat adták az Úrnak”* (5. v.), aki önmagát adta érettük! A korinthusiakért és érettünk is!

„A gyülekezetek küldöttai ők: Krisztus dicsősége.” (23b. v.)

Micsoda jellemzése egy adománygyűjtő csapatnak: Krisztus dicsősége! Hogy lehet a kérés dicsőség, hiszen a rászorultságról szól?! „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgysis, ha nem kérem.” (Nagy László: Adjon az Isten)

Pál „fundraiser” csapata háromtagú: Titusz (az apostol munkatársa első missziói útjától kezdve), egy testvér, aki az evangélium hirdetésével tett jó hírre szert (valószínűleg Lukács), és egy másik testvér, akinek alkalmassága és buzgósága sok mindenben megmutatkozott. Őket részint Pál, részint a küldő gyülekezetek ajánlották erre a szolgálatra. Nincs szó arról, hogy pénzügyi szakemberek vagy olyan szónokok lettek volna, akik jól ki tudják beszélni a krumplit is a földből, az adományt a zsebből. Krisztus dicsősége ők, mert a begyűlt adomány nagysága is csak annyiban teszi nagyvá Krisztust, amennyiben Krisztus indulatával kér a kérő, ad az adakozó, állít szolgálatba a megbízó gyülekezet, és számol el becsületesen a küldönc.

Ajánlott igeszakasz: Tit 2.

„Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért!”
(15. v.)

Pál apostol hálaéneke a korinthusiak adakozó
készségeért, Jakab buzdítására: *„Öröme van-e valakinek?*
Énekeljen dicséretet!” (Jak 5,13)

(A „Hála, hogy itt a csendes reggel” dallamára)

Hála, hogy fölösleges írnom,
hála a készségeitekért,
hála a többséget „fertőző”
buzgóságtokért.

Hála, mert betelik az Írás:
Isten, ki bőkezűen oszt
a tisztaszívűsége indít,
gazdagít, nem foszt!

Hála Istennek, van hatalma,
rátok kegyét árasztani
szükségeken felül, jusson
jót cselekedni.

Hála a sok-sok hálás szívért,
ha enyhül szentek nyomora!
Az engedelmes így is vallja:
Krisztus az Ura!

Hála az értetek könyörgő,
rátok vágyódó hívekért!
Hála Isten kimondhatatlan
ajándékáért!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 118.

„Némelyek szerint...” (1. v.)

Jézust némelyek Keresztelő Jánosnak, Illésnek, a próféták egyikének mondták. Péter Krisztusnak, az élő Isten fiának tartotta őt. Más címkék: bűnösök barátja, istenkáromló, lázító... Mindezek mellett vagy ellenére állította: Én vagyok a jó pásztor, az út, az igazság, az élet, a feltámadás, az élet kenyere, illetve én és az Atya egy vagyunk!

Pálnak is kijutott: „némelyek szerint” ő levélben kemény(kedő), szemtől szembe alázatos (értsd: meghunyászkodó); testileg erőtlén, beszéde silány; nem lelki módon él, tisztátalan indítékok (pl. anyagiasság, hatalmaskodás) mozgatták. Mindez versengő „Krisztus-szolgái” részéről érte! De határozottan állította: Krisztusé vagyok, szelíd, nem gyenge!

„Arra nézzetek, ami a szemetek előtt van!” (7. v.)
Vizsgálódjak alaposan! A látszat csalhat, a látás befolyásolható, és ami az ember szerint gyengeség, Isten kezében erős fegyver lehet.

Mi alakítja véleményemet másokról? Hogy befolyásol mások véleménye? Készíthet önvizsgálatra, de legyek határozott abban, aki Krisztusban vagyok!

46. hét

„Márta így szólt Jézushoz: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” (Jn 11,21)

Kisfiam nagyot csalódott a napokban, mikor egy hetes képernyőtiltást kapott. Sokszor Isten nem úgy rendezí a dolgokat az életünkben, mint ahogy azt vártuk. Nem úgy alakulnak a dolgok a munkahelyen, vagy nem szolgál olyan jól az egészségünk. Márta is csalódott volt, hiszen testvére, Lázár meghalt, pedig Jézus megmenthette volna. De Jézus végül megérkezett, és nem egy beteget gyógyított meg, hanem egy halottat támasztott fel. Mi lenne, ha Jézus mondaná nekünk, hogy a próba az életünkben neki hoz dicsőséget és javunkra fog válni? Persze, hogy könnyebben hordoznánk el a helyzetet. De nem ezt látjuk Márta történetén keresztül? Márta is csalódott volt, de a próbája Jézus dicsőségét növelte, és Márta nemcsak visszakapta a testvérét, hanem még erősebb hittel élhette tovább az életét.

dr. Bodonyi-Kovács Gábor

„Fordulj hozzánk, Uram! Meddig késel? Könyörülj szolgáláidon!” (13. v.)

„Hiszen elmúlsz húsz és elmúlsz negyven, / És elmúlsz lassan, szépen és csendben.” – énekelte Geszti Péter egy dalban. Mózes teljesen egyetértene vele, hiszen ő is az élet rövidségére figyelmeztet (6. v.). Az élet azonban nemcsak rövid, de nehéz is (10. v.). Miért van ez így? Isten haragszik ránk a bűneink miatt, ez az oka életünk rövidségének és nehézségének (9. v.). Mi lehet akkor a reményünk? Egyetlen reményünk az lehet, ha Isten visszatér hozzánk. Mi emberek Istennel való közösségre lettünk teremtve, arra, hogy Istenre hallgassunk és így éljünk. Mi azonban elhagytuk őt és inkább a magunk útját járjuk. Ez az önállóságunk a bajaink forrása. A csodálatos dolog az, hogy Isten meghallgatta Mózes imádságát, megszánt bennünket, és visszatért hozzánk emberi formában, Jézus személyében. Így már ma is közösségben élhetünk Jézussal, de ugyanakkor várakozunk is fizikai visszajövetelére úgy, hogy imádkozhatjuk mi is: *„Térj vissza, Uram! Meddig késel? és könyörülj a te szolgáláidon.”* (13. v. Károli)

„Mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.” (18. v.)

A relatíve ismeretlen végvári vitéz (Dózsa György) nem jelentkezett a keresztes hadjárat vezetésére. Őt is meglephette, amikor Bakócz Tamás érsek őt jelölte ki a feladatra 1514. április 24-én.

Gyakran rosszul ítéljük meg, hogy milyen feladatokra vagyunk képesek. Azt még rosszabbul mértük fel, hogy mások milyen feladatra alkalmasak. Az Úr azonban másként lát. Pál nem volt az emberek első választása. Nem volt jóképű, karizmatikus, de lehenyerlő szónoknak sem bizonyult, ahogy mondták róla Korinthusban: *„de testi megjelenése erőtlen, és beszéde szálnalmas.”* (10. v.) Mégis ez az erőtlen és szálnalmas Pál többet tett a kereszténység terjesztéséért, mint bárki más. Számos gyülekezetet alapított, eljuttatta az örömhírt Európába, és megírta az Újszövetség jó részét is.

A relatíve ismeretlen vitéz kiváló vezetőnek bizonyult. Ő vezette a róla elnevezett Dózsa György-féle parasztfelkelést. Ne feledjük, hogy az Úr minket és a hozzánk hasonlóan más erőtlenekeket is hatalmas célokra tud felhasználni.

„Nem is csoda, mert maga a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. Nem meglepő tehát, hogy szolgálói is az igazság szolgálóinak adják ki magukat; de a végük cselekedeteikhez méltó lesz.” (14–15. v.)

Klaus Fuchs a nácik elől Angliába emigrált, ahol fizikát tanult. Ő is tagja lett annak a fizikus csapatnak az Egyesült Államokban, akik nagy erőfeszítésekkel próbálták megelőzni a náci birodalmat az első atombomba elkészítésében.

A gyülekezetben a padokban nem csak keresztények ülnek. A keresztények számára Isten kinyilatkoztatott szava megbízható, míg a nem keresztények számára csak egy vitaindító írás. A keresztények Jézust követik, míg a nem keresztények saját elképzeléseiket. Ezek az elképzelések határozzák meg, hogyan szeretnék alakítani a gyülekezet tanítását és rendjét. Már Pálnak is sok bosszúságot okoztak az álkeresztények a gyülekezetekben. Biztathat bennünket, hogy Isten nem hagyja büntetés nélkül a romboló munkájukat.

Fuchs az oroszoknak kémkedett és kiadta nekik az atombomba terveit, mielőtt lefűlelték volna. Szerencséjére a brit törvények szerint csak ellenséges országnak való kémkedésért járt halálbüntetés, és mivel a Szovjetunió szövetséges volt, így csak börtönre ítélték.

„Minthogy sokan dicsekednek test szerint, én is dicsekedni fogok.” (18. v.)

„Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek. Pedig úgy gondolom, hogy semmivel sem vagyok alábbvaló a legfőbb apostoloknál.” (2Kor 11,4–5)

Miután Pál elhagyta Korinthust, megjelentek ott a „legfőbb” vagy „szuperapostolok”. Ezek remek előadók voltak, de hamis evangéliumot hirdettek, és saját javukra kihasználták a gyülekezetet. Pál így jellemezte őket: *„mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki élősködik rajtatok, ha valaki zsákmányul ejt titeket, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket”* (20. v.). Mivel üzenetük eltért Pálétól, szükségszerűen támadták Pált. Pál úgy tudta az evangéliumot megvédeni, ha magát védte. Dicsekedtek a „szuperapostolok”, dicsekszik hát Pál is. Míg azonban a „szuperapostolok” fontosságukkal, Pál Krisztus követőjeként gyengeségeivel dicsekedett. Te mivel szoktál dicsekedni?

„Még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.” (7. v.)

„Az amerikaiak meg fogják adni magukat, vagy pedig elégnék a tankjaikban. Meg fogják adni magukat, ők adják majd meg magukat.” - nyilatkozta magabiztosan az iraki tájékoztatási miniszter, Mohammed Saeed al-Sahhaf 2003-ban, mielőtt az amerikaiak megdöntötték Saddam Hussein rendszerét. Lehet, ennek a tájékoztatási miniszternek se ártott volna egy kis tövis, ami az önelégültségtől óvta volna. De ő nem kapta meg ezt az ajándékot. Spurgeonnek, a prédikátorok fejedelmének, súlyos köszvényes artritisze volt, így fiatalkorától fájdalommal és mozgáskorlátozottsággal élte az életét. Bár nem tudjuk Pálnak mi volt a tövis az életében, az biztos, hogy szabadulni szeretett volna tőle. Talán te is hordozol egy tövist, amitől szabadulni szeretnél. Megtanultad már ajándéknak látni? Biztasson minket a következő idézet Tozer-től, az ismert teológustól: „Kérdéses, hogy Isten áldhat-e nagyon egy embert, amíg mélyen meg nem sebezte.”

„Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, a csodákban és az isteni erőkből nyilvánultak meg közöttetek.” (12. v.)

Pálnak nem csak gyengeségei voltak. Az emberi erősségein túl, természetfeletti erőt is tudott demonstrálni: *„Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által; úgyhogy még levetett kendőit vagy kötényeit is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.”* (ApCsel 19,11–12) Érdekes, hogy az erőtlenségnek és az erőnek ez a kettőssége jellemzi a hit hőseit. Mózes fegyvertelenül szállt szembe a fáraóval, de csodái révén mégis megmenekült népe. Gyengeségük emberi volt, de erejük Istentől jött. Jézus saját isteni erejét használta döbbenetes csodáihoz, de honnan szedte a gyengeséget, ami olyan egyértelműen látszott a kereszten? *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza.”* (Ézs 53,4) Ő tőlünk vette a betegséget és gyengeséget, hogy megkaphassuk az ő erejét szent életre, és egyszer vele lehessünk majd Isten országában.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Azért írom ezeket távollétemben, hogy ottlétemkor ne kelljen keményen bánnom veletek aszerint a hatalom szerint, amelyet az Úr nekem építésre, és nem rombolásra adott.” (10. v.)

Ezópus egyik története a következőképpen hangzik: Egy fiút lopáson kaptak, és halálra ítélték. Látni kívánta az anyját még a kivégzése előtt. Amikor az anyja odament hozzá, a tolvaj odahajolt a füléhez, majdnem leharapta azt.

„Azért tettem, hogy megbüntessem őt.” - mondta. „Amikor kicsi voltam, elkezdtem lopni. Ahelyett, hogy megbüntetett volna, csak nevetett, és azt mondta, hogy senki sem fogja észrevenni. Miatta vagyok itt ma.”

Nemcsak a gyerekeinknek, hanem a gyülekezeteknek is szükségük van fegyelmezésre. Pál fegyelmezte a bűnbe eső gyülekezeti tagokat: *„Mert én, aki testben távol vagyok, de lélekben jelen, mint jelenlévő, már ítéltet afelett, aki így cselekedett. (...) Nem jól dicsekedtek ti. Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?”* (1Kor 5,3 és 5,6) Nekünk egyszerű gyülekezeti tagoknak nincs sem akkora felelősségünk, sem hatalmunk, mint Pálnak, de a Jézus által szabott rendet a gyülekezeti korrekcióra (ajánlott igeszakasz) mi is követhetjük.

47. hét

„Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.” (Zsolt 91,14–15)

Életem megoldhatatlannak, kétségbeejtőnek tűnő dolgaiban én is az Úrhoz kiáltottam, és mindig megtapasztaltam, hogy nem vagyok egyedül, Ő sosem hagyott magamra. Igéje által szólt hozzám, és ha nem figyeltem, akkor ő türelmesen újra és újra megszólított, biztatott. Nekem ma is Ő ad erőt, az igéje által minden nap erősít és bátorít a feladataimban, a lelki harcaimban.

Ez a zsoltár biztatás, és gyönyörű ígéretei mindenkinek szólunk. Ma még tart a kegyelmi idő, és a mi Istenünk várja, hogy ragaszkodjunk hozzá, Atyának szólítsuk azzal a bensőséges hittel és bizalommal, ahogy egy gyermek fordul az édesapjához. Az ő ismerete és védelme nélkül az ember csak bolyong a hamis ígéretekkel csábító világban. Nagyon könnyen zsákutcába juthatunk és összeomlik ez az esendő földi életünk. Ha viszont valódi biztonságra vágyunk, akkor egyedül Istennél keressük azt.

Tóthné Kovács Margit

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (12. v.)

Dávid király bűnvalló imája egy mélyből feltörő segélykiáltás. Nátán próféta szavaira rádöbben, hogy milyen hatalmas bünt követett el. Istenhez fordul hittel és bizalommal, mert tudja, hogy hűtlenségével a teremtető Isten és az ő törvénye ellen vétett. Rádöbben arra, hogy minden gonosz gondolat, hamisság, gyilkosság, házasságtörés és parázñaság legbelülről, a szívéből származnak. Egyedül az igazság és bölcsesség útjának ismerője, az irgalmas Isten tud tiszta szívet teremteni benne.

Mi is mindannyian bűnben születünk és kegyelemre szorulunk. Az igét olvasva szembesülünk saját képmutatásainkkal, bűneinkkel, gonosz gondolatainkkal. Dávid őszinte töredelmes lélekkel, megtört szívvel borult le az Úr elé, és hitt abban, hogy érdemtelenül, de kegyelmet kap. Mi is így állhatunk Istenünk elé, mert Jézus Krisztus áldozata által már kész a szabadítás számunkra is. Így biztat az Úr: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj meg hozzám, mert megváltottalak!”* (Ézs 44,22)

„Az ő isteni hatalma megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által drága és hatalmas ígéreteket kaptunk, hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek...” (3–4. v.)

A teremtő és megváltó Istenünk mindennel megajándékozott, ami az élethez és a vele való kapcsolathoz szükséges. Az elhívott és hit által újjászületett ember a mennyből egy olyan minőségileg más életet kap, amelyen meglátszik az isteni természet, és ez csakis Isten által lehetséges.

Ez az új élet a gyümölcseiről ismerhető meg, és ezek még a világ számára is látszanak. Ezért törekedjünk a hívő életvitelünkben gyakorolni az igaz emberséget, önuralmat, ismeretet, kitartást, istenfélelmet (5–7. v.). A kegyes ember közvetlen, szoros és bensőséges kapcsolatban van az Istennel, így átáradhat rajta az isteni szeretet. Ezzel a szeretettel tudja szeretni nemcsak a hitben élő ember-társát, hanem mindenkit, akit Isten mellé rendelt és reá bízott, még az ellenségét is.

Az Úr Jézus ma is ezzel a testvéri szeretettel hív téged is. Ha hallod a szelíd és kedves szót, és még nem tetted meg, akkor add át az életed még ma, és megkapod a számodra is elkészített kegyelmi ajándékait, drága ígéreteit.

„Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.” (16. v.)

Az élet értelmének keresésében sok ember bizonytalan és bejár különféle utakat azért, hogy megtalálja azt. Némelyek a Szentírást a modern kor elavult könyvének tekintik és a bibliai történeteket mesének.

A mindenható Isten az igéjében hiteles és világos útmutatást ad a kételkedőknek és az Őt keresőknek is. Jézus Krisztusban beteljesedtek az ószövetségi próféciaák, és a tanítványok szemtanúi voltak Jézus Krisztus isteni fenségének. Ők valóságosan is megtapasztalták, átérték a csodáit, és tanúi voltak az Atya bizonyágtevő szózatának is: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”* (17. v.) Ők láttak és hittek. Hitvallásuk és életük bizonyítja, hogy az élő Isten az ő Szentlelke által munkálkodott bennük és általuk.

Jézus Krisztus ma is él, az örömmüzenet ma is szól hozzánk, és a Szentlélek megelevenítő hatalma által nekünk is érthetővé és újjáteremtő valósággá válik. Jézus akkor Tamásnak, ma nekünk hirdeti: *„Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.”* (Jn 20,29)

„De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közéték becsempészni.” (1. v.)

Hamis tanítók és tanítások jelen voltak és vannak a világban, sőt még a Krisztus népe között is. Sokszor a világgosság angyalaként jelennek meg és észrevétlenül bomlasztanak a közösségekben, ellenségeskedést szítva az Isten igazsága ellen. Hamis tanítást terjesztenek Jézus Krisztus evangéliumáról, vagy igyekeznek a benne való hitben megingatni, idegen útra irányítani. Jelenlétük a gyümölcseikről ismerhetők fel: elbizonytalanítás, rosszindulat, ártó szándék, rombolás és pusztítás kíséri a munkájukat.

Ezért figyelmeztet az ige, hogy legyünk éberek, ne higgyünk minden léleknek. Vizsgáljuk meg a tanító hitelességét, és hogy honnan származik a tanítás, megáll-e a Szentírás mérlegén?

A leghatékonyabb védekezés az, ha ismerjük az igazságot, Jézus Krisztust és az ő golgotai kereszthalálának és feltámadásának örömeit. A Szentlélek világosságát kérve legyünk bizonyosak abban, hogy: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”* (ApCsel 4,12)

„Mert ha az Úrnak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmétől, de ismét belekeveredve azokba elbuknak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél.” (20. v.)

Komoly figyelmeztetés nemcsak a korinthusi gyülekezetnek, hanem a mai keresztyéneknek is: *„Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”* (1Kor 10,12) Ne gondoljuk azt, hogy saját erőből megmaradhatunk a keskeny úton, és nemet tudunk mondani a világ csábításaira. A megtért ember életében is ugyanúgy megjelenik a kísértő, az ősellenség, aki figyel, kit nyelhet el.

Ezért vigyázzunk, és legyünk éberek! Az Úr Jézussal közösségben élni és az ő áldozatát hittel elfogadni hatalmas kegyelmi ajándék. A Golgotán kiontott vére által lehetünk Isten gyermekei és az örökkévalóság várományosai. Ragaszkodjunk tehát a mi Urunkhoz és Megváltónkhoz, mert egyedül Ő tud megőrizni a kísértésekben, Ő tud megszabadítani a gonosztól és az örök kárhozattól. Ha elesek, Ő felemel, mert van hatalma arra, hogy a legsúlyosabb kísértések között is megtartsa az igazakat.

Ne tegyük hiábavalóvá Jézus értünk hozott áldozatát, és ne tagadjuk meg azt a drága hitet, amit ajándékba kaptunk a mi javunkra és üdvösségünkre.

„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (9. v.)

Isten, a látható és láthatatlan világ dicsőséges ura, soha nem késik. Ő az időn kívül áll, és teljességében látja a világmindenséget. Ő határozta meg a világ kezdetét, és Ő tartja kézben annak végét is. Nála ezer esztendő annyi, mint egy nap, nála nincs határidő, mégis mindig mindent a rendelt időben cselekszik.

„A jövő remény, és az időt jószágból kapta az ember, hogy várakozásban élhessen.” - írja Thomas Mann. Valóban, az ajándékba kapott életünknek az ideje véges itt a földön, és nem mindegy hogyan élünk. Némelyek esztelelenül, elutasítva a kegyelmet, ezért szembe fognak találni az ítélettel. Aki pedig az Isten Fiába vetett hitben él, az reményteltjes várakozásban éli a földi életét, várva az Úr visszajövetelét, a megígért új eget és új földet, amelyben igazság lakik.

Az addig eltöltött idő a kegyelem ideje, ami Isten türelméről tesz bizonyosságot. Neki minden ember fontos, és arra vár, hogy mindenki megismerje megváltóját, Jézus Krisztust, megtérjen, és vele éljen most és az örök dicsőségben.

„Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!” (18. v.)

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, mert Jézus Krisztus drága élete és vére árán mindenki részesülhet ebben a kegyelemben, aki kéri. Aki hisz a Fiúban, és a szívébe fogadja Őt, már nem a megérdemelt kárhozatot, hanem bűnbocsánatot és az örök élet remény-ségét kapja.

Tudjuk, hogy ha egy kisbaba megszületik, a megfelelő táplálással fejlődni kezd. A kegyelemben való növekedés is azt feltételezi, hogy az ember életében megtörtént az újjászületés, elfogadta megváltó Krisztusát, és a megfelelő lelki táplálékkal él.

Ebben az új, lelki életben az Úr egészséges növekedést akar adni, gazdagítani az Isten-ismeretben, fejlődést és gyarapodást a türelemben és a szeretetben. Erősíteni akar a hitben és a kegyelem gyakorlásában a felebarátaink felé.

Olvassuk tehát mindennap a Szentírást, figyeljünk Isten vezetésére, és engedjük, hogy Ő munkálkodjon bennünk és általunk az ő dicsőségére. Éljük az ő akarata szerint hozzá méltó életet, mint akik nem hiába kaptuk az Isten kegyelmét.

48. hét

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.” (Róm 8,28)

Ötödéves teológus hallgató vagyok, lelkészfeleség, de a legfontosabb, hogy Isten lelkesen tanuló gyermeke. Folyamatosan tanulom keresni és követni Krisztust, tanulom meghallani a hangját és vezetése szerint cselekedni, tanulok a dicsőségére élni. A tanulásnak része az is, hogy ebben gyakran nagyon esetlen vagyok, de igyekszem belekapaszkodni abba az ígéretébe, hogy Szentlelkével engem is formál. A fenti igeszakaszt újra és újra igyekszem elővenni, hogy emlékeztessen Isten szeretetére. Ezen keresztül szemlélve az életem eseményeit, az örömök és a nehézségek is az Úr akaratának kontextusába kerülnek. Abban a hitben élve, hogy semmi sem történik a Mindenható akaratán kívül, és ennek az akaratnak az is része, hogy megváltott minket, mindig akad ok a hálaadásra.

Tokodi-Lengyel Anna

„Uram, te szerzel nekünk békességet, hiszen mindent te tettél, ami velünk történt.” (12. v.)

Ha arról akarunk megtudni valamit, hogy a választott nép miként gondolkodik saját történetéről, akkor nem a történelem szót kell keresnünk a Bibliában. A zsidók Isten cselekedeteiről, az ő keze munkájáról beszélnek, és ez az egész történelmet jelenti. A próféta megfogalmazza azt a teljes bizalmat, hogy minden, ami a múltban történt és a jövőben történni fog, az Úr által van. Ahogy a nép történetében minden vereség és győzelem, szolgaság és szabadság az Úr munkája volt, úgy a jövőt illetően is mindent tőle lehet remélni. Saját élettörténetünket is érdemes így szemlélni: „mindent te tettél, ami velünk történt”; az eseményekre a zsoltáros fohászával visszatekinteni: *„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”* (Zsolt 90,12). A próféta reméli a békességet, mi már magunkénak tudhatjuk: Jézus a kereszten hozott áldozata által megbékéltetett minket az Atyával. Istent nevezhetjük Atyánknak, így bízhatunk gondviselésében.

„Így szól az én Uram, az Úr, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem!” (8. v.)

A kiemelt vers egy olyan prófécia, ami elhangzásakor is igaz volt, de legteljesebben Krisztusban teljesedett be. Azt hirdeti meg Ézsaiás próféta, hogy az is Isten elé járulhat, aki addig elutasított volt. Nem a származás, hanem az Úr iránti hűség, azaz törvényének megtartása a legfontosabb szempont Izráel népének és Istennek kapcsolatában.

A próféták igehirdetése készítette az utat Krisztusnak, aki megnyitotta a szövetség ajtaját, hogy őáltala bárki részesülhessen az Atya kegyelmében. Sőt Jézus azt mondja magáról, hogy *„Én vagyok az ajtó”* (Jn 10,9). Egyedül rajta keresztül járulhatunk az Atyához. Egyedül általa leszünk Isten új szövetségének részesei. Egyedül általa élhetünk örökké ebben a szövetségben.

Azt mondja az Úr, hogy még gyűjt népehez. Isten ma is gyűjti a népét, egyházát. Hív, hogy övéi legyünk, és elhív arra is, hogy részt vegyünk ebben a tervében, azaz hívjunk másokat is, hirdetve az örömhírt: az ajtó nyitva áll, Isten Fia megváltott minket.

„Telhetetlen kutyák, nem tudnak jóllakni. Ilyen pásztorok ők, nem tudnak figyelni! Mindegyik a maga útját járja, mindegyik a maga haszna után, kivétel nélkül.”
(11. v.)

A próféta Izráel vezetői ellen szól, akik ahelyett, hogy a nép javát szolgálták volna, a saját hasznukat lesték, miközben az emberek kiszolgáltatottak voltak. Nem törődtek azzal, amire megbízatásuk szólt: védeni, gondoskodni a népről. Ahol a vezető hűtlenné válik, kiszolgáltatott a közösség. A próféta elítéli az önzést, haszonlesést. Ezekkel és ehhez hasonló emberi gyengeségekkel bármikor találkozhatunk vezetők, uralkodók életében. Kisebb vagy tágabb emberi közösségekben nem meglepő hát, ha a tagok vagy vezetők felelőtlensége, hűtlensége vagy önzése bosszúságot, csalódottságot, a bizonytalanság érzését szüli. Ezzel szemben Krisztus Úr volta teljesen más, hiszen az áldozathozatal határozza meg: Ő nem a maga hasznát lesi, hanem önmagát adja érettünk. Az ő uralma alatt nem vagyunk kiszolgáltatottak.

„Ha segítségért kiáltasz, tud-e rajtad segíteni bálványaid tömege? Valamennyit fölkapja a szél, a szellő is elsodorja. De aki hozzám folyamodik, az örökli az országot, és részt kap szent hegyemen.” (13. v.)

A nép hűtlenségét sorolja az Úr a próféta által. Hamis istenekben, bálványokban bíztak, elfordultak Istentől. A kiemelt vers ennek hiábavalóságát fejezi ki, de nem haragot és büntetést hirdet meg, hanem ígéretet ad mindazoknak, akik az Úrhoz fordulnak. Minden mulandó és hamis bálvány tehetetlensége helyett Isten örök ajándékot ígér: a benne bízóknak örök része van Isten országában. Örökségül kapják, elidegeníthetetlen ajándékkul a lehetőséget, hogy az Úr közelében éljenek. Szent hegyén kapnak örökséget, a Sionon, Jeruzsálem hegyén. A Jelenések könyvének végéből válik érthetővé ez az ígéret: az új Jeruzsálemben *„ők pedig népei lesznek, és maga Isten lesz velük.”* (Jel 21,3) Így biztat az Úr, hogy benne bízunk, csak hozzá folyamodjunk. Azt akarja, hogy övéi legyünk hűségesen, népének nevez. Örök életet ígér, amiben velünk lakozik, azaz csodálatos közelségében lehetünk örömben. Dicsőítsük Urunkat, Krisztust, Isten Bárányát, aki által a mi életünkben is valósággá válik ez az ígéret.

„Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét.” (15. v.)

Isten megnyitja az ajtót mindenki előtt, aki az ő fiát Úrnak vallja. Dicsőségéből eljött hozzánk Jézus Krisztusban, ezért minden alázatos lelkű, aki átadja életét neki, a jelenlétében élhet.

Felüdíti a megtört és alázatos lelket – az itt használt héber szó az élni ige egyik formája, tehát életre kelti, megeleveníti az övéi szívét. Új szívet, új életet, örök életet ad az Őt szolgálóknak. A megtört szívet, ami megfáradt, megbánással, bűnbánattal teli nem hagyja sanyarú állapotában, hanem szabadítása örömeivel megajándékozza. Bármilyen mélységet, nehézséget élünk át, bízhatunk abban, hogy az Úrnál gyógyulás és öröm vár. Az ő közelségében felüdülésre lelhetünk, ígérete szerint Szentlelkével erősít minket a legerőtlenebb állapotunkban is. Aki kér, annak adatik: Isten Lelkének vigasztaló jelenléte, bátorság, bölcsesség és az az örömteli bizonyosság, hogy az Úr szeretetétől semmi sem választhat el.

„Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok!” (9a. v.)

Ézsaiás prófétánál gyakran találkozunk a kiüresedett vallásgyakorlat elítélésével. A böjt külsőségeinek megtartása mind hiábavaló, ha csak szokás vagy esetleg érdek vezérli. Hiábavaló az a böjt is, ami öncélú; Istennél el akar érni valamit; ha romlott, Istentől elpártolt, kegyetlen szívet rejt. Isten szemében az a böjt tetsző, amiben az ember az önzésről, saját hatalmáról mond le Isten dicsőségére. Ebből a lelkületből fakadnak gyümölcsként azok a jó cselekedetek, amiről a szakasz ír. Az igazi böjtben lemondunk arról az illúzióról, hogy igazzá tehetjük magunkat, megtisztíthatjuk magunkat kegyességünkkel, vallásgyakorlatunkkal. A teljes Istenre utaltságunk felismerésekor, az elesettség elismerése és az alázat pillanatában hangzik nekünk is a kiemelt vers ígérete. Isten Fia, aki érettünk emberré lett, megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, alázattal és önként hordozta el bűneinket. Az ő egyik neve Immánuel, ami azt jelenti: velünk az Isten. Azt mondja az Úr: *„Itt vagyok!”* (Ézs 52,6). Krisztusban ígéretét beteljesítette, Szentlelkével ma is itt van velünk.

„Az Úr vezet majd szüntelen; kopár földön is jól tart téged, és csontjaidat megerősíti. Olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.” (11. v.)

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem” – Máté evangéliumában Jézus ezekkel a szavakkal fejezi ki üdvözítő szándékát az igazaknak (Mt 25,35). Ézsaiás prófétánál hasonló cselekedetokről olvashatunk: az elesettek, kiszolgáltatottak, rászorulóknak segítségéről, szabadságuknak biztosításáról. Minket is buzdítanak ezek az igék a diakóniára, az önzetlen jó cselekedetekre. Ugyanakkor főként emlékeztetnek, hogy minden szeretetnek, amit gyakorlunk, Isten irántunk való szeretete a forrása. Emlékeztetnek, hogy mi módon szabadított meg minket Isten. A bűnből, elveszettségünkből életre hívott, olyanná tette életünket, mint a jól öntözött kert. A nehézségekben és ínségekben is felvértez reménnyel és erejével. Lelkével gyümölcstermővé tesz minket. Ezekkel a gyümölcsökkel, ezzel az erővel válunk képessé a szolgálatra: mint felemeltek és megerősítettek felemelni és megerősíteni másokat, dicsőítve az Urat, a mi szabadítónkat és éltetőnket.

49. hét

„Legyen gondod a Szentírás felolvasására, az igehirdetésre, a tanításra. Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot...” (1Tim 4,13–14)

Áldás békesség, testvéri szeretettel köszöntöm kedves hittársaimat az úton, Jézus Krisztusban. Tokodi Konrád vagyok, 26 éves, 11 éve Isten szolgája. 15 évesen hoztam a döntést arról, hogy komolyan akarom venni az ígét és meglátni, milyen az élet Krisztus követésében. Ennek mostani állomása a jelenlegi szolgálatom. Ócsán vagyok beosztott lelkész, illetve félállásban iskolalelkész a Szenczi Molnár Albert Református Általános Iskolában, Pestszentimrén. Feleségemmel együtt szolgáljuk Istent legjobb tudásunk szerint a fenti ige alapján.

Tokodi Konrád lp.

„Mert nagy az ő szeretete irántunk, az Úr hűsége örökké tart. Dicsérjétek az Urat!” (2. v.)

Az istendicséret a legősibb vallásmegélési mód, legalábbis az eddigi kutatások ezt igazolják. A Biblia legrégebbnek vélt két szakasza a 2Móz 15,21: *„Énekeljétek az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”*; illetve a Bírák könyvének 5. fejezete, Debóra győzelmi éneke. Mind a kettő Istent dicsőítő ének. Bár talán a 117. zsoltár a legkisebb és a legrövidebb bibliai rész, mégis minden megvan benne, ami kell egy zsoltárhoz: dicsőíti Istent, erre fel is szólít minket, majd megokolja, hogy miért tegyük. A dicsőítéssel bizonytságot teszünk Istenről. Mindezt két igeverben. Ennek van egy gyönyörű üzenete: elég egy rövid és egyszerű megfogalmazás is, hogy szívből tudjuk Istent dicsérni és az ő jó illatát elvinni a világba. Bármilyen egyszerű és igaz kijelentés, hatalmas mélységet rejt magában, ha Istenről beszélünk. Nagy az ő szeretete, sőt, Pál apostol szerint megmérhetetlenül nagy! (Ef 3,17–19) Az Úr hűsége örökké tart, olyannyira, hogy előbb szűnik meg minden anyagi világ, minthogy Isten megváltozzon (Mt 5,18; 24,35). Mit mondjunk tehát erre? Dicsérjük az Urat!

*„Új és éles fogú cséplőszánná teszek. Hegyeket csépelek és törzs össze, halmokat zúzol pozdorjává.”
(15. v.)*

Rendkívül erős és bátorító ez az igeszakasz, hiszen ki ne akarná hallani Istentől, hogy megsegíti, ellenségeit elnémítja, erőssé teszi, és egy férgecske... Álljunk csak meg! Férgecske?! Igen, a maroknyi jelzővel meg is erősíti. Nem tűnik szépnek, hogy ezt írja a Biblia Izráelről és általa az örököseiről, Krisztus Egyházáról. Azonban Isten őszinte. Nem olyan, mint az emberek, akik közül sokan hallani sem akarnak arról, hogy vannak gyengeségeik. Isten igenis látja a kicsi, gyenge, féltett részét belső lényünknek, azt a részt, amit mások megvetnének. A mai igerészből két üzenet segítsen bennünket: egyrészt Urunk ezzel együtt fogad el, sőt így, leggyengébb részünkkel együtt erősít és segít meg! Másrészt pedig ez a férgecske egyben hegyeket cséplő és zúzó vas tud lenni Isten kezében. Olyan eszköz, aki előtt leomlanak az akadályok, melyek gátolják Istentől rendelt célja elérésében, aki előtt Isten nevében ledől Góliát. Miért teszi mindezt? Mert ő választott ki magának az ő dicsőségére. Bátran éljünk hát, bízva Istenünk örök érvényű segítségében!

„A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.” (3. v.)

Volt már sok nemes küldetés a történelem folyamán. Gondoljunk csak Julianus barát nagy útjára, Kinizsi helytállásaira a déli határon, vagy akár Bonhoeffer egyházi és kém szolgálatára a II. világháborúban... Azonban minden emberi nemesség eltörpül amellet a küldetés mellett, amit az emberiség megmentése megkövetelt. Ki alkalmas erre? Ki lehet az, aki a lelkeket a haláltól, az elméket a szolgaságtól, a közösségeket az elmúlástól megmenti? Arra számítanánk, hogy egy olyan hős, aki a legfontosabb feladatát szem előtt tartva, semmi/senki mással nem foglalkozik. Azonban Krisztus Urunk olyan, aki a legkiseb-
bekkel és a legtörekenyebbekkel is foglalkozik. Jézus a vakok, a lelki foglyok, a megtört életek reménye. Hiszen küldetése éppen az, hogy megmutassa Isten szeretetét, ami a törvény lényege. Nemcsak helyreállít, hanem célt is ad: kövessük a példáját! A hiteles keresztyének ezzel a krisztusi szeretettel tudnak fordulni embertársaikhoz. Így lesznek a törött nádszálakból Krisztus kinyújtott karjai, akik elérik a megmentésre szoruló embert!

„Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket.” (4. v.)

A keresztelésnél elhangzó talán egyik leggyakoribb igeszakasz a mai. Remekül összefoglalja a Krisztushoz tartozás lényegét: Isten elpecsétel magának. A miértre pedig érthetetlen, de mégis egyszerű a válasz: mert kiválasztott. Mire választott ki? Arra, hogy becses, szeretett, őt képviselő helytartói legyünk e földön. Emlékszünk a hétfői igeszakaszra? A férgecske Isten népére, akiből hegyeket cséplő és halmokat őrlő erőt formál? Ezek Isten választottai. Isten hűsége az, ami elkísér és mindenben átsegít minket, és ez az a hűség, mely formál át minket. Isten hűsége pedig nem a mi teljesítményünkön, de még csak nem is a döntésünkön alapul, hanem az ő kiválasztásán és elhatározásán. Elhatározta, hogy kitart az ő drága és megbecsült választottai mellett. Ennek a kiválasztásnak a legnagyobb és legegységesebb kifejezése Krisztus eljövetele és kereszthalála. Hajlamosak vagyunk a saját teljesítményünkhöz mérni Isten szeretetét. Most azonban merüljünk el abban a tudatban, hogy Isten becsesnek tart minket, mert így döntött, mert szeret!

„Ti vagytok a tanúim – így szól az Úr –, és az én szolgám, akit kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyetek bennem, és megértsétek, hogy csak én vagyok. Előttem nem lett isten, és utánam sem lesz!” (10. v.)

Az előző három nap igéi ebben a mondatban nyernek célt: *„Ti vagytok a tanúim (...), akiket kiválasztottam, hogy megismerjete, higgyetek bennem...”* A tanú egyrészt természetéből fakadóan az aki, hiszen tapasztalt, látott, megélt valamit, így potenciálisan tanúvá válik. Azonban tényleges tanú akkor lesz belőle, ha tanúskodik. Isten oka arra, hogy kiválasszon, megváltson és megdicsőítsen az, hogy szeret, emiatt becsesnek tart minket. Azonban kiválasztásának nemcsak oka, hanem célja is van. A célja az, hogy erős és tetterre kész tanúkat alkosson belőlünk, akik hirdetik az ő dicsőségét. Pusztán azzal is, amilyen az életük, de akár szavainkkal is. Ez természetesen történik: ahogy megismerjük Jézust, járjuk, megéljük a hit útját. A feladatunk az, hogy ezt hirdessük, ne titkoljuk el! Isten dicsőségének fénye sugározzék rajtunk! Egy lámpást nem kell hirdetni, az világít magától. Elrejtteni viszont nem szabad. Ismerjük hát meg Istenünket, járjunk hűségesen a hitben, hogy élő, világító tanúbizonyságai legyünk!

*„Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”
(25. v.)*

Az Istentől való elidegenedésnek mindig megvan a következménye. A büntetésünket Krisztus elhordozta a kereszten, ezért nem kell a halál rabságától félnünk. Ugyanakkor kisebb büntetések vannak, Isten ugyanis nevel. Hogyne nevelne, hisz szeret, becsesek vagyunk neki, és célja van velünk! Isten azonban minden helyzetben, így a nevelésében is hűséges. Nem hagyja, hogy belefulladjunk bűneink – céltévesztéseink – következményeibe. Sőt, ezeket felhasználja arra, hogy jó úton tartson, visszavezessen minket. Az, hogy nem emlékezik többé a vétkeinkre azt jelenti ebben az esetben, egy percig sem tart tovább büntetése, mint amennyire az a javunkra van. Izráelnek a babiloni fogság több értelemben is a javára vált. Persze a büntetés miéértjét mindig utólag látjuk meg. Pont ezért maradtak ránk Ézsaiás próféciai is; amikor még nem látjuk a nevelés végét, és azt gondoljuk, bűneink Isten előtt vannak, már tudjuk, és higgyük el: vétkeinkre többé nem emlékezik!

„Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a szárazra. Lelkemet árasztom utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.” (3. v.)

Isten Lelkének a kiáradása az a privilégium, amit az egyetemes anyaszentegyházban lehet megtapasztalni. Ez a legnagyobb áldás és jutalom azoknak az életén, akik Krisztus követésében élik a mindennapjaikat: Isten Lelkének a működése hatja át az életüket. Nem vagyunk egyedül sem a kiválasztottságban, sem a megváltásban, sem a tanúságtételben, de még bűneink büntetéseiben sem: a Szentlélek bennünk van és dolgozik. Olyan ez, mint a víz a szomjas földnek: megelevenedik, erőre kap minden, ami a földben nő és szunnyad. Igazából Isten Lelke az, aki megtölti erővel, áldással és hűséggel tanúságunkat. Akire egyszer Isten kiárasztja a Lelkét, az meg akar maradni benne. Még ha nem éreznénk is, akkor sem hagy el bennünket. Isten a kezdetektől fogva Lelke által gyümölcsöző, gazdag és őt dicsőítő életet készít elő bennünk. Imádkozzunk azért ma, hogy érezzük, és lássuk meg együtt Isten jóságát, Szentlelkének munkáját az életünkön, és adjunk érte hálát!

50. hét

„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére.” (2Kor 2,14–15a)

Gyerekeimet étterembe vagy üdítőre néha külön-külön is elhívom. Tegnapelőtt volt kislányunk születésnapja, így rajta volt a sor. Bátyjaitól eltérően, és számomra is meglepően tavaly ilyenkor Sára ragaszkodott, hogy barátnője is velünk jöhessen. Így Annát is vittük, hisz nekik ünnep, ha együtt lehetnek.

A kölnivíz feltalálója ma ünnepelné születésnapját. Azon tűnődöm, hogy vannak (néha nagyon eltalált és széles spektrumon mozgó) mesterséges illatok. De létezik a belső lelkivilágból szétáradó parfüm is.

Mi „Krisztus jó illata” vagyunk. Ez pedig tény, megállapítás!

Ahol Krisztus jó illata van közöttünk, bennünk, sőt Ő maga, az átítat, és vágyunk egymásra meg a közösségre. Bárcsak nélküle sehova ne mennénk és semmit se tennénk. Sőt, az ő illatát terjesszük magunk körül.

ThDr. R. Szabó István lp.

„Dávidé. Áldott az Úr, az én kösziklám, aki harcolni tanítja kezemet, hadakozni ujjaimat.” (1. v.)

Simo Häyhä állítólag a világtörténelem leghatékonyabb mesterlövésze, aki 100 nap alatt az 1939-1940-es téli háborúban 705 szovjet katonát ölt meg egymaga. 1998-ban, újságírói kérdésre ezt válaszolta: „Csak a kötelességemet teljesítettem, és azt tettem, amit mondtak, úgy, ahogy tudtam”.

A hősök sokszor az ellenség legyőzése által válnak azzá. Azonban Dávid azért ujjong, mert *„Te adsz győzelmet a királyoknak”* (10. v.) Akit Isten tanít harcolni, az megtanulja, hogy Ő harcol érettünk és sokszor helyettünk. Övé a dicsőség! Nem a másik ember életének kioltására, nem a ravasz mesterszintű meghúzására, hanem az istendicsőítő húrpengetésre oktatja az Úr Dávidot. Az ujjak hadakozásra való alkalmasságára nem emberek ellen, hanem emberek megmentéséért és Isten dicsőségére van szükség. Amikor Dávid pengette hangszerét, a gonosz lélek is lefagyott. Hadd legyenek egy hang Isten énekében, egy húr az ő hangszerén, az ő dalát sugározzam! Ujjaim és kezem pedig legyenek az ő simogatásának, szeretetének eszközei.

„... *Hol van ...?*” (11., 12. v.)

Amikor egy bucsini táborban a tábortűz mellett mindenki bemutathatott valami személyeset, akkor az egyik gyereketthonban felnőtt srác egy énekbe kezdett. Nem volt sem igazi dallama, sem ríme, sem összefüggő szövege, hanem csak egy visszatérő motívuma, ami a szív legmélyebb zugából tört elő: „Édesanyám, hol vagy? Édesapám, hol vagy?” Ez a 17 éves srác sosem találkozott szüleivel, életfájdalma ott a táborban tört rá elemi erővel. Nem ismerte őket, és semmit sem tudott róluk. Noha az övék volt, elhagyták őt.

Izráel viszont ismerte Atyját. Tudta, hogy kitüntetett helyet foglal el Isten szívében, és az Úr kiváltságokkal halmozta el őt a többi néphez képest. Sok szorult helyzetből mentette ki választott népét. És mégis. Mintha a jólét együtt járna a hit kihívásával, mintha folyamatosan szükség lenne szorongatásra és próbákra, hogy megmaradjunk az Úrban.

Testvérem, idézd fel ma is Isten jótetteit és gondviselését, és lásd meg, hogy Ő jelen van és hűséges ígéreteihez, választottaihoz!

„Miért engeded, Uram, hogy letévedjünk utaidról? Miért engeded, hogy a szívünk kemény legyen, és ne féljen téged?” (17. v.)

„Az a hülye szív” c. film egyik főszereplője a főorvos semmittevő fia, aki drága sportautóval furikázik, buliból buliba jár, ledér nőket szed fel, drogozik. Nem dolgozik, és nem tanul. Egy napon aztán az apa minden előzetes figyelmeztetés nélkül leblokkolja a srác bankkártyáját és lecseréli a lakásuk zárát. Ez a váratlan fordulat nyitottságra kényszeríti. Apja kérésére odaszegődik egy halálosan beteg, depressziós tizenéves fiú mellé, és segít neki életkedvet kapni. Ebben a folyamatban a fiú egyre inkább pácienseivel törődő apjához lesz hasonló.

Emlékezz: a fáraó előbb saját maga zárkózott el az élő Istentől, aztán maga az Úr keményítette meg az ő szívét, majd jöttek a csapások egész Egyiptomra. Izráel pogány isteneknek áldoz és várja az igaz Isten áldását, de jön a babiloni fogság. Júdás három évig Jézussal járt, de nem ment át semmi, nem fogadta be az élő igét: Jött az árulás és az öngyilkosság.

Kérd el az Úrtól: miből kell kilépnem? Ki mellé küldesz, Uram, hogy megáldhass mindkettőnket?

„Uram, atyánk vagy te mégis! (...) Uram, ne haragudj ennyire, ne emlékezz örökké bűneinkre!” (7–8. v.)

Mindenét elveszített, öntelt ember és büszke nép tud ilyet gondolni: az Úr haragszik ránk, és Ő vett el mindent! Izráel azonban emlékszik és emlékeztet: Atyánk vagy, tégy valamit!

Az őszinte ön-, bűn- és istenismeret tud tiszta látást adni: mi vagyunk az oka annak, ahova jutottunk, és igaza van az Úrnak.

A magyarózdi terápiás otthonban mondta egy épülőfélben lévő izákos atyafi: „Az italozásban való kontrollvesztésem együtt járt azzal, hogy mindenkit eltaszítottam magamtól, aki szeretett engem, és akiket én szerettem. A szenvedélyeim forgótüzeiben egyszer csak arra ébredtem, hogy magam vagyok”... akárcsak a tékozló fiú.

És akkor mi maradt? Segítséget kérni! Megalázkodni és elismerni, hogy egyedül nem megy. Majd eljutni ide: mégiscsak Atyám vagy, Uram! Emlékezz, kérlek ígéreteidre, szeretetedre, és Jézusért bocsáss meg! Egyébként semmi esélyem. A hozzá fordulás, az ő segítségül hívása egyben kulcs a kiúthoz és a kapcsolati hídépítéshez, a hazataláláshoz és a felépüléshez. Hála neki!

„Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek. Itt vagyok, itt vagyok! – mondtam a népnek, amely nem hívta segítségül nevemet.” (1. v.)

Franz Kafka 40 év körüli lehetett, egy évvel halála előtt, amikor a parkban ülve egy babáját elveszített kislánynak kezdett segíteni megtalálni. Sikertelen volt a keresés. Kafka arra kérte a kislányt, hogy másnap folytassák a keresést. Így is lett. Kafka közben egy levelet írt a baba nevében a kislánynak, majd többet is utána. Egy idő után előkerült a baba. „De ez egészen más, mint amilyen volt az enyém.” Az író erre is előre megírt levelet adott át, amelyben a baba beszámol a sok változásról, amin átment, miközben világ körüli körútján volt.

Amint felnőtt a kislány, a babában talált egy cetlit: „Minden, amit szeretsz valószínűleg el fog veszni, de egyszer a szeretet vissza fog térni másképp.”

A kislánynak el kellett veszítenie a babáját ahhoz, hogy beléphessen a történetébe a nagy író, és így maga is egy nagyobb történetnek részese lehessen, amit érdemes megélni és továbbadni.

Ne bánkódj veszteségeid felett! „Itt vagyok, itt vagyok!” – Minden(ki)nél nagyobb keres téged.

„Mert én új eget és új földet teremtek (...) Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel.”
(17a., 19a. v.)

Egyik barátom lecserélte használt autóját egy újra. De nem tudott örülni neki, mert az új autó fűtés- és hűtés-rendszere nem volt elég profi és a hátsó ülésen ülőknek nem biztosított kellő kényelmet.

Azonban egészen más az, amit Isten felkínál. Ebben az ígérésben Isten újat teremt! Ez az új pedig együtt jár a felejtéssel, ami egy isteni tulajdonság. Hiszen a megbánt és megbocsátott bűneinket Isten elfelejti, a tenger mélyére veti, és többé soha fel nem emlegeti. Új ég, új föld, új Jeruzsálem ... Új szövetség!

Az Isten által teremtett új mintegy együtt is kell járjon a felejtéssel. Miért? Mert akiket Ő majd felvisz a maga országába, azok belezavarodnának abba, hogyha csak egyet is szereteteik közül, a rájuk bízottak közül nem látnának az üdvözült seregben. De az ige azt mondja nekünk, hogy ott nincs semmi rossz érzés, sem fájdalom, sem halál, és semmi, ami lehúzzon. Csak egyedül öröm és dicsőítés.

Kérjük el Urunktól már most az új szívet, hogy örömünk teljes legyen!

„Mert én arra tekintek, aki elesett és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli.” (2b. v.)

Ismertem egy házaspárt, akik olyan vallást kerestek, amelyben nem kell gondolkozzanak azon, hogy mi a jó és mi nem, hanem megmondják nekik, hogy mit tehetnek és mit nem. Néhány év múlva azonban visszajöttek a református gyülekezetbe, mert rájöttek, hogy amaz egy törvényvallás, és nem evangéliumi, nem szeretet- és kegyelemközpontú.

Az elferdült hívőségben hangsúlyos, hogy mi mindent teszünk az Úrért: építünk, szolgálunk, állítjuk, hogy (csak mi!) megtartjuk ezt is, meg azt is, stb. Holott Isten szemükre veti az övéinek: mit akartok ti nekem adni és hova akartok beszuszukázni? Minden az enyém, mindent én alkottam.

Örömét az Úr abban leli, aki jön hozzá „semmit sem hozva, keresztjébe fogózva”, hogy igaz legyen: minden dicsőség egyedül az övé. Egyébként megfosztom Őt ettől!

A kegyelem természetéhez pedig hozzátartozik a szabadság, az Istennel való párbeszédés kapcsolat, amelyben egyedül az a fontos, hogy Ő mit tett, és mit tesz értem és népéért. Az ő tetteit hirdetem, nem a sajátomat!

51. hét

„Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.”
(Zsolt 139,5)

Minden oldalról körülfogva lenni jelentheti a beszorítottságot, ami fenyegető lehet, ám itt az Atya biztonságot nyújtó óvó, féltő szeretetét látjuk.

Hét évvel ezelőtt túlhajszoaltsággal táppénzre kerültem, és a gyógyulást elősegítendő egy keresztyén terapeutához jártam. A tőle kapott vezetett meditációk egyike a 139. zsoltár első verseivel kezdődik, amit még most is gyakran hallgatok reggelente. Megnyugtat az a gondolat, s boldogan ereszkedem bele abba érzésbe, hogy Teremtőm nem veszi le rólam a kezét: nem hagy el, nem maradok magamra. Botlásaimat szeretettel kezeli, végtelenül türelmes. Tanít, hogy én is így álljak magamhoz és másokhoz.

Sólyom Uzonka Lilla

„A mélységből kiáltok hozzád, Uram! ... Várom az Urat (...), és bízom ígéretében, ... mert az Úrnál van a kegyelem.” (1., 5., 7. v.)

A kiemelések a zsoltár összefoglalását adják, amely három részre oszlik.

Melyek voltak azok az időszakok, amikor úgy éreztük: olyan mélyen vagyunk, hogy kiáltásunk nem hat fel az egekig? A nyomorúságos helyzetben levő zarándok velünk együtt esdekel: könyörög Istenhez, hogy hallja (hallgassa) meg. Lássuk meg az önsajnálatba fordulás helyett az őszinte bűnbánatot.

A bűnbánatot a várakozás váltja fel (5–6. v.). Ha ébredtünk már meg az éjszaka közepén rendkívül nyugtalan álmunkból (tudva, hogy már nem fogunk visszaaludni), akkor tudjuk, milyen érzés várni a hajnal hasadását: legyen már vége az éjszakának, jöjjön már az új nap az új reménnyel! Mint ahogy a megfáradt őr várja, hogy leválsák.

Buzdítással és hitvallással végződik a zsoltár. Mondhatnánk: minden jó, ha jó a vége. A nyomorúságba került ember megszabadult és tapasztalata alapján erősít másokat.

Emlékeztessük magunkat nehéz helyzetünkben Urunk szabadítására!

„Mutassa meg dicsőségét az Úr...!” (5. v.)

Miben mutatja meg dicsőségét az Úr? Miben látjuk meg az Ő dicsőségét? Van, hogy másban, mint amiben várnánk, vagy amiben szeretnénk.

Az ézsaiási ige előre mutat ebben a szakaszban, mert a gúnyolódók (a gonosztevő a kereszten és a báméskodók) cirkuszi látványosságot kívántak, ám Istennek már a bűnesettől kezdve más tervei voltak, s ebbe bizony belefér az, hogy nem történt meg az, amire pedig lett volna hatalma, hogy megtegye.

A hamis vallásosság nem Isten dicsőségét szolgálja. Vizsgáljuk meg szívünket, gondolatainkat, szavainkat és tetteinket, hogy meglássuk, mennyire vagyunk közel (vagy már távol) az Atyától és dicsőségétől. A magunkéit, még mielőtt a másokra irányul figyelő tekintetünk. Csábító annak a gondolata, hogy vagyunk mi, a hívő keresztyének meg a többiek, de lássuk be, hogy nincs olyan, hogy 'többiek'. Mi vagyunk. Mi vagyunk azok, akik időről időre elbukunk, s akik emiatt talán még könyörtelenebbek tudunk lenni a másikkal.

Kérjük naponként a látó szemet és az érző szívet.

„Eljött az ideje, hogy összegyűjtsem a különböző nyelvű népeket. Jöjjenek és lássák dicsőségemet!” (18. v.)

A legterjedelmesebb prófétai könyv Jeruzsálem jövődő boldogságának a bemutatásával zárul. Ez a boldogság nem kizárólagos, hanem éppen ellenkezőleg: az Úr kiterjeszti azt a népekre.

Ítélet is ez egyúttal, hiszen már nem a származásnak lesz jelentősége, hanem annak, hogy ki nem hagyta el Őt. Ítélet a választott népre nézve, s ígéret a hűségesekre nézve, akárhova is tartozzanak.

Akkor majd már nem kéri senki, hogy mutassa meg dicsőségét, mert látható lesz.

Ahogy nagypéntek után harmadnapra Jeruzsálemben kapott vigasztalást a pásztor nélkül maradt, megvert nyáj, úgy lesz majd az új ég és új föld, az új Jeruzsálem Isten örök dicsőségének a helyszíne.

Vágyunk rá? Vágyjunk rá!

„Igazak voltak mindketten Isten előtt ... Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt...” (6–7. v.)

A kiemelt igeszakaszban Lukács azt erősíti meg, amiről Jézus is beszél, amikor azt mondja, hogy azok, akikre ráomlott a silóámi torony, nem voltak bűnösebbek, mint mások. Erzsébet és Zakariás nem azért voltak gyermektelenek, mert valami bűnük lett volna; mint ahogy a korabeli felfogás ezt tartotta. A feddhetetlen élet és a gyermektelenség nem zárták ki egymást.

Elképzelhető, hogy már nem reménykedtek abban, hogy szülőkké válhatnak. De vajon feladták, vagy beleereszkedtek Isten akaratába?

Ma is keressük az okát az eseményeknek, vagy éppen azok elmaradásának, pedig Isten néha azért vár a cselekvéssel, hogy dicsősége még nyilvánvalóbbá válhasson.

Nem azt kéri tőlünk, hogy sorsunkba beletörődve morzsoljuk az egyik napot a másik után, hanem azt, hogy bízzuk rá magunkat, vigyük hozzá gondjainkat, bánatunkat, vágyainkat. Ha mindent letettünk a kezébe, akkor onnan elvehetjük mindazt, amit nekünk szánt.

„Miből tudom meg ezt?” (18. v.)

Garancia, jótállás, szavatosság.

Ezt kéri Zakariás Gábrieltől: biztosítékot arra, hogy valóban meg fog történni az, amit az imént mondott neki. Pedig pap lévén, s mint Áron leszármazottja (1Krón 24,10) tudhatta volna, hogy erre nincs szükség.

Lehet, hogy Zakariás egész életében arra várt, hogy ráessen a sors és bemutatthassa a füstölőáldozatot. Már önmagában ez is csodának számított; hát még az isteni hírvívő megjelenése és kijelentése.

Kérdéséből megértethetjük, hogy mit sem ér a származás és a foglalkozás/beosztás akkor, ha kétségeink támadnak. Az, hogy a szüleink istenfélő emberek voltak, nem jelenti azt, hogy nekünk ne kellene Őt megtalálnunk. Istennek nincsenek unokái!

Életünk nagy fordulópontjainál szeretnénk, ha szólna hozzánk Isten, de vajon látjuk-e, megértjük-e, mit akar tőlünk, vagy megyünk a magunk feje után, s utólag kérünk áldást a dolgainkra?

Zakariás a hangjával fizetett a kérdéseért. Volt rá néhány hónapja, hogy elgondolkodjon mindazon, ami történt.

Ajánlott igeszakasz: Bír 6,33–40

„Hogyan lehetséges ez?” (34. v.)

Sára nevetett, amikor meghallotta, mit mondtak a különös vendégek (1Móz 18,1–15), Zakariás garanciát kér, Mária pedig érdeklődik. A „miből tudom meg” a fogadóra, az emberre mutat, míg a „hogyan lehetséges” a tervezőre, Istenre. Érteni szeretné, hogy mi történik vele, de nem kérdőjelezi meg az angyal szavát.

Megérti és elfogadja azt, amiről Ézsaiásnál olvashatunk, hogy a Magasságos nem a mi terveink szerint jár el. Engedelmesen odasimítja akaratát Isten kezébe még akkor is, ha nem tudja pontosan, hogy mi és hogyan fog végbemenni.

Nem kellett egyedül lennie mindebben, hiszen társa, József is megkapta a szükséges útmutatást és ő is engedelmes volt.

Képesek, készek vagyunk-e akaratunkat, szándékainkat Isten kezébe tenni abban a bizalomban, hogy ha nem is értjük azt, ami történik velünk, az a javunkra lesz a fájdalom, szomorúság, bizonytalanság ellenére is?

Kérjük Urunktól a bölcsességet, türelmet, odafigyelő szívet magunk és mások számára.

„Mária Erzsébettel maradt mintegy három hónapig, azután visszatért otthonába.” (56. v.)

A Magnificat, azaz Mária éneke (46–55. v.) számtalan zeneszerzőt ihletett meg az évszázadok során, s kínált lehetőséget arra, hogy a szöveg képeit valósággal megjelenítsék a zenében.

S valóban, ez talán az egyik leggyakrabban megzenésített bibliai szöveg. Ugye kedves jelenet a két várandós asszony találkozása, s az, ahogyan Erzsébet magzata reagál Mária hangjára; most mégis figyeljünk szakaszunk utolsó mondatára, a fenti kiemelésre.

Egy teljesen hétköznapi tényt tudunk meg, nincs benne semmi különös, semmi magasztos. Vagy mégis?

Mária nemcsak egy villámlátogatást tett az unokatestvérénél (ez nehezen kivitelezhető lett volna a távolságok és az útviszonyok miatt), hanem jelenlétével támogatta a már koros Erzsébetet. Ott volt Keresztelő János születésénél, s talán még akkor is, amikor Zakariás nyelve megoldódott és énekével dicsérte az Urat.

Az egyszerűnek, jelentéktelennek tűnő tettek, szavak is sokat jelenthetnek, ne becsüljünk hát le semmit.

52. hét

„Mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18)

Hálásnak lenni nem magától értetődő. Örülni rövid ideig, pillanatokig tartó élményeknek. Hálásnak lenni, ha szembesülsz egy igazsággal, ha olvasol egy idézetet, amely szíven talál. Tudni megköszönni, ha megszégyenít az Úr Isten.

Íme, néhány személyes példa. Ilyen volt az önkormányzatunk által átadott és végigjárt Sajóvámosi Ökumenikus Keresztút. Apró öröm, amikor utazás közben azt láttam a tükörben, hogy a két fiúnk hosszasan beszélget, mert nem a technika vagy az alvás az egyetlen lehetőség. Meghatározó olvasmányélmény pedig Pilinszky János Pilátus című verse.

„Egy az Isten.” (1Tim 2,5) „Jó az Úr.” (Zsolt 100,5) „Adjatok hálát az Úrnak.” (1Krón 16,34) Micsoda kegyelem, hogy ilyen Istenünk van, és nekünk lehetőségünk arra, hogy higgyünk, és e hitben életünk legyen.

Hit által gazdagított és hálás életet kívánok a testvéreknek!

Kiss Péter lp.

„Hallgasd meg, Uram, imádságomat.” (2a. v.)

Ki merjük őszintén önteni lelkünket az Úr előtt? Nem fohászokat dobálva az ég felé, felsóhajtva, mint a vallástalanok is teszik. Őszintén, bátran, tisztelettel! Hisszük-e, hogy meghallgat? Ne legyen kétségünk afelől, hogy meghallgatja az őszinte imádságokat. Cselekszik akarata, bölcsessége szerint. Az Úr napján erősít ez minket!

Járunk nyomorúságban, szenvedjünk üldöztetést, viseljük támadásaink sebeit, vagy szembesüljünk az élet mulandóságával, de akkor is erősít és dicséretre kell, hogy indítson az Úr nagysága.

A zsoltáros imádsága meghallgatását várja, népéért könyörög, a jövő nemzedéknek szívére helyezi az Úr dicséretét.

Advent 4. vasárnapján, az ünnep előszobájában mi is kérünk és várunk, remélünk és bizakodunk. Vajon nincs okunk magasztalni az Urat? Vajon nem arra készülünk, hogy hálát adjunk azért, hogy elküldte Fiát, nekünk életet és üdvösséget ajándékozott? Nem több-e ez földi kérésünkénél, emberi reménységeinknél? Merjünk dicséretet mondani! A hozsánna mellé dicsőséget zengeni!

„Vele együtt örültek. (...) Az Úr keze pedig valóban vele volt.” (58b., 66b. v.)

Ígéretek, énekek, Isten-dicséretetek vannak előttünk. Sorra olvassuk a verseket Lukácsnál, és mintha minden felvezetné az ünnepet, Jézus születését. E napokban olvasva, különleges élményt adhat.

Most ne az legyen a lényeges, hogy János-e vagy Zakariás a neve, mi és miért történik Zakariással. Ma már előre tekintsünk, hisz reménység szerint, szívünk, lelkünk gondolataink már az ünnep körül mozognak. Nemcsak a külsőségek, hanem a lényeg szerint is. Zakariás áldotta az Istent. Nem kell más, nem kell több ma sem, épp ezért van nekünk is lehetőségünk, sőt szent kötelességünk áldani az Istent.

Az Úr keze valóban Jánossal volt. De így volt szüleivel, Erzsébettel és Zakariással, ahogy a szent családdal is, Máriával, Józseffel és Jézussal. Az Úr keze veled is van! Merd elhinni, megérezni, hogy őszinte legyen az Isten-dicséreted, tiéd legyen az ünnep. Lehess, legyél te is Isten által vezetett gyermekké!

„Áldott az Úr, Izráel Istene...” (68a. v.)

„Dicsérjétek az Urat! Áldjátok ő szent voltát.” (Ref. énekeskönyv 150. zsoltár)

Egyre inkább megerősít e pár nap abban, hogy micsoda ereje van, mekkora lehetőség, ajándék számunkra, hogy dicsérhetjük Istent. Mennyi mindent magába foglal ez: gyermeki lelkületet, áldását, üdvösségünket, örök életünket. Jó az ünnepre megerősödni ebben.

Vezet a zsoltáros. Majd Keresztelő, a hírnök, az útkészítő születése, most pedig Zakariás éneke. Mintha jövődölése nem is Jánosról szólna. *„Meglátogatta és megváltotta az ő népét (...), hogy megszabadítson ellenségeinktől (...), hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről.”* (67., 71–72. v.) Mindez segíti a felismerést, a hitre jutást, a megerősödést, hogy jól dönt mindenki, aki az élő Istent választja. Ilyenkor az ünnepek idején talán a lelkek és a szívek is nyitottabbak Isten felé.

Növekedjünk és erősödjünk lélekben, lélek által mi is. Énekeljünk új éneket, a 2000 év óta tartó, régi új éneket az Úrnak!

december 25.

szerda

Lk 2,1–14

karácsony 1. napja

„És az angyal így szólt: Ne féljeteK, mert íme, nagy örömet hirdetek nekteK, amely minden nép öröme lesz, mert Dávid városában ma megszületett nekteK az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus.” (10–11. v.)

A karácsony az ember, a világ számára eltervezett megmentő akció kezdete. Amit az Atya szeretetéből és irgalmából eltervezett, amit a Fiú magára vett, itt ölt testet. A világ számára a Földön látható formában itt veszi kezdetét. Jézus emberré lett, megszületett, hogy legnagyobb ünnepünkön, húsvétkor feláldozza értünk életét. A megváltás vette kezdetét látható módon.

Ehhez el kell indulni: Jézusnak alászállni a menny dicsőségéből, Józsefnek és Máriának Betlehembe, a pásztoroknak az istállóhoz. Merjük mi is felismerni, hogy az örömhír igaz, hogy érdemes elindulni. Ne csak meghalljuk, hanem lépjünk is, elindulva az úton! Nem kell megijednünk, hisz az irgalom, a szeretet vezérli. Szabad nem félnünk, hisz nem a félelem lelkét kaptuk tőle. Helyette lehet hitünk, bizonyosságunk, reménységünk, amely erősebb a nehézségek okozta félelemtől, ijedtségtől, aggódástól.

Lehetőségünk van arra, hogy mi is csatlakozzunk a mennyei seregek sokaságához és dicsőséget zengjünk Istennek.

Áldott Karácsonyt!

Ajánlott igeszakasz: Mt 1,18–2,12; Lk 2,1–20; Jn 1,1–18

„A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és dicsérve Istent mindazokért, amiket hallottak és láttak, úgy, ahogy az nekik megmondott.” (20. v.)

Sikerült elindulni? Fontos neked annyira Jézus, az ünnep, hogy elindulj? Van hozzá erőd? Ott van benned a vágy? Hisz elindulás nélkül nincs megérkezés. Mivel ma ezt olvasod, hiszem, hogy igen! De minket ne a kíváncsiság hajtson, ne a szenzáció vezessen. Kevés az élmény, az ismeret, a tudás. Nekünk hinnünk kell és lehet. Ehhez el kell indulni és meg is kell érkezni. Újra és újra leborulni a jászolbölcső előtt. Minden alkalommal hálát adva a Mindenható Istennek, dicsőítve és magasztalva mindazért, amit ajándékba kaptunk.

Akik nyitottak Isten dolgaira, akik megnyitják szívüket Isten Szentlelke előtt, ők élhetik át a csodát, a találkozást. Legyen e megszentelt találkozás által miénk a bizonyosság, hogy mi is tovább tudjuk adni az élet evangéliumát. Máriához hasonlóan pedig forgassuk mi is szívünkben az Isten ígését, ne csak karácsonykor, hanem minden nap.

„A Jézus nevet adták neki, ahogy az angyal nevezte...”
(21. v.)

Ünnep után is lehet ünnepelni! Nem kell elengednünk az ünnepet. Igénk segít, hogy a hétköznapiakban is tudjunk Istenre figyelni, hálát adni. Szabad ünnepi hangulatban megérkezni az év végéhez. Szabad így, Jézussal hálát adni, visszatekinteni az évre, és szabad Istenbe vetett hittel és reménységgel tekinteni az új esztendőre. Várjuk mi is a vasárnapokat, nem csak a kiemelt napokat, ünnepeket? Várjuk a hétköznapiak csendességét, az Úrral tölthető időt, az imádság perceit? Annyi minden mellett erre is figyelhetünk!

Ma kérdez az ige. Téged és engem. A legfontosabbat kérdezi: Kicsoda neked Jézus? Tanító, bölcs, próféta, csodatévő, gyógyító, írástudó, vándorprédikátor? Mindez kevés! Hiszed, hogy Szabadító, Megváltó? Hiszed, hogy Ő a Krisztus, a Felkent? Hiszed, hogy személyes Krisztusod, személyes Megváltód? Higgy, és nemcsak boldog, teljes életed lesz, hanem örök üdvösséged is!

„Karjaiba vette őt, és ezekkel a szavakkal áldotta Istent: Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint békességben, mert szemeim látták a te üdvösségedet.” (28–30. v.)

Áldott találkozás, vágyak, ígérek beteljesülése van előttünk! Micsoda találkozás, micsoda öröm lehetett számukra. Tiszta, szent életűek voltak ők, kedvesek az Isten előtt. Kiválasztottak voltak, akik különleges élményben részesültek. Oly kevesek közé tartoztak, akik láthatták a csecsemő Úr Jézust, akik nevelkedése és nyilvános működése előtt láthatták az Isten Szentjét.

De ez sem magától értetődő. Nem csak annyiról van szó, hogy jókor, jó időben lenni. Már ha lehetséges, és nem okkal vagy ott, és akkor, ahol lenned kell. De mit ér jó helyen, jó időben, okkal lenni, ha nem veszed észre, mi is történik veled és körülöttesd?! Simeonnak és Annának meg kellett értenie a lehetőséget, jókor, jó időben engedni a hívásnak, és ott lenni a templomban. Meg kellett lelki szemeikkel látni „A” gyermeket, felismerni üdvösségüket.

Jézus legyen a mi üdvözítőnk, személyes Megváltónk is! Legyen a mi világosságunk, aki megmutatja az utat!

53. hét

„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr...” (5Móz 8,2a)

Emlékezni, számot vetni és elszámolni a saját lelki egészségünk, kapcsolataink érdekében fontos. Emlékezni az Úr tetteire még ennél is lényegesebb: a saját helyzetünk valós vagy eltorzult értékelése múlhat rajta.

Ahányszor úgy éreztük az év folyamán, hogy elfeledkezett rólunk az Úr, nem válaszol, nem szolgáltatott igazságot – elég volt végig gondolni, mit tett eddig az életünkben, hogyan vezetett, hogyan hallgatott meg, és helyrebillent az értékítéletünk. Annyi ígét és ígéretet „tárolunk” Istentől, amire ráállhattunk a legkétségbeejtőbb helyzetekben is, visszanyerve azt a békességet, amit egyedül Krisztus adhat az övéinek.

Emlékezni és emlékeztetni egymást arra, hogy kicsoda az Isten, életünk minden napján erőt tud adni a következő lépések megtételéhez, a következő életszakaszok megkezdéséhez, a próbákban való megálláshoz.

Parti Ferenc és Judit

„Azért ti királyok térjetelek észhez.” (10. v.)

Furcsa ez a zsoltár, első olvasásra olyan, mintha közvetlenül nem is lehetnék benne érintve, hiszen a magam kicsinysége, világban lévő alávetettsége, esetleg megvetettsége biztossá tehet(ne) abban, hogy egyáltalán nem rólam szól, nem engem érint ez a figyelmeztetés. De tényleg így van?

Nem lehetséges, hogy királynak tartom magamat legalább a saját életem, vagy esetleg a környezetem, a rábízottak felett? Uralkodom-e, vagy uralkodhat-e felettem mindig az, aki mindenkinek az Ura? Bár több, mint 20 éve átadtam az életem felett az uralmat megváltó Jézus Krisztusomnak, de mégis újra és újra szembe kell néznem azzal a szomorú ténnyel, hogy vannak dolgok, ügyek, érzelmek, „tudások”, amelyekben időről időre nem engedem, hogy a Fiú uralkodjék felettem. Hosszú idő kellett, hogy felismerjem, hogy amikor a zsoltár első versében leírt „tombolás” megjelenik a szívemben, akkor a „testtel való tanácskozásom” csak a hiábavalóságot eredményezi az életemben. Kegyelmes Urunk van, hogy ebben a zsoltárban is figyelmeztet, s megmutatja az utat a szabadításra (12. v.).

„Böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal.”
(37b. v.)

Mi jut eszedbe arról a szóról, hogy szolgálat? Vannak vidékek, ahol a szolgálat kizárólag az igehirdetést jelenti. Van, ahol valamelyik látványos tevékenységet, amelyet a testvérek gyülekezet nyilvánossága előtt végeznek, és amelyet később ki is emelnek és megköszönnek a szolgáltóknak a gyülekezet előtt. Kórus, dicsőítés, szeretetvendégség, gyülekezeti hétvége szervezése, valamelyik csoport vezetése és pásztorolása, templomtakarítás – mind-mind a szeretetből való teherviselés és az Isten országában való munkálkodás egy-egy módja. És mind-mind látszik. Az imádság és a böjt nem látszik. Ha az embernek kísértése lenne arra, hogy látványosan végezze bármelyiket, elég emlékeznie Jézus szavaira: *„kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok.”*

Az imádság és a böjtölés szolgálata az alázat szolgálata. Nem kell hozzá különösebb tehetség, rátermettség, teherbírás – elég hozzá a Krisztusra hangolt élet. Ha valaki böjtölve, imádkozva él, betölti a szolgálatát Isten országában akkor is, ha nem tud felkelni az ágyból, akkor is, ha nem tud elmenni a gyülekezetbe – többet épít a közösségen annál, mint aki a leglátványosabb feladatokat végzi.

„Ők azonban a nekik adott választ nem értették. (...) „Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében.” (50., 51b. v.)

Nem magától értetődő, hogy értjük Krisztust. Boldogok vagyunk, ha megértettük, hogy helyettünk és érettünk halt meg és támadt fel; hogy új életet nyerhetünk általa, ha az áldozatát elfogadva személyesen urunkká és királyunkká téve Őt leszállunk az életünk trónjáról. De ez mind nem jelenti azt, hogy mindig jól fogjuk érteni, amit Jézus nekünk személyesen mond. Nehéz próbák, kényelmetlen élethelyzetek, vagy fájdalmas és emberi szempontok szerint változhatatlan körülmények között a legtöbben nem értjük, mi miért történik. Ott a nagy lehetőség továbbra is a számunkra: csendben maradni Isten előtt, kiteríteni előtte a helyzetet, lamentálni az Úr jelenlétében, kérdezni őt.

De ha azokkal megeshetett, akik legközelebb voltak Jézushoz, hogy nem értették őt, nem értették, amit személyesen nekik válaszolt, még inkább megeshet velünk. Bárhogyan is zárul az év számodra, bármi is az, amivel kapcsolatban értetlenül nézel Jézusra, abban biztos lehetsz, hogy válaszolni fog. Ha nem érted, s nem értem Jézus szavát, egyet tehetünk: őrizzük a szívünkben, mint Mária, amíg világossá nem lesz.

BEVEZETÉSEK A BIBLIAI KÖNYVEKHEZ

Bevezetés Mózes második könyvéhez

Megmenekülés a Vörös-tengernél az egyiptomi üldöző hadseregtől, törvényadás a Sínai-hegynél – ez a két esemény a fő témája Mózes második könyvének. *„Mirjám így énekelt előttük: Énekeljetek az Úrnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!”* (2Móz 15,21). Így ujjong Mirjám, Mózes nővére a tengeren történt áthaladás után, ami a végleges szabadulást hozta Izráel népe számára. Az egyiptomi szolgaságból történt kiszabadulás alapvető tapasztalata lett Isten népének. Az Ótestamentum ehhez az eseményhez újból és ismételten visszatér. Isten az ő népét egyedül szabadította meg. Ehhez azonban szolgálatába állított egy férfit, Mózes, aki felett kezét már kezdetől – csecsemő kora óta – tartotta, később majd a pusztában égő csipkebokorban jelent meg neki, bemutatkozott, és nevét is kijelentette. Ez a név biztonságos jövő reményét adja: *„Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok”.* (2Móz 3,14a) Majd azt mondta: *„Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.”* (2Móz 3,14b) Ez egyúttal azt is jelentette: *„mindig veletek leszek, soha benneteket el nem hagylok.”* Ezt az ígéretet Isten a Sínai-hegynél szövetséggel is megpecsételte, és Izráelt a tízparancsolat adásakor annak megtartására kötelezte: *„Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. Papok királysága és szent nép lesztek.”* (2Móz 19,6)

Mózes második könyve megismerteti velünk Izráel népének a pusztán való átvonulás mindennapjait. Megtudjuk, hogy mennyi baj és szorongatás érte őket, és hogy ennek során hogyan zúgolódtak és engedetlenkedtek. Ebben eljutottak egészen az Istentől való elszakadásig. A nép sorsának irányítása – Isten és emberi vezetőjük számára – nem volt könnyű. Mózes újból és ismételten erejének végére ér. De elhívatottságában, feladata végrehajtásában hűségesen megállt.

És mit tett Isten? Ígéreteit valóra váltotta! Soha választott népét el nem hagyta. A nép elég gyakran tapasztalta meg a kiérdemelt fenytést, de ennél lényegesen többször tapasztalta Istennek bajban segítő közbeavatkozását: megmenekülést az éhezéstől, a szomjazástól, megszabadítást a velük szembeforduló ellenségeiktől. Mindezek végén, amikor a nép Istentől elfordulva, az arany bikaborjút kezdte imádni, Ő mégsem a teljes megsemmisítő ítéletet mondta ki rájuk. Sőt – nem sokkal ezek után – konkrétan is megismerteti magát. *„Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! Az Úr így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az Úr nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.”* (2Móz 33,18–19)

Mindezekből levonható, hogy akit Isten a szabadságra elhív, ahhoz nemcsak az ő ítélete van közel, hanem sokkal inkább a könyörülete. E könyvben az Ő végeláthatatlan, határtalan irgalmassága fénylik fel; így ismerhetjük meg Izráel Istenét, Jézus Krisztusnak Atyját Mózes második könyvéből.

Bevezetés Ézsaiás próféta könyvéhez

Ézsaiás működése Jeruzsálemben a Kr. e. 740 és 700 körüli időkre tehető. Egy rendkívüli látomás során kapta meg prófétai elhívását (6,1–13).

Izráel ebben az időben már egy északi és egy déli országrészben felosztva élt. A déli Jeruzsálemet 733-ban az észak-izráeli király, a szíriai királlyal közös hadműveletben ostrom alá vette és már megszállta (7,1–9), még mielőtt azt az asszír nagyhatalom 722-ben leigázta volna. Az asszírok a déli országrész nagy részeit is megszállták, 701-ben ostromolták meg Jeruzsálemet (v.ö. 1,8; 36–37).

Ézsaiás ezekben a nehéz időkben szólt és állította pellengérre az akkori vezetők szociális visszaéléseit, a hitetlenségeket és bűnöket (1,1–18; 3,1 kk.). Hív a hitre (7,9), de hirdeti a déli országrész pusztulását is (1,21–31), ilyen a szőlőhegy példázata (5,1–7). Az ítélethirdetések ellenére az egész könyvet áthatja az Istentől jövő vigasztalás és üdv ígérete (1,18; 4,2–6). Bejelenti a Kr. e. 587-538. években Babilonba elhurcolt zsidóság visszatérését (44,21–28). Prófécijája túlmutat Izráel történelmén, mert az üdvösség ígéretét kapja minden nép (2,1–5; 11.; 45,22; 56,8; lásd még Mt 28,19 és ApCsel 10.).

A könyv áttekintése

Ézsaiás könyvének tagolása egyáltalán nem egyszerű: ítélethirdetések és vigasztaló szavak, ígéretek és elbeszélő részeket váltogatják egymást. Nem mindig világos, hogy ezek közül melyik és mikor teljesedett be. Sok közülük Izráel történelme során már megtörtént, de van, ami csak Jézus eljövetelével valósult meg. Mi, mai keresztyének saját

életünkben is felismerhetjük Isten ígéreteinek megvalósulását mint a 40,29–31; 41,10 vagy 42,3-ban. Isten néhány ígéretének beteljesedése még előttünk van, mint az új ég és új föld. Egyes ígéretek még váratnak magukra, mint például az „új ég és új föld” (65,17).

Megoldásra ajánljuk

Ézsaiás könyvéből ismerheted meg, hogy milyen hatalmas Úr az Isten. Ígéreteket tesz és azt a történelem folyamán megvalósítja. Átélnéd, átélhetjük, hogy igéjével személyesen hogyan szólított meg, és azokat életünkben hogyan igazolta. Mai keresztyének számára elsősorban e könyv legfőképpen a Messiásnak (9.; 11.), Isten szolgájának ismertetése okán (42,1–7; 49,1–6; 50,4–9; 52,13–53,12) a legértékesebb, mivel teljesen egyértelműen mutat Jézusra.

Az Ótestamentumból Ézsaiás könyve és a Zsoltárok az, melyet legtöbbet idéz az Újtestamentum (v.ö. pld. Lk 4,16–19 és Ézs 61,1–2).

Johannes Bauer, München

Bevezetés Jeremiás próféta könyvéhez

Jeremiás élete

Jeremiás az 1,1 tanúsága szerint papi családból származott. Apját Hilkijjának hívták. Szülőfaluja, Anátót benjáminita területen feküdt. Valószínű Kr. e. 650 táján született, és Kr. e. 585-re tehetjük a halálát. Prófétai elhívását Jósiás király uralkodásának 13. esztendejében, vagyis Kr. e. 627-ben nyerte el (1,1; 25,3). Jeremiás több, mint négy évtizeden át hirdette, ezernyi megpróbáltatást elszenvedve, Isten reá bízott igéjét.

Jeremiás prófétai működésében három periódus különböztethető meg:

1. Elhívásától a deuteronómiumi szellemű reformációig (622–608). Jeremiás, elhívása után egy ideig szülőfalujában hirdette az Istentől rá bízott üzenetet (2-6. fejezetek). A Jósiás király szellemű reformáció eszméinek a terjesztésében Jeremiás maga is részt vett. Mindenesetre tény, hogy a 22,15–16-ban a próféta a legnagyobb elismeréssel szól Jósiásról és uralkodásáról.

2. A Jójákim király uralkodása alatti tevékenysége (608–597). A durva lelkű, zsarnoki természetű Jójákim uralkodása idején Jeremiásnak nemcsak a szinkretista kultusz újjáéledését kellett látnia (7,30; 8,2), hanem azt is, hogy a jósiási reformáció eszméi hogyan torzulnak el. Jeremiás mélyen elítéli Jójákim fényűzését (22,13kk.), amely egyet jelent a nép sanyargatásával. Talán érthető, ha nem is menthető, hogy Jójákim olthatatlanul gyűlölte Jeremiást. Jeremiás számára Kr. e. 605-ig különösen nagy kísértést jelentett ítéletes ígéinek be nem teljesedése, ami honfitársai gúnyolódásainak tette ki (20,8). Jórészt e második periódusból származhatnak „vallomásai”, amelyekben belső vívódásait tárja Isten elé (12,1kk; 15,10kk; 16,1kk; 20,7kk). Amikor 598-ban a babiloni sereg megszállja Jeruzsálemet, az országot pedig felperzseli, Jeremiás nem az elégtétel, hanem sokkal inkább a mélységes fájdalom hangján szól erről (13,20; 22,28–30).

3. Sedékiás király uralkodása idején és a Jeruzsálem elestét követő években végzett prófétai szolgálata. Sedékiás már kész Jeremiást meghallgatni, sőt többször fordul hozzá útmutatásért (21,1; 37,3; 38,14). A próféta ebben az időben a megtérésre és engedelmességre hívó szó hirdetése mellett újra meg újra a Nebukadneccar előtti

218

meghódolás szükségességét hangsúlyozza. Nebukad-neccarban Isten szolgáját látja, akinek Isten egy időre hatalmat adott a népek felett (27,6–11). Ezért óv az ellene való szövetkezéstől. Az 597-ben Babilóniába deportáltakat arra inti: *„Igyekezetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttelek titeket”* (29,7). Nyomatékosan óvja őket a hamis próféták hitegető beszédeitől. Jeruzsálem 588-as ostroma idején Jeremiás szenvedéseinek újabb fejezete kezdődött el. Bár Sedekiás az immár idős próféta kérésére enyhített a fogvatartás körülményein (37,21; 38,28), Jeremiás egészen a város elestéig őrizetben maradt. Az utolsó, amit hallunk róla, az Egyiptomban élő zsidókkal folytatott küzdelme a Jahve-kultusz tisztaságáért (44. rész). Élete végén ugyanolyan kilátástalannak tűnő küzdelmet folytat honfitársaival, mint pályája kezdetén. Hűsége, amellyel a rábízott küldetést végig betöltötte, mégsem volt hiábavaló: az általa hirdetett igék évezredekken keresztül formálták Isten népe egymás után következő generációinak gondolkodását, életét.

Jeremiás kora

Jeremiás az ókori Kelet történetének egyik legmozgalmasabb szakaszában élt. Éppen Jeremiás születése idején (kb. Kr. e. 650.) évekig (Kr. e. 652-648) véres testvérháború dúl az utolsó nagy asszír király és testvére között. Halála után belső harcok és külső támadások emésztették az asszír birodalom erejét. Közvetlen utóda, valószínűleg erőszakos halállal halt meg. A birodalom bukása után Kr. e. 626-ban Nabopolasszár, a káldeusok vezére lépett Babilon trónjára mint az újbabiloni birodalom megalapítója. Nekó fáraó hadjárat során ütközött meg Megiddónál Jósias

seregével. Az ütközetben Jósiás életét vesztette. Az egyiptomi sereg súlyos veresége után Júda Babilónia befolyási körébe került. Júdában, amikor Jeremiás született, még Manassé uralkodott, aki, mint Asszíria vazallusa, kénytelen volt Jeruzsálemben bevezetni az asszír csillagistenek kultuszát. Manassét fia, Ámon követte a trónon, akit azonban rövid uralkodás után meggyilkoltak. Így került a királyi székbe Jósiás mint akkor még nyolcéves gyermek. Ez a tiszta jellemű, vallásos gondolkodású király 31 éven át uralkodott Jeruzsálemben. Asszíria Asszurbanipal halála után nem tudta ellenőrzése alatt tartani a volt észak-izráeli királyság területén alakított provinciáit sem, Jósiás ezekre is kiterjeszti fennhatóságát és ott is vallási reformot hajt végre. Valószínűleg a dávidi királyság helyreállításának eszménye lebegett a szeme előtt. Uralkodásának vallási szempontból legnagyobb kihatású eseménye az a kultusz-reform, amelyet a Kr. e. 622-ben, a jeruzsálemi templom helyreállítási munkálatai során megtalált törvénykönyv alapján hajt végre (Jer 22,16). Megiddónál elszenvedett veresége és halála súlyos következményekkel járt az általa bevezetett reformokra is. Jójákim sem vallási, sem szociális téren nem követte atyja nyomdokait. Mértéktelen fényűzésével elviselhetetlen terheket rótt a szegényebb néprétegekre (Jer 22,13–14). Jeremiás intelmeit Jójákim durva cinizmussal semmibe vette (Jer 36.). A Jeruzsálem 598-as meghódolása után Nebukadneccar által királlyá tett Sedékiás jó szándékú, de gyenge jellemű és határozatlan uralkodó volt, aki végül is a háborús párt játékszerévé válik (Jer 38,5). Az utolsó politikai vezető, akivel Jeremiásnak

Jeruzsálem eleste után dolga van, Gedáliás, tiszta jellemű, népe javát kereső, egyenes gondolkodású ember, aki másról sem tud feltételezni aljasságot (Jer 40,16), sajnos csakhamar merénylet áldozatává válik.

Jeremiás könyvének felépítése

Jeremiás próféciai először szóban hangzottak el. Írásba foglalásuk kezdetéről és körülményeiről a 36. rész ad felvilágosítást. Ebből kitűnik, hogy Kr. e. 605-ben maga Jeremiás gondoskodott addig elhangzott próféciainak az írásba foglalásáról. Amikor a Báruk által elkészített tekercset Jójákim elégette, Jeremiás egy másik tekercset készítetett, amelybe még további próféciaikat is beleíratott (36,32). Ebben az ún. „őstekercsben” a 36,2 szerint Júda, Izráel és bizonyos idegen népek elleni próféciaik voltak.

Jeremiás próféciainak egy másik gyűjteménye az idegen népek elleni jövendöléseket foglalhatta magában. Ehhez csatolták hozzá később a fogság korából származó, nem jeremiási eredetű, Babilon elleni próféciaikat tartalmazó 50–51. fejezeteket. A 26–35. részek is már a mai Jeremiás könyvbe való felvételük előtt önálló gyűjteményt képezhettek, amely részben Jeremiás elszórt próféciait (pl. 30–31. rész). A 36–45. fejezetek szintén önálló egységet alkotnak Jeremiás könyvében belül. Ez a „Báruk emlékiratai” néven emlegetett elbeszélés-gyűjtemény Jeremiás szenvedés-történetét örökíti meg. Írója Báruk, Jeremiás hűséges társa, aki egy személyesen neki szóló próféciaival zárja be az elbeszéléseket. Ez nagy vonalakban Jeremiás könyvének a szerkezete. Részletesebb vizsgálat során természetesen nyilvánvalóvá válik, hogy még számos kisebb egységet vagy gyűjteményt lehet benne megkülönböztetni.

Jeremiás teológiája

A bevezetés keretei között hasznos egészen röviden utalni Jeremiás teológiájának főbb vonásaira is. Jeremiás igehirdetésének kezdettől fogva legjellemzőbb mozzanata népe bűnének feltárása és a megtérésre hívás. Működésének kezdetén főleg vallási hűtlenségben látja Júda vétkét. A későbbiek során azonban a Jahve tisztelete tisztaságának követelése mellett igehirdetésének másik sarkalatos pontjává válik a felebarát iránti szeretet követelményeinek a hangsúlyozása. Jer 7,5–11-ből nyilvánvaló, hogy a felebarát szeretetére vonatkozó parancsolatok teljesítése nélkül nincs Isten előtt kedves istentisztelet. Korának turbulens történelmi eseményei között a Jahve teremő hatalmáról szóló zsoltárokból értette meg, hogy Isten minden népnek teremője és így szabados Ura is (27,5). Ezért tudja felismerni egy idegen nép királyában, Nebukad-neccarban, „Isten szolgáját” (27,6), akaratának végrehajtóját. Jeremiást elhívásakor Isten népek és országok fölé rendelte, hogy irtson és plántáljon, romboljon és építsen. Idegen népek elleni jövendöléseit az a bizonyosság hatja át, hogy Jahve velük is ítéletet és kegyelmet cselekszik, fogságra adja, szétszórja, de végül is kegyelmesen egybegyűjti őket (48,47; 49,6; 49,39). A Jeremiás igehirdetésére figyelő egyház látókörének a világ végső határáig kell kitérnie, keresve az Isten által rábízott szolgálat alkalmait.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés a Jeremiás Siralmai könyvéhez

A könyv elnevezése

A héber kánonban a könyv elnevezése azonos a kezdő szóval: ékáh = „Jaj de...!” A Talmud már a qínót = gyászénekek, vagy siratóénekek elnevezést használja, ennek felel meg a görög thrénoi és a latin lamentationes cím is.

A könyv a héber kánonban a „szentiratok” csoportjában foglal helyet, közelebbről a liturgiai használatra szánt „öt tekercs” között. A fogság utáni gyülekezetben azon a gyászünnepen szokták olvasni, amelyet Jeruzsálemnek és a templomnak 587-ben történt elpusztulása évfordulóján tartottak. A könyv szerzője Jeremiás próféta. A nemzeti nyelvű bibliafordítások átvették a Septuaginta besorolását és a hagyományos „Jeremiás siralmi” címet is.

A könyv tartalma és műfaja

A Siralmak könyve öt részből áll, tartalma mind az ötnek a Jeruzsálem (és Júda országa) elpusztulása miatt érzett gyász és fájdalom. Különösen az 1., 2. és 4. rész foglalkozik Jeruzsálem ostromával és elpusztításával. A 3. rész általánosabb panaszének, az 5. rész pedig a szolgasorsba került nép helyzetén kesereg. A két utóbbi időben valószínűleg távolabb áll az 587-es eseményektől.

A könyv tehát az elnevezésnek megfelelően gyászénekeket, panaszdalokat tartalmaz. A „gyászének” azonban összefoglaló elnevezés, amelyen belül speciális formák különböztethetők meg: a halottsirató, az egyéni panaszének és a kollektív panaszének. A halottsiratás ősi szokás volt Izráelben is. Általában improvizáló jellegű felkiáltásokkal gyászolták a halottat, de találunk az Ószövetségben

művészi kidolgozású sirató énekeket is. A próféták néha politikai jelleggel használták ezt a műfajt, egy nép „halálát” énekelve meg. Az individuális panasz-énekek legszebb darabjai a zsoltárok között találhatók, bennük egy személy mondja el Isten előtt zaklatott helyzetét, nyomorúságát, és kéri Isten szabadító segítségét. A kollektív panasz-énekekben pedig maga a nép, a gyülekezet borul Isten elé, nagy nemzeti katasztrófa, csapás idején. E műfajok mindegyikének megvan a sajátos jellege s formai felépítése. A könyvünkben előforduló énekekben az elsiratandó „halott” Sion, Jeruzsálem. Az egyéni és kollektív panaszénekekben viszont szintén Jeruzsálem, illetve Júda népe szólal meg.

A szerzőség kérdése

Az a hagyomány, mely szerint a Siralmak szerzője Jeremiás próféta, a 2Krán 35,25 félreértésén alapszik. Ott ugyanis az olvasható, hogy Jeremiás az általa nagyra becsült Jósiás király halálára siratóéneket írt, és az meg van írva a „siralmaik könyvében”. Ez utóbbi alatt azonban nyilván egy külön siratóének-gyűjtemény értendő; a Siralmak könyve nem tartalmazza a Jósiást sirató éneket. Jeremiás szerzőségéről nem tartozik az írás inspirált szövegehez, sőt az sem bizonyítható, hogy mind az öt fejezet egy írótól származik. Vannak részletek, amelyek nem is illenek Jeremiás szájába. Viszont arra a kérdésre, hogy ha nem Jeremiás, akkor ki, vagy kik a szerzők, többé választ adni nem lehet. Szélsőséges vélemények a kormeghatározásnál elsősorban a 3. és 5. résznél vetődnek fel, a kritikusok egy része a babiloni háborúknál későbbi eseményekre gondol, a perzsa hódoltság, vagy a Makkabeusok korára. A műformák váltakozását látva, nem lehetetlen, hogy a könyv

224

végző összeállítója eredetileg önálló verselemeket dolgozott össze a liturgiai előadás céljára.

(Tömörítés a *Jub.Kommentárból*)

Bevezetés Márk evangéliumához

Márk az evangéliumát elsősorban pogányok, azaz nem zsidó emberek számára írta, szemben Máté evangélistával, aki főleg zsidó származású olvasókra gondolt. Márk – feltehetően a Római Birodalom fővárosában élve – ezt az egyszerűnek látszó, de a gyakorlatban óriási feladatot jelentő munkát végezte el.

Olvasóit ő egy – a Római Birodalom szemében lázadó felforgatóként, elítélt és kivégzett – személyben való hitre akarta eljuttatni. Az a körülmény, hogy mindez egy zsidó származású Messiásról szól, a zsidókról való ismeretben nem járatos pogány olvasókat alig érintette, így dolgát igen megnehezítette. Leírásának módját tekintve Márk érezhetően követte Péter apostolnak – mentorának – azt a közlési, igehirdetési formáját, ahogyan azt ő Kornéliusz római százados esetében tette (ApCsel 10,34–43).

Márk a történetet Jézus bemerítkezésével kezdi, elhagyva az előtörténeteket és a hosszú nemzetségi, leszármazási táblázatot, ami csupán zsidó származású ember számára lehetett érdekes. Ezért is irányul az evangélium Jézus tetteire és sokkal kevésbé beszédeire vagy ótestamentumi hivatkozásokra. Csúcspontját végül is Jézus kereszthalála és feltámadása leírásában éri el. Amiként Péter apostol, úgy Márk is visszafogottan használja a „Messiás”, a „Krisztus” megjelölést. Ez a római olvasók szemében hamis következtetésekre vezethet, helyette

inkább a „Szentlélek erejével felkent” elnevezést használja (ApCsel 10,38), ami nyilvánvalóan csodák titkait hordozó emberre utal. Olvasóit ezzel készíti arra, hogy a feleletet saját maguk találják meg a számtalan felmerülő kérdésre. Miről is van szó? Új teljhatalmat ismertető tanításról!

„Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek is és azok engedelmeskednek neki.” (Mk 1,27)

„Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” (Mk 2,7)

„Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?” (Mk 4,41)

Ezt a kérdéssort Márk még azzal is nyomatékosítja, hogy számtalan részletet alaposabban kiemelve mond el, mint Máté. Történetei előbbek, a személyek sokkal emberközelibbek. Emiatt van az, hogy alaposan nem is annyira Jézus tanításait ismerteti, hanem azt, ahogyan Ő az emberekkel találkozott, és ahogyan azok élete alapvetően változott meg. Legjelentősebb ezek közül Péter apostol személye, akinek meggyőződése és kijelentése Jézusról mint Messiásról – *„»Hát ti kinek mondotok engem?« Péter így válaszolt neki: »Te vagy a Krisztus.«” (Mk 8,29)* – ugyanúgy, mint Máténál fordulópontot jelent az evangélium leírásában. Maga Péter apostol sem úgy áll előttünk, mint valami mintakeresztyén vagy a hívők „ősatya”, hanem olyan valaki, akinek megvannak a maga erősségei, de a gyengéi is. Azt, hogy Péterből egy egészen más ember lett – mint akit annakidején Jézus a halászcsónakja mellől elhívott – senki jobban nem tudhatja, mint maga Márk evangélista.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Lukács evangéliumához

Az evangélium helye a kánonban, címe, írója

A harmadik evangélium annak az egy írótól származó, két könyvből álló műnek az első könyve, amelynek második könyvét az „Apostolok cselekedetei” címen ismerjük. A két könyv szétválasztása későbbi: az újszövetségi kánonnak az az igénye okolja, hogy a négy szerző bizonyágtétele szerint hagyományozott, de egységesnek tartott evangélium egy tömbben szerepeljen a kánoni iratok gyűjteményében, de az világos, hogy a Lk 1,1–4 mindkét könyv közös bevezetése. Lukács a kánonban eredetileg a második helyen állt, a harmadik helyre akkor került, amikor az első helyet – megnövekedett tekintélye alapján – Máté foglalta el.

Az ógyházi hagyomány Lukácsot nevezi meg az evangélium írójaként. A hagyomány foglalkozására nézve orvosnak tartotta. A szerzőség kérdésében az ApCsel nyújt még segítséget. Az az általánosan elfogadott nézet, hogy az ApCsel szerzője Lukács: ez az evangéliumra nézve is ebben az irányban dönti el a kérdést.

Az evangélium anyagának eredete

Lukács félreismerhetetlenül szoros kapcsolatban áll Márkkal, kétségtelen rokonságot mutat Mátéval is, ezek mellett a szinoptikusok közül a legnagyobb mértékben nyújt önálló anyagot. Bár Lukács a Márk-féle anyagnak csak mintegy hét tizedét adja, mégis világos, hogy alapvető forrása Márk, ennek a szerkezetét követi, ha nem is változtatások nélkül. Erre nézve az a következtetés adódik, hogy Lukács gondosan összegyűjtötte a rendelkezésére álló

írással, palesztinai útján az ott még mindig élő szóbeli hagyományt, és ennek alapján alakította ki főként hosszú bevezető történetét (1,2) és az ún. „nagy betoldást” (ld. alább). De ennek hatása érzik más részletekben és bizonyos párhuzamos részek átdolgozásában is.

Az evangélium irodalmi sajátosságai

Lukács mint művelt görög szükségesnek tartja forrása-
inak nyelvi, stiláris és tartalmi simítását; de mint korának
képzett embere, aki az akkori történetírásban is járatos,
korszerű történeti művet is akar alkotni. Ezt azért is fontos-
nak tartja, mert az Izráelben támadt nagy ajándékot, az
evangéliumot a Római-Birodalom nem-zsidó alattvalóihoz
akarja eljuttatni. Másrészt az is jellemzi irodalmi sajátos-
ságát, hogy evangéliumát nem fejezi be ott, ahol a többi
evangélista: ez a könyv mintegy bevezetéssé válik az
ApCsel-ben megírt „egyháztörténeti” műhöz. Így irodalmi
jellegét egy sajátos feszültség – a történetírás és a bizony-
ságtétel – feszültsége jellemzi. Történeti jellege érvényesül
abban, hogy történeti művekként értékeli forrásait;
történeti céljának megfelelően formálja egész anyagát,
mindenesetre Lukácsban kevesebb önállósággal, mint az
ApCsel-ben, még itt is legkevésbé érintve Jézus szavainak a
hagyomány szentesítette formáját. Viszont történeti jellege
sem eredményezi azt, hogy időrendje, általában Jézus
életének „históriai”, adatai pontosabbak volnának, mint a
többi evangéliuméi. Történeti igényéből következik az is,
hogy a hagyomány anyagát az általa elérhető legnagyobb
teljességben kívánja adni. Ennek az anyagnak túlnyomó
része a galileai munkásság kereteit szétfeszítené, a jeruzsá-
lemi időszakba viszont nem illik bele, ezért a 9,51-ben

elhagyja a Márk-féle szerkezetet, innentől kezdve önállóan halad, és az elhagyott kerethez csak a 18,14-ben tér vissza. Az így keletkezett „nagy betoldásban” a külső szituáció általában az, hogy Jézus úton van, ezért ezt az egységet „úti elbeszélésnek” is szokás nevezni.

Az evangélium teológiai gondolatvilága

Lukács középponti gondolata az evangélium egyetemes érvénye: hangsúlyozza, hogy Jézus Krisztus megváltó tette Isten terve szerint kezdettől fogva az egész embervilágra tekint, minden emberi korlátozás nélkül. Így a többi evangéliumnál nagyobb hangsúlyt tesz Lukács Jézus Krisztusnak az elveszettek iránti szeretetére is. Ehhez szorosan kapcsolódik a földi javakhoz való viszonyunk kérdése: akár a makarismos-ok Lukács-féle megfogalmazására, akár a 16. rész tartalmára gondolunk, világos, hogy Lukács határozottan a szegények mellé áll a gazdagokkal szemben. Erőteljes hangsúlyt kap az evangéliumban a Szentlélek jelentősége: ez a bevezető történetben kezdődik, végigvonul Jézus egész életén, a Lélek munkájának gyümölcse a Jézusban beköszöntő új korszak eljövetele, és a Lélek teremti meg a folyamatosságot Jézus élete és az egyház élete között. Krisztusba vetett hite alapján vár a földi egyház Urának dicsőséges visszajövetelére, így bizonyos hangsúly-eltolódással az válik világossá, hogy az egyház nem a végső szó az üdvösség történetében, a parousia az egyház számára a jövőre utaló, de nem tisztán futurikus váradalom.

Az evangélium keletkezési helye és ideje

Lukácsot írója görög anyanyelvű pogányoknak szánta; így sem Palesztinában, sem Szíriában nem keletkezhett. A

2Kor 8,18 alapján a hagyomány Achaiára utal, de nem lehetetlen, hogy Lk az ApCsel-vel együtt Rómában keletkezett. Időben Mk és Mt föltétlenül megelőzte Lk-t, ez a 65-70 közötti évekre utal.

Az evangélium szerkezete

Az evangélium szerkezete a mondottakból már nagy körvonalaiban megmutatkozik. A 1,1–4 után János és Jézus születésének előzményeivel foglalkozó nagyszabású bevezető történet következik 1,5–3,38. Az első főrész Márkkal többnyire párhuzamosan Jézus galileai munkásságáról szól 4,1–9,50. A nagy betoldás a 9,51–19,27 a második főrész, míg a harmadik és egyben záró főrész a jeruzsálemi időszak elbeszélése a passióval, a feltámadással és mennybemenetellel együtt 19,28–24,53.

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Pál apostol korinthusiakhoz írt második leveléhez

A levél keletkezése

Nehéz az események pontos menetét megállapítani, hiszen az első levél is vetett már fel kérdéseket. A második levél pedig ennek függvényében még több gondot okoz.

Az első levelet Pál Timótheussal küldte Korinthusba, vagy talán Timótheus már korábban elindult, és az első levél így említi Timótheus útját (1Kor 4,17; 16,10). Nemcsak a hozzá intézett kérdésekre igyekezett az apostol válaszolni, és rendet teremteni a gyülekezetben, hanem közölt Timótheus révén a korinthusiakkal egy tervet is, mely szerint rövidesen meglátogatta volna őket. Sem a

levél nem teremtette meg a kívánt békességet, sem pedig nem volt szerencsés eset, hogy az a tervezett és bejelentett látogatás elmaradt. Ellenfelei azzal vádolták meg az apostolt, hogy állhatatlan és megbízhatatlan (2Kor 1,5kk.). Így tehát nemhogy csitult volna az apostol és a korinthusiak vitája, hanem felerősödött.

Innen csak sejteni tudjuk a következő eseményeket. Talán Titusz is járt közben a gyülekezetben, gyűjteni a szegényeknek, és közben próbált békéltetni is – eredménytelenül. Az azonban bizonyos, hogy maga az apostol is megjelent Korinthusban, teljesen váratlanul; talán személyes fellépése súlyában bízva. Ezzel azonban éppen az ellenkező eredményt érte el: a gyülekezettel nem sikerült a kérdéseket rendezni, sőt személyében érte egy rendkívül súlyos sértés. Megbántódva hagyta el Korinthus, és valószínűleg ekkor született a 2Kor 2,4-ben említett, „könnyhullatással írt” levél. Ennek Titusz volt a kézbesítője, és ugyanakkor a gyűjtés mellett a „békéltetés szolgálata” is rá volt bízva. Pál annyira kétségek közt várta a híreket, hogy Titusz elé sietett Tróászból Macedóniába. Itt hallotta meg a visszaérkező Titusztól, hogy a gyülekezet újra Pál mellé állt; a sértegetőt nyilvánosan megbüntették. Ebben a megbékélt hangulatban fogott újra íráshoz Pál – és ez a kezünkben lévő 2Kor anyaga, vagy legalábbis annak jó része.

Mindmáig kérdéses maradt ugyanis, hogy a „könnyhullatással írt” levél elveszett-e, vagy beépült a 2Kor szövegébe? Mindkét lehetőséggel számolnunk kell. Az utóbbi esetben leginkább a 2Kor 10–13. lehet az elveszettnek hitt levél, bár hasonló jellegű a 2,14–7,4 szakasz is.

Egyébként Pálnak legalább négy Korinthusba írt levélről tudunk. Bultmann szerint az első levél is két páli levél szövegét tartalmazza, míg a második levél esetében úgy véli, hogy az ún. C levél a 2,14–7,4 és a 10–13. rész szövege – sőt ehhez tartozónak véli a 9. rész szövegét is. Az ún. D levél pedig az 1,1–2,13 és a 7,5–16 – továbbá a 8. rész szövege is ennek a levélnek kísérője vagy tartozéka.

A levél keletkezésére és egységére vonatkozó bővebb adatok a bevezetéstankban találhatók.

A levél főbb egységei

Címzés és üdvözlés (1,1–11).

I. Az apostol és a gyülekezet kapcsolata (1,12–7,16).

1. Civódás és megbékülés (1,12–2,13).

2. Apológia az apostoli tisztről (2,14–6,13).

3. Egy töredék (6,14–7,1).

4. Titusz visszaérkezése és megbékélés (7,5–16).

II. Gyűjtésről (8. rész).

III. Gyűjtésről (9. rész).

IV. Az apostoli tisztről (10,1–13,10).

Zárószó (13,11–13).

A keletkezés időpontja

Miután a két levél sorsa szorosan összefügg, mindenképpen az 1Kor keletkezésének időpontjához kötődik. Az említett eseményekre (levél, látogatás, megbékélés stb.) pár hónapnyi időt tartanak valószínűnek. Általánosan elfogadott az, hogy az 1Kor megírása után mintegy három hónap és fél év közötti idő telhetett el a 2Kor megírásáig (Kr. u. 54-56 körül).

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

Bevezetés Péter apostol második leveléhez

A levél szerzője

Ha csak azokat az adatokat vennénk figyelembe, amelyeket a 2Pt 1,1; 1,16–18; 3,1 és 3,15 tartalmaz, akkor Péter apostolt kellene e levél szerzőjének tekintenünk. A következő megfontolások azonban tényszerűen bizonyítják, hogy Péter apostol tekintélyes neve alatt ismeretlen szerző alkotásával van dolgunk.

a.) Péter első levelét a legrégebbi egyházi atyák is mind ismerték, tekintélyes írásnak tartották, másik levélről azonban említést sem tettek. A későbbi egyházi atyák sem fogadták el azt, hogy ezt a levelet Péter apostol írta. A levél kanonizálására nagyon későn került sor.

b.) Ma már senki sem vitatja, hogy nem Júdás készítette a 2Pt-ből rövid kivonatot, hanem a 2Pt ismeretlen szerzője alkotott Júdás levelének a szinte teljes felhasználásával. A helyenként szó szerinti egyezések (2Pt 1,2 – Júd 2; 2Pt 2,4 – Júd 6; 2Pt 2,12 – Júd 10; 2Pt 2,15–16 – Júd 11) mellett főleg egy figyelemre méltó különbség bizonyítja ezt: Júdás levelében olyan ószövetségi könyvekből vett idézetek is vannak, amelyeket a Kr. u. 90-ben Jamniában rögzített zsidó ószövetségi kánonba már nem vettek fel, a 2Pt szerzője a Júdás levelének ilyen idézeteit viszont gondosan mellőzte. Péter apostol 64-ben meghalt, sem Júdás levelét, sem a jamniai kánonot nem ismerhette.

c.) A 2Pt gondolatvilága és nyelvezete annyira elüt az 1Pt-étől, hogy még fordítóra hivatkozva sem lehetne az állítani, hogy a két levelet ugyanaz a Péter írta. Péter

apostoltól merőben idegenek az efféle jellegzetesen későbbi, hellénista kifejezések: „theia dynamis”, „eysebeia” (1,3), „theia physis” (1,4). Az apostolok közt ismeretlen volt egymás ilyen emlegetése: mi szeretett atyánkfia” (3,15).

d.) Döntő bizonyítékot tartalmaz Péter szerzőségével szemben a 2Pt 3,15–16. A szerző azt állítja, hogy Pál apostol levelei gyűjtemény formájában ismeretesek a gyülekezetekben és kánoni tekintélyük van. Ez pedig csakis a II. században volt lehetséges.

Mindezzel kapcsolatban le kell szögeznünk, hogy az álnevek használata az antik világban megengedett eljárás volt. A névtelen szerző sem anyagi, sem erkölcsi hasznot nem húzott abból, hogy az írásművet, amelynek megalkotására Isten Lelke indította, Péter apostol tekintélyes neve alatt juttatta el a gyülekezetekhez, csupán kedvezőbb fogadtatást biztosított a levélben foglaltaknak.

A levél célja

A levél célja kettős: megóvni a gyülekezeteket a nikolaita, gnosztikus tévtanítók rontásától, és megerősíteni őket abban a hitben, hogy Krisztus megismerésének egyedül biztos és hiteles forrása a prófétáknak és apostoloknak adott kijelentés, és hogy Krisztus bizonyosan visszajön.

A levél értéke

A levél értéke egyfelől abban van, hogy betekintést nyújt egy olyan keresztyén gyülekezet problémavilágába, amelyik az első nemzedék közvetlen Krisztus-élményeitől már messze élt, továbbá abban a tanításban, hogy Isten megtartja az ígérését, de végtelenül türelmes.

A levél keletkezési ideje

A levél keletkezési ideje a 90-ben tartott Jamniai rabbi gyűlés utáni időszak, minden bizonnyal a Kr. u. II. század első fele.

A levél tartalma

1,1–2	Üdvözlés
1,3–11	Az isteni természet részeseihez illő élet
1,12–21	Krisztus megismerésének egyedül hiteles forrása
2,1–22	A hamis tanítás veszélyei
3,1–13	Krisztus visszajövetelének a bizonyossága
3,14–18	Befejező buzdítások

(Tömörítés a Jub.Kommentárból)

A Fénysugarak elkészítésében közreműködtek:

A szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvasható a vasárnapkal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Felelős kiadó: Dr. Gellén Márton elnök

A szerzők koordinátora: Tokodiné Baji Tímea alelnök

Lektorálásért felelős: Bereczki Krisztina

Szerkesztésért, tördelésért felelős: Nagy Zsolt Zoltán

Munkatársak: Lengyel Norbert, Takács házaspár, Gyurkó házaspár, Hajdu Zoltán, Tóthné Judit és még sokan mások, akik a postázásban, kiszállításban, terjesztésben stb. vettek részt.

Minden szerző és közreműködő szolgálatát köszönjük.

Az Úr áldása legyen életükön!

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a Fénysugarakkal kapcsolatban a Lelkiszolgálat Háza postai címére: (2081 Piliscsaba, Kálmán király útja 16.) vagy a **fenysugarak2013@gmail.com** e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
2081 Piliscsaba, Kálmán király útja 16.
Tel: 06-20-8248270 (Gyurkó)

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Könyvesboltban
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

Dunamenti Ref. Egyházkerületi Bibliás Könyvesboltban
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Könyvkereskedésben
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Karakter 1517 Könyvesboltban
4026 Debrecen, Emlékkert

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyíregyháza, Színház u. 12.

Fénysugarak olvasható a világhálón:

Bethánia CE Szövetség honlapja:
www.ce-union.hu

Parókia – református portál:
www.parokia.hu

Facebook:
www.facebook.com/BethaniaCE.Szovetseg